

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתור

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת צו תשפ"ד תהא שנת פדה נפשי.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מצורף קישור להורדה גירסה חדשה לתוכנת הרמז

[/https://toremez.org](https://toremez.org)

חדש קישור להורדת כל עלוני סוד החשמל

<https://drive.google.com/drive/folders/1ERuCiKKmAWXyD6Q9Xu7jH0js19bumlHE?usp=sharing>

קישור לקרן הצדקה של סוד החשמל עבור למעלה מאלף משפחות

<https://www.matarapro.com/nedarimplus/online/?mosad=7007483>

**דְּנִיָּאל וְלִהְבְּדִיל, הָמָן וְיֹשֵׁתִי הָיוּ לָהֶם נִיצוּצוֹת מִבֵּית
יְהוָה, וְהָלְכוּ בְּבַחֲיַנֵּת שְׁעִירִים לְעֲזָאזֵל כְּדֵי שְׂעֵם יִשְׂרָאֵל
יִזְכּוּ לִישׁוּעַת פּוּרִים.**

[מאמר זה פורסם בעבר ומתפרסם כעת מחדש עם הוספות רבות חדשות]

הקשיות.

מדוע אמרו חז"ל חייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, איך שיך ביום שמצותו מחית עמלק לתקן חיוב שלא יהיה שיך למחות את עמלק עד שיאמרו ברוך המן. אפילו שיש ניצוץ קדוש בתוך המן, כדברי האריז"ל, היכן שמענו שבשביל לתקן ניצוץ עושים הפך רצון ה' והפך התורה שאמרה למחות את עמלק. מה היה התפקיד של הניצוץ הקדוש של המן בישועת פורים.

מדוע המון, שהיה העשיר הגדול ביותר בעולם של כל הזמנים, וגם אחשוורוש גדל אותו להיות משנה למלך, מדוע הוא לקח סכונ לגזר כליה על כל ישראל. וכי הוא לא ידע מה עשה שמואל לסבא שלו אגג, ומה היה גורלם של כל שונאי ישראל.

מדוע אמר המון "וכל זה איננו שונה לי בכל עת אשר אני ראה את מרדכי היהודי יושב בשער המלך", מה כל כך מפריע לו מרדכי, כשיש לו כל טוב העולם. ומדוע נרמז כאן שם הו"ה בהפוך אותיות בס"ת. מצינו בגמרא "ויתלו את המון על העץ אשר הכין למרדכי וחמת המלך שככה" מלכו של עולם. ורואים שתלית המון המתיקה את הדינים מעל עם ישראל, והשפיקה את חמת ה', ולכאורה קשה מדוע לא נאמר במגלה שהתשובה שעם ישראל עשו וקבלת התורה מאהבה השפיקה את חמת ה', ומדוע דוקא תלית המון. איך יתכן שאחרי שעם ישראל דופק ומקלל את המון יותר מפל אחד, מקבלים אותו בבטן של אמא יהודיה ונולד יש"ו הנוצרי.

הבאנו מהרמח"ל ומרבי שמשון מאוסטרופלי הי"ד ומהאגרא דכלה שיש"ו יתקן לפני הגאולה, ולכאורה איך יתכן כדבר הזה שלהמון המקלל יהיה תקוה.

איך יתכן שארור המון במלוי האותיות עולה 1335 זמן הקץ בדניאל. וברוך מרדכי בגימטריא רגילה עם המסתתר עולה 1290 זמן הקץ בדניאל. וכאן רואים שארור המון יותר גבוה מברוך מרדכי. ומצד שני ארור המון בא"ת ב"ש עולה 595, וברוך מרדכי בא"ת ב"ש עולה 596 ורואים שבחלוף א"ת ב"ש ברוך מרדכי יותר גבוה.

מדוע היה מתר להנות מפספו של המון, שמצינו במדרש: שלשה חלקים נחלק ממונו של המון; שלישי לתלמידי חכמים, שלישי למרדכי ואסתר ושלישי לבגנן בית המקדש. הרי שלל עמלק אסור בהנאה. ועוד קשה מדוע השתלשל מנהג ישראל לאפות עוגיות לפורים ולכנותן אזני המון, כביכול אוכלים ונהנים מאכילת המון בעצמו.

אִיךָ יִתְכַנֵּן שֶׁהַפִּיט מְקַשֵּׁר אֶת תְּלִית הַמֶּן הַרְשָׁע בְּיוֹם ט"ז בְּנִיטָן, לְכַתּוּב שֶׁנֶּאֱמַר עַל הַמֶּן שֶׁנִּסְתַּפְּקוּ מִמֶּנּוּ עַד יוֹם ט"ז בְּנִיטָן "וַיִּשְׁבַּת הַמֶּן מִמַּחֲרַת", וְכֵמוּ שְׁאוּמְרִים בְּסִלְיָחוֹת לְתַעֲנִית אֶסְתֵּר 'כְּתַב הַסֵּתֵר אֶסְתֵּיר וּמֵר דְּרוֹר מְפָרְדָּס. לְשִׁבּוֹת הַמֶּן מִמַּחֲרַת'. הֵרִי הַמֶּן הִיָּה בְּבַחֲיַנַּת תּוֹרָה מִמֶּשׁ שֶׁהִתְנַשְּׁמָה לְהִיּוֹת מֶן, כְּפִי שֶׁהִזְהֵר קוֹרָא לוֹ 'מִנְּא דְאוֹרֵייתָא'.

מִדּוּעַ הִשְׁתַּוּקָּו כָּל הַעֲצִים שֶׁהֶמֶן יִתְּלָה עֲלֵיהֶם. וּמָה הֶקְשֵׁר שֶׁל זֶה לְרִיב הַהָרִים שֶׁהִשְׁתַּוּקָּו כָּלֵם שֶׁעֲלֵיהֶם יִתֵּן ה' אֶת הַתּוֹרָה.

מִדּוּעַ לוֹמֵד הַמְּדַרְשׁ לְמוֹד מִיַּחַד לְרַבּוֹת אֶת אֲגַג וְהַמֶּן שֶׁהֶם נִכְלָלִים בְּמַחֲיַת עֲמָלָק, הֵרִי הֶם עֲמָלָקִים וּמִדּוּעַ צָרִיכִים רַבּוּי מִיַּחַד.

[הַעֲרָה: מֵאֵמֶר זֶה יֵשׁ בּוֹ תַּרְוּצִים שְׁמִי שֶׁקֶשָׁה לוֹ לְהַבִּינֵם יִלְמַד בְּפוּרִים לְאַחַר שְׁתֵּית כֶּמָּה כּוֹסוֹת יין].

מוֹבָא בְּסִפְר 'אֲגָרָא דְכֻלָּה' (קִיג): "וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אֲנָשִׁים". וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה, תַּרְוִין בְּמִסּוּרָה. דִּין. וְאִיךָ וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה סְלֵי חֲרִי וְכוּ'. נִרְמַז הַדְּבָר הַמְּקַבֵּל שֶׁהַקְּלָפָה הַלְזוּ [יִש"ו] נִתְּגַלְגְּלָה ג' פְּעָמִים שֶׁר הָאוּפִים הַמֶּן, וּבְכָל פְּעַם הִשְׁבִּיבוּ לוֹ גְּמוּלוֹ בְּרֵאשׁוֹ וְנִתְּלָה עַל הָעַץ, עַל כֵּן בְּחִלּוֹם שֶׁר הָאוּפִים וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה, נִמְסַר גַּם כֵּן וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אֲנָשִׁים, רִמַּז שֶׁיִּתְּגַלְגַּל בְּג' גִּלְגּוּלִים. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (מְגִילָה יב.) שֶׁהֶמֶן נִקְרָא בְּמִגְלָה "אִישׁ" דּוּמָה לְאוֹתוֹ הָאִישׁ, וְדוּמָה לְפִסּוּק "וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אֲנָשִׁים": "לְעִשׂוֹת כְּרָצוֹן אִישׁ וְאִישׁ", אֵמֵר רַבָּא לְעִשׂוֹת כְּרָצוֹן מְרַדְּכֵי וְהַמֶּן. מְרַדְּכֵי דְכְּתִיב "אִישׁ יְהוּדִי הִיָּה". הַמֶּן דְּכְּתִיב "אִישׁ צֵר וְאוֹיֵב". וְצָרִיךְ לְהַבִּין אִיךָ יִתְכַנֵּן שְׁאַחֲרֵי שְׁעַם יִשְׂרָאֵל דּוּפֵק וּמְקַלֵּל אֶת הַמֶּן יוֹתֵר מִכָּל אֶחָד, מְקַבְּלִים אוֹתוֹ בְּבִטּוֹן שֶׁל אִמָּא יְהוּדִיָּה וְנוֹלַד יִש"ו הַנוֹצְרִי. וְהַבְּאֵנוּ מִהֶרְמַח"ל וּמִרְבִּי שְׁמִשׁוֹן מֵאוֹסְטְרוֹפְּלִי ה"ד וּמֵהָאֲגָרָא דְכֻלָּה שֶׁיִּש"ו יִתְקַן לְפָנֵי הַגְּאוּלָּה, וְלִכְאוּרָה אִיךָ יִתְכַנֵּן כְּדָבָר הַזֶּה שֶׁלְּהַמֶּן הַמְּקַלֵּל יְהִיָּה תְּקוּן. וְנִרְאָה לְבָאָר שֶׁמְקַלְלִים וּמוֹחִים אֶת הַקְּלָפָה שֶׁמְסַבֵּיב, אֲבָל בְּפָנִים יֵשׁ נִיצוּץ קְדוּשׁ שֶׁיִּתְקַן, כְּמוֹבָא בְּשִׁעַר הַכּוֹנֹת' לְהָאֲרִיז"ל (פּוּרִים ח"ב ע' שֵׁלֵב) חֵיב אֵינִישׁ לְבִסּוּמֵי בְּפוּרִיָּא עַד שֶׁלֹּא יֵדַע בֵּין אֲרוּר הַמֶּן לְבְּרוּךְ מְרַדְּכֵי, הַכּוֹנֵה כִּי לְעוֹלָם תּוֹךְ הַקְּלָפָה יֵשׁ נִיצוּץ שֶׁל קְדוּשָׁה הַמְּאִיר בְּתוֹכָהּ וּמְחַיָּה אוֹתָהּ וְלָכֵן צָרִיךְ לוֹמַר בְּרוּךְ הַמֶּן לְהַמְשִׁיךְ

אל הניצוץ שהוא אור. ורואים את המשג ניצוץ קדוש שנאמר גם על המן וגם על יש"ו כפי שהבאנו מהספר אגרא דכלה שביש"ו הנוצרי מלבש ניצוץ קדוש שיתברר לפני הגאולה וזה יבטל את כח הקלפה: (פרשת נח) **"וַיֵּצֵא יְצוּא" רמז מה שנדון על לגלוגו על דברי חכמים, "את הער"ב" בגימטריא שמו הידוע ואחד נוסף להורות שמלבש בו ניצוץ קדוש ובמהרה יוציאו בלעו מפיו והקלפה תתבטל במהרה בימינו אמן.** וזה גופא שהמן התגלגל ביש"ו ונולד מבטן של אמא יהודיה זה תחלת הברור של הניצוץ שמתברר דרך עבור ולדה כידוע, ועלה מגוי להיות יהודי, רק שעדין לא נגמר ברורו וקלקל עד זמן הגאולה העתידה. וכן השתלשל שמוחים את המן על ידי רעשנים שמקשקשים לרמז שיש ניצוץ קדוש בפנים שצריך לבררו. וכן הקפצונים שמוציאים ניצוץ של אש מרמזים אותו דבר. וכן הכתוב (אסתר ו, ו) **"וַיֹּאמֶר הַמֶּן בְּלִבּוֹ לְמִי יַחֲפֹץ הַמֶּלֶךְ לַעֲשׂוֹת יָקָר יוֹתֵר מִמֶּנִּי" ס"ת נוצר"י.** והוסיף הרה"ג ר' א. י. שליט"א שלכן המן אמר שצריך לקרא לפניו: (אסתר ו, יא) **"כִּכָּה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקָרָו" בגימטריא יש"ו.** וכן מצינו במדרש (אסתר רבה ח, ב) **מִיֵּן לְהַמֶּן מִן הַתּוֹרָה שְׁנֵאמַר "הַמֶּן הָעֵץ".** והכתוב (בראשית ג, יא) **"הַמֶּן הָעֵץ אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ לִבְלֹתִי אֶכֶל מִמֶּנּוּ אֶכְלֶת" ס"ת נצ"ר תלו"י.** והר"ת לפי הסדר **אצ"ל אמ"א** וכידוע שאותו האיש היה קלפה שהיה קשור עם אמו. וכן שמעתי ש**מרדכי** נרמז בכתוב שם בס"ת: (בראשית ג, יא) **"וַיֹּאמֶר מִי הַגִּיד לְךָ כִּי עִירַם אֶתְּהַּ הַמֶּן הָעֵץ אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ לִבְלֹתִי אֶכֶל מִמֶּנּוּ אֶכְלֶת".** לפי זה מובן מדוע הגמרא שמחפשת רמזים בתורה על נס פורים: (חולין קלט:)

המן מן התורה מנין, אסתר מן התורה מנין, מרדכי מן התורה מנין, אינה שואלת אחשוורוש מן התורה מנין, זרש מן התורה מנין. כפי שבארנו שלהמן היה ניצוץ קדוש לכן שאלו עליו היכן נרמז הניצוץ שלו.

באמת עדין קשה מדוע אמרו חז"ל **חיב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי.** איך שיך ביום שמצותו מחית עמלק לתקן חיוב שלא יהיה שיך למחות את עמלק עד שיאמרו ברוך המן. זה כמו לתקן שבחג הסכות אדם יביא את עצמו למצב שיהיה מצטער ויהיה פטור מן הסכה. ואפילו שיש ניצוץ קדוש כדברי האריז"ל, היכן שמענו שבשביל לתקן את הניצוץ עושים הפך רצון ה', והפך התורה שאמרה למחות את עמלק. אדרבה תקון הניצוץ נעשה תמיד על ידי ששומרים את התורה וככה מעלים אותם.

וְעוֹד קָשָׁה שְׁלֵכְאוּרָה לֹא מוּבֵן מִדּוּעַ הָמֵן, שֶׁהִיא הָעֵשִׂיר הַגְּדוֹל בְּיוֹתֵר בְּעוֹלָם שֶׁל כָּל הַזְּמַנִּים כַּמּוּבָא בְּפִרְקֵי דְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר' (מט) רַבִּי פִּנְחָס אֹמֵר שְׁנֵי עֲשִׂירִים עֲמָדוֹ בְּעוֹלָם, אֶחָד בְּיִשְׂרָאֵל, וְאֶחָד בְּאַמּוֹת הָעוֹלָם, קֶרַח בְּיִשְׂרָאֵל, וְהָמֵן בְּאַמּוֹת הָעוֹלָם, קֶרַח שֶׁמָּצָא אוֹצְרוֹת שֶׁל זָהָב שֶׁל יוֹסֵף, וְהָמֵן שֶׁלְקַח כָּל אוֹצְרוֹת שֶׁל מַלְכֵי יְהוּדָה וְאֵת כָּל אוֹצְרוֹת שֶׁל קְדָשֵׁי הַקְּדוּשִׁים. וְגַם אַחֲשׁוּרוּשׁ גָּדַל אוֹתוֹ לֵהוִיֵת מִשְׁנֵה לְמֶלֶךְ מִדּוּעַ הוּא לְקַח סִכּוּן לְהִתְחִיל עִם מֶרְדֵּכִי וּלְגַזֵּר כְּלָיָה עַל כָּל יִשְׂרָאֵל. וְכִי הוּא לֹא יָדַע מָה עָשָׂה שְׁמוּאֵל לְסַבָּא שְׁלוֹ אָגַג, וּמָה הָיָה גוֹרְלָם שֶׁל כָּל שׁוֹנְאֵי יִשְׂרָאֵל, וְאִף שֶׁעָשָׂה גוֹרְלוֹת וְהָיוּ לוֹ חֲשִׁבוֹנוֹת שֶׁהִפְעִים הוּא יִצְלִיחַ, הֲרִי בְרוּר שֶׁעֲדִין הוּא הַבֵּין שֵׁישׁ סִכּוּי שֶׁהוּא יִכָּשֵׁל וְאֵז דִּינּוֹ יִהְיֶה כְּשֶׂאֵר שׁוֹנְאֵי יִשְׂרָאֵל וְהוּא יִפְסִיד אֵת כָּל הַגְּדֻלָּה שְׁלוֹ, וְגַם אִם נֹאמֵר שֶׁמִּלְחַמְתּוֹ בְּמֶרְדֵּכִי הִיְתָה שׁ"כָּל זֶה אֵינְנוּ שׁוֹה לִי" הוּא יָכֹל לְהִלָּחֵם בְּמֶרְדֵּכִי לְבַדּוֹ, וּמִדּוּעַ סִכּוּן אֵת עֲצָמוֹ לְצִאֵת לְמִלְחָמָה נֶגֶד כָּל יִשְׂרָאֵל. וּבְאַמַּת צְרִיף לְהַבִּין מִדּוּעַ אָמַר הָמֵן (אִסְתֵּר ה', יג) "וְכָל זֶה אֵינְנוּ שׁוֹה לִי בְּכָל עֵת אֲשֶׁר אֲנִי רֹאֶה אֵת מֶרְדֵּכִי הַיְהוּדִי יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ", מָה כָּד מִפְּרִיעַ לוֹ מֶרְדֵּכִי כְּשֵׁישׁ לוֹ כָּל טוֹב הָעוֹלָם.

בְּשִׁבִיל לִישָׁב כָּל הַקְּשִׁיּוֹת בְּתֵרוּץ אֶחָד שְׁפוֹתַח אֵת הָעֵמֶק שֶׁל פּוֹרִים, צְרִיף לְהַקְדִּים שְׁחַז"ל לֹא אָמְרוּ עַד דְּלֹא יָדַע בֵּין עֲמֶלֶק לְיִשְׂרָאֵל, הֵם אָמְרוּ רַק עַל הָמֵן בְּאִפְּן פְּרִטִי, הֵינּוּ בֵּין הָמֵן לְמֶרְדֵּכִי. וְהַבְּאוּר הוּא שֶׁהִנְיֻצוּץ הַקְּדוּשׁ שֶׁהִיָּה אֲצֵל הָמֵן אֵינּוּ סֵתֵם נִיּוּצוּץ כְּמוֹ כָּל הַנִּיּוּצוֹת שְׁצָרִיכִים תְּקוּן, הַנִּיּוּצוּץ הַזֶּה הִיָּה לוֹ חֶלֶק בְּהִבָּאת יְשׁוּעַת פּוֹרִים, עַד כְּדֵי כָּד שֶׁמִּצַּד הַכֶּרֶת הַטוֹב רָאוּ חַז"ל לְתַקֵּן אֵת הַחַיּוּב לְהִתְבַּסֵּס עַד שִׁיאֵמַר בְּרוּךְ הָמֵן שֶׁזֶה הַפֶּדַּ מִצּוֹת הַיּוֹם שֶׁל מַחֲזִית עֲמֶלֶק, כִּי אֵין דֶּרֶךְ אַחֲרֵת לְגִמּוֹל טוֹבָה לְנִיּוּצוּץ הַזֶּה שֶׁבִּלְעֲדִיו לֹא הִיָּה בָּא הַפּוֹרִים, כִּינֵּן שֶׁהִנְיֻצוּץ הַזֶּה אֵינּוּ יָכוֹל לְהִתְבַּרֵּר עַד זְמַן הַגְּאוּלָּה הָעֲתִידָה, כִּי אִם הוּא יִתְבַּרֵּר מִיַּד תְּבוּאָה הַגְּאוּלָּה הַשְּׁלֵמָה, כְּפִי שֶׁהַבְּאוּר בְּמֵאֵמֶר שְׁנַת 3760 בְּעֵנֶן תְּקוּן יִשׁ"ו שֵׁישׁ לוֹ אֵת אוֹתוֹ נִיּוּצוּץ, וּבְרַגַע שֶׁהוּא יִתְקַן מִמִּילָא תְּבֵא הַגְּאוּלָּה הַשְּׁלֵמָה כִּי יִתְקַן הַצִּיּוֹר [נוֹצְרִי] שֶׁל הַחֶרֶב הַפְּנִימִי שֶׁל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. לְכֵן הַדֶּרֶךְ הַיְחִידָה הַיּוֹם לְהֵאִיר לְנִיּוּצוּץ הַזֶּה, הִיא לֹאמֵר בְּרוּךְ הָמֵן, וּבְשִׁבִיל זֶה חַז"ל תְּקַנּוּ אֵת כָּל הָעֵנֶן.

וְכֵן הָיָה טְמוֹן הַנִּיצוּץ שֶׁל הַמֶּן, שֶׁמִּצַּד הָרַע שָׁבוּ הוּא רָצָה לְכַלּוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל, וְכִשְׁהִתְחִיל לְחַשֵּׁב שֶׁהוּא לֹקַח סִכּוֹן וְכוּ', הִתְעַרַב הַנִּיצוּץ הַקְּדוֹשׁ וְאָמַר לוֹ בְּמַח: 'מִקְסִימוּם יִהְיֶה אוֹתְךָ, אָבֵל תִּבְיָא פּוּרִים לְעוֹלָם שְׁעַם יִשְׂרָאֵל יַעֲשׂוּ תְּשׁוּבָה וַיִּקְבְּלוּ אֶת הַתּוֹרָה מֵאַהֲבָה וְכוּ', לִכֵּן כְּדָאֵי לְמִסַּר נֶפֶשׁ עַל זֶה', יוֹצֵא שֶׁהַנִּיצוּץ הַקְּדוֹשׁ הוֹבִיל אֶת הַמֶּן בְּתוֹךְ הַמַּח שְׁלוֹ, לַעֲשׂוֹת אֶת הַגְּזֵרָה כְּדֵי לְהַבְיָא אֶת הַפּוּרִים לְעוֹלָם. מִמָּה נִפְשָׁד; מִצַּד הַקְּלִפָּה וְהַעֲמֵלֶק שָׁבוּ הוּא רָצָה אֶת הַגְּזֵרָה מִמַּשׁ, וּמִצַּד הַנִּיצוּץ הַקְּדוֹשׁ הוּא רָצָה אֶת הַגְּזֵרָה שֶׁתִּפְּשֵׁל וַיְבֹא הַפּוּרִים לְעוֹלָם וְשֶׁהוּא יִמְסַר נֶפֶשׁוֹ עַל זֶה. וְלִפִּי זֶה מוּבֵן מִדּוּעַ חֲז"ל אָמְרוּ שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהִתְעַלֵּם מֵהַנִּיצוּץ הַזֶּה וְחִיבִים לְדַאֵג גַּם לוֹ לְהַמְשִׁיךְ לוֹ אוֹר, וְאִין בְּרִירָה רַק לְהִתְבַּסֵּס וְלוֹמַר בְּרוּךְ הַמֶּן כְּדַבְּרֵי הָאֲרִיז"ל שֶׁזֶה מִמְשִׁיךְ אוֹר לְנִיצוּץ הַזֶּה. וְכַמוֹכֵן שֶׁעַל יְדֵי שְׂאֵנוּ מִמְשִׁיכִים לְנִיצוּץ אוֹר אֲנַחְנוּ עוֹזְרִים לוֹ לְצִאת מֵהַמֶּן וְלְהִתְקַן וְזֹאת תְּהִיָּה מַחֲיַת הַעֲמֵלֶק הָאֲמֵתִית שֶׁלֹּא יִהְיֶה לָהֶם מֵאִיפָּה לִינּוּק. וְכֵן שְׁמַעְתִּי שֶׁ'עַד דְּלֹא יִדְעוּ' ר"ת עֲלֵמָא דְשִׁקְרָא, הִינּוּ פִּינּוּן שְׂאֵנַחְנוּ נִמְצָאִים בְּעֵלְמָא דְשִׁקְרָא, אֵי אֶפְשָׁר לְגַעַת בְּנִקְדַּת הָאֲמֵת, רַק בְּאִפּוֹן שֶׁל 'עַד דְּלֹא יִדְעוּ'. וְכֵן וַיִּזְתָּא הַבֵּן שֶׁל הַמֶּן בְּגִימְטְרִיָּא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד.

מוּבָא מֵהַמְהַר"ם שְׁפִירָא זצ"ל מִלְּבַלִּין שְׂאֵמַר בְּפּוּרִים בְּדֶרֶךְ צְחוּת עַל הַפְּתוּב (אִסְתֵּר ג, ח) "וַיֹּאמֶר הַמֶּן לְמֶלֶךְ אַחְשָׁרוּשׁ יִשְׁנוּ עִם אֶחָד מִפְּזָר וּמִפְּרָד בֵּין הָעַמִּים בְּכָל מְדִינוֹת מְלָכוּתְךָ וְדַתִּיהֶם שְׁנוֹת מִכָּל עִם וְאֵת דְּתֵי הַמֶּלֶךְ אֵינָם עוֹשִׂים וְלְמֶלֶךְ אֵין שׁוּה לְהַנִּיחָם". וּמִצִּינּוּ בְּגִמְרָא (מְגִילָה יב:) "וְאֵת דְּתֵי הַמֶּלֶךְ אֵינָם עוֹשִׂים" דְּמִפְּקֵי לְכוּלָּא שְׁתָּא בְּשֵׁה"י פה"י [שְׁבַת הַיּוֹם, פְּסַח הַיּוֹם]. וּבְאֵר שֶׁהַמֶּן רָמַז לְאַחְשָׁרוּשׁ שֶׁ"דַּתִּיהֶם שְׁנוֹת מִכָּל עִם" הִינּוּ שְׁלוֹקְחִים אֶת חֲגִייהֶם מֵהַנְּצַחוֹן שֶׁלָּהֶם עַל הָעַמִּים, הִינּוּ חֲגִייהֶם הֵם זָכָר לְיִצְיָאֵת מִצְרַיִם, "וְאֵת דְּתֵי הַמֶּלֶךְ אֵינָם עוֹשִׂים" הִינּוּ שְׂאֵחְשָׁרוּשׁ לֹא יִצַּר שׁוּם חֲכוּךְ אֲתָם שֶׁבְּזָכוֹתוֹ יַעֲשׂוּ חַג שְׂיִזְכִּיר אֶת הַנְּצַחוֹן עַל אַחְשָׁרוּשׁ. וְלִכֵּן יַעַץ הַמֶּן לְהַשְׁמִיד וְלְהַגִּיב וְלֵאבֹד, כְּדֵי שְׂיִזְכּוּ לְהַצִּלָּה וַיַּעֲשׂוּ חַג שְׂיִזְכִּיר אֶת הַנְּצַחוֹן עַל אַחְשָׁרוּשׁ וְכוּ'. וְהַדְּבָרִים מִתְּחַבְּרִים לְהַפְּלִיא לְמָה שֶׁבְּאֵרְנוּ שֶׁהַנִּיצוּץ שֶׁל הַמֶּן הוֹבִיל אוֹתוֹ לְהַבְיָא פּוּרִים לְעוֹלָם.

מְצִינּוּ בַּמִּדְרָשׁ (אסת"ר ט, ב) **מְאִיזָה עֲצִים הָיָה אוֹתוֹ הָעֵץ, אָמְרוּ חֲכָמִים בְּשָׁעָה שֶׁבָּא לְהַכִּינוֹ קְרָא הַקֶּבֶ"ה לְכַל עֲצֵי בְּרֵאשִׁית מִי יִתֵּן עֲצָמוֹ וַיִּתְּלָה רִשְׁעֵי זֶה עָלָיו, תֵּאֵנָה אָמְרָה אֲנִי אֶתֵּן אֶת עֲצָמֵי שְׂמֹמְנֵי מִבֵּיאִין יִשְׂרָאֵל בְּפוּרִים וְכוּ', גִּפֹן אָמְרָה אֲנִי אֶתֵּן אֶת עֲצָמֵי שְׂבִי נִמְשְׁלוּ יִשְׂרָאֵל וְכוּ', רִמּוֹן אָמַר אֲנִי אֶתֵּן אֶת עֲצָמֵי שְׂבִי נִמְשְׁלוּ יִשְׂרָאֵל וְכוּ', אָגוּז אָמַר אֲנִי אֶתֵּן אֶת עֲצָמֵי שְׂבִי נִמְשְׁלוּ יִשְׂרָאֵל וְכוּ', הַדָּס אָמַר אֲנִי אֶתֵּן אֶת עֲצָמֵי שְׂבִי נִמְשְׁלוּ בִי יִשְׂרָאֵל וְכוּ', זֵית אָמַר אֲנִי אֶתֵּן אֶת עֲצָמֵי שְׂבִי נִמְשְׁלוּ יִשְׂרָאֵל וְכוּ', תְּפוּחַ אָמַר אֲנִי אֶתֵּן אֶת עֲצָמֵי שְׂבִי נִמְשְׁלוּ יִשְׂרָאֵל וְכוּ', דָּקָל אָמַר אֲנִי אֶתֵּן אֶת עֲצָמֵי שְׂבִי נִמְשְׁלוּ יִשְׂרָאֵל וְכוּ', עֲצֵי שְׂטִיִּם וְעֲצֵי בְרוּשִׁים אָמְרוּ אֲנִי נִתַּן עֲצָמֵנוּ שְׂמֹמְנֵנוּ נַעֲשֶׂה הַמְשָׁכֹן וְנִבְנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, אֲרִז וְתִמְרָה אָמְרוּ אֲנִי נִתַּן עֲצָמֵנוּ שְׂאֲנוּ נִמְשְׁלִים לְצַדִּיק וְכוּ', עֲרֵבָה אָמְרָה אֲנִי אֶתֵּן אֶת עֲצָמֵי שְׂבִי נִמְשְׁלוּ יִשְׂרָאֵל וְכוּ', בְּאוֹתָהּ שָׁעָה אָמַר הַקּוֹץ לְפָנֵי הַקֶּבֶ"ה רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם אֲנִי שְׂאִין לִי עַל מַה לְתַלּוֹת אֶתֵּן אֶת עֲצָמֵי וַיִּתְּלָה טֵמָא זֶה, שְׂאֲנֵי נִקְרָא שְׂמֵי קוֹץ, וְהוּא קוֹץ מְכַאֵיב, וְנֹאֵה שְׂיִתְּלָה קוֹץ עַל קוֹץ, וּמִמֶּנּוּ מִצָּאוֹ וְעֲשָׂאוֹ. וְכִיּוֹן שֶׁהִבִּיאוּהוּ לְפָנָיו הִכִּינוּ עַל פֶּתַח בֵּיתוֹ וּמִדָּד עֲצָמוֹ עָלָיו לְהִרְאוֹת עֲבָדָיו הֵיבִיאָהּ יִתְּלָה מְרֻדְכֵי עָלָיו הִשִּׁיבְתוּ בַת קוֹל נֹאֵה לָךְ הָעֵץ מִתְּקוֹן לָךְ הָעֵץ מִשְׁשֶׁת יְמֵי בְּרֵאשִׁית רַבְּנָן דִּתְמָן אָמְרִין מִנֵּין לְהֵמָן מִן הַתּוֹרָה שֶׁנֶּאֱמַר "הֵמָן הָעֵץ". דְּרִישׁ לִיָּה "הֵמָן הָעֵץ". לְכַאוּרָה קִשָּׁה מִדּוּעַ הִשְׁתַּוְּקָהּ כָּל כָּד כָּל הָעֲצִים שֶׁהֵמָן יִתְּלָה עֲלֵיהֶם. וְאִם נֹאמַר שֶׁהֵם רָצוּ שְׂיִקְיָמוּ עֲלֵיהֶם מִצּוֹת מַחֲיִית עַמְלָק מִדּוּעַ לֹא מְצִינּוּ כְּעִין זֶה בְּשָׂאֵר הַמְּקוֹמוֹת שֶׁמַּחוּ אֶת עַמְלָק. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ שֶׁהִתְּנָה כָּאֵן בַּתְּלִית הֵמָן עַל הָעֵץ מִסִּירוֹת נֶפֶשׁ שֶׁל הַנִּיצוּץ הַקְּדוּשׁ לְהִבִּיאַת אֶת אוֹר הַפוּרִים לְעוֹלָם, וְאֵת קִבְּלַת הַתּוֹרָה מֵאַהֲבָה. וְזֶה דוּמָה לְרִיב הַהָרִים שֶׁהִשְׁתַּוְּקָהּ כָּלִם שְׂעֲלִיָּהֶם יִתֵּן ה' אֶת הַתּוֹרָה, וְאִדְרָבָה כָּאֵן הִיָּה מִעֲמֵד יוֹתֵר גְּבוּהָ מִמִּתֵּן תּוֹרָה, כִּי זֶה גֵרָם שְׂעָם יִשְׂרָאֵל יִקְבְּלוּ אֶת הַתּוֹרָה מֵאַהֲבָה. לְכֵן מִקְּשֶׁר הַמִּדְרָשׁ אֶת הָעֵנֶן לְהֵמָן שֶׁנֶּרְמַז בְּעֵץ הַדְּעֵת, כִּי זֶה הִבִּיא אֶת עַם יִשְׂרָאֵל לְתַקּוֹן חֲטָא עַץ הַדְּעֵת לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה מֵאַהֲבָה שֶׁהִיא הַדְּעֵת דְּקִדְשָׁה שֶׁמִּתְּקַנֶּת אֶת חֲטָא עַץ הַדְּעֵת שֶׁנִּכְנָסוּ לְדְעֵת דְּקִלְפָּה, וְכֵן מוּבָא בְּדְעֵת זְקֵנִים' שֶׁה' אָמַר לְאָדָם הִרְאִשׁוּן**

אחרי החטא: (בראשית ג, יא) איתא במדרש אגני אומר לתלותך על עץ ועתה יגנז וישמר להמן שיתלה עליו. קרי ביה "המן העץ".

לפי זה נבין את מה שמובא בספר 'חיי מוהר"ן' (צ) עזרני השם יתברך פי הוא יתברך עוזר לי תמיד ונתגלה לי הענין. והענין של פורים שנתגלה אז היה סתום ונעלם מכל העולמות רק בעולמות עליונים שהם רחוקים מאד מאד רק שם יודעים זאת: פי עבודה שלי בפורים הנ"ל היה לתקן פגם קרח, וכשנתגלה לי זאת היה רחוק בעיני מאד מה סמיכות יש לפורים עם קרח עד שעזר לי השם יתברך וכו' פי יש דברים סתומים מאד בהתורה הקדושה ונתגלה לי שאותיות פורים הם ראשי תבות "ואם מפאת פניו ימרט ראשו קרח הוא" בחינת קרח, אחר כך אמר רבנו זכרוננו לברכה שלא היה יכול לישון כל אותה הלילה שספר זאת מחמת שהיה מצטער על שגלה זאת, ואמר שנחמתו היתה פי עדין לא גלה כלל. גם באמת אין כתוב כך בתורה כתיב ואם מפאת פניו ימרט ראשו גבח הוא רק מקדם כתוב ואיש פי ימרט ראשו קרח הוא והדברים סתומים ונעלמים מאד. אשרי המחפה לביאת הגואל אז ישיגו שיחתו הקדושה. ומבאר לדברינו כיון שבפורים מתקנים את הניצוץ שבהמן, זה הזמן לתקן גם את העשיר השני שהיה בעולם קרח כפי שהבאנו מהמדרש שמקשר את שניהם יחד.

מצינו במדרש (תדב"ר ל) כיון שראה אסף בנבואה שיטבעו שערי ירושלים שנאמר "טבעו בארץ שעריה", וראה גם כן בנבואה שלעתיד יעלו השערים מן הארץ, מיד אמר אסף מזמור, אמר מי שעתיד לבנות את ירושלים ולעלות את שעריה הוא יעלה את קרח אבי אבא מן הקרקע. ורואים שלעתיד לבוא כשיתקן הניצוץ של המן יתקן גם קרח.

עוד מצינו קשר בין המן לקרח במדרש (ילקוט אסתר תתנ"ו) "אף לא הביאה" לפיכך נצלב, פיו הכשילו שכן הוא אומר בשר האופים "אף אגני בחלומי" ונצלב, אמר רבי חנינא בר פפא ארבעה הם שפתחו באף ואבדו באף.

וְאֵלֹהֵינוּ; הַנֶּחֱשׁ וְיֵשׁר הָאוֹפִיִּים וְקָרַח וְהֶמֶן. וְשָׁמַעְתִּי מֵהֶרֶה"ג ר' אֵלִיָּהוּ נַחֲמָנִי שְׁלִיט"א שְׁעַמְל"ק נֶרְמָז בְּר"ת בְּכַתוּב עַל תְּקוּן קָרַח, רֶמֶז שֶׁהֵם צְרִיכִים תְּקוּן מִמֶּה שֶׁנִּדְבְּקוּ בְּקִלְפַת הֶמֶן וְעַמְלֶק: (במדבר טז, ו) "זֹאת עָשׂוּ קָחוּ לָכֶם מַחְתּוֹת קָרַח וְכָל עֲדֹתָיו". וְהוֹסִיף הֶרֶה"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שְׁרוּאִים שֶׁהַמְדַרְשׁ מְקַשֵּׁר אֶת קָרַח וְהֶמֶן שֶׁהֵם שְׁנֵי הָעֲשִׂירִים שְׁעַמְדוּ בְּעוֹלָם, וְאֵכֵן הִגִּימְטְרִיא שֶׁל קָרַח הֶמֶן עִם הַמַּלְיָם עוֹלָה ת"ה שֶׁהִיא הַשְּׁנָה בֵּה תְלוּ אֶת הֶמֶן. וְהוֹסִיף הֶרֶה"ג ר' יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן שְׁלִיט"א שְׁמִצִּינוּ בַּגְּמָרָא (מגילה טז) שֶׁהֶמֶן הִיָּה סִפּוֹר שֶׁל כֹּפֶר קָרְצוּם, מִמִּילָא הוּא קְשׁוּר עִם קָרַח שְׁמֶרְמָז עַל קָרְחָה שְׁמִשָּׁה עָשָׂה לְלוּיִים לְסִפּוֹר אֶת כָּל שְׁעָרִים. וְכֵן עֲשִׂי"ר אוֹתוֹת שִׁיעֵ"ר, כִּי שִׁיעֵר הוּא מוֹתְרֵי מוֹחִין, וְגַם עֲשִׂיר יֵשׁ לוֹ מִיֵּתֵר כִּי הוּא מְקַבֵּל שְׁפַע שֶׁל אַחֲרִים לְהַעֲבִיר לָהֶם. וְקָרַח וְהֶמֶן קְשׁוּרִים לְתַסְפֵּרֵת שְׁעָרוֹת, לְרֶמֶז שֶׁהֵם מִתְעַסְקִים עִם הַשְּׁעָרִים הַמִּיֵּתֵר סוּד הָעֲשִׂירוֹת. וְכֵן הַשְּׁתַלְשֵׁלָה בְּגִשְׁמִיּוֹת הַמַּלְאָךְ תַּסְפֵּרֵת בְּבוֹרְסָה, בְּשׁוֹק הַמְּנִיּוֹת. וּמֶרְמָז בַּמְדַרְשׁ (תְּנַחֲמוּא תזריע ו) מַעֲשֵׂה בְּכֹהֵן אֶחָד שְׁמֵטָה יָדוּ וּבִקֵּשׁ לְצִאֵת לְחוּץ לְאַרְץ [לְצַרְדָּן פְּרָנְסָה], אֲמָרָה לוֹ אֲשֶׁתוֹ, וּמָה אִם כָּל שְׁעָרִים וְשִׁיעֵר בְּרָא לוֹ הַקַּב"ה מַעֲיֵן בְּפָנָיו עֲצָמוֹ, שִׁיָּהָא שׁוֹתָה מִמֶּנּוּ, אֲתָה שְׁאֲתָה בֶן אָדָם, כִּמְהָ שְׁעָרוֹת יֵשׁ בְּדָ, וּבְנִיד מִתְפָּרְנְסִין עַל יָדָ, לֹא כָּל שָׁכֵן שִׁיזְמֵן לָךְ הַקַּב"ה פְּרָנְסָה. וְכֵן רוּאִים בְּמִזוֹן הַגִּשְׁמִי, שְׁמַחֲיָה אֶת הָאָדָם, שְׁעָרִים מִזוֹנוֹ שֶׁל הָאָדָם הוּא הַלֶּחֶם, שְׁבָא מַחֲטָה וְשִׁיעוֹרָה, חֲטָה מַלְשׁוֹן חוּט, וְשִׁיעוֹרָה מַלְשׁוֹן שְׁעָרִים, וְגַם הַחֲטָה וְהַשְּׁעוֹרָה גְּדִלִים בְּצוּרָה שֶׁל חוּטִים. וְלִכֵּן מְרַדְכֵי נִצַּח אֶת הֶמֶן עַל יְדֵי עֹמֵר שְׁעוֹרִים. וְכֵן מִצִּינוּ בַּמְדַרְשׁ (אֶסְתֵּר תְּתִירָה) "וַיֹּאמֶר הֶמֶן לְמַלְךְ אַחֲשׁוּרוּשׁ יִשְׁנוּ עִם אֶחָד", שְׁמָא תֹאמַר קָרְחָה אֲנִי עוֹשֶׂה בְּמַלְכוּתְךָ מִפְּזָרִים הֵם בְּכָל הָעַמִּים.

מִצִּינוּ שְׁתֵּי דְעוֹת בַּמְדַרְשׁ מִי הִיָּה מִמוּכָן שִׁיעַץ לְהַרוֹג אֶת וְשִׁיעֵר וּמִמֶּנּוּ הַתְּחִילָה יְשׁוּעַת פּוֹרִים, יֵשׁ אוֹמְרִים שֶׁהוּא הִיָּה הֶמֶן, וְיֵשׁ אוֹמְרִים שֶׁהוּא הִיָּה דְנִיָּאל, כְּמוּבָא בְּתוֹסְפוֹת (מגילה יב:) מִמוּכָן יֵשׁ מְדַרְשׁ שֶׁהִיָּה דְנִיָּאל וּלְפִי שֶׁהִיָּה נְשׁוּי לְשָׂרִית שֶׁהִיָּתָה גְּדוּלָה מִמֶּנּוּ שֶׁלֹּא הִיָּה יָכוֹל לְכַפֵּה לְדַבֵּר כְּלִשׁוֹנוֹ יַעַץ לְעֲשׂוֹת כֵּן. וְכֵן מוּבָא בְּסִפּוֹר 'אַמוֹנַת עֵתִיד' (תְּשׁוּב"ב ע' קכט) שֶׁדְנִיָּאל בְּגִימְטְרִיא הֶמֶן, כִּינּוֹן שֶׁהוּא הִיָּה הַלְעַמַת זֶה שֶׁל הֶמֶן, וְלִכֵּן מוּבָא בְּתוֹסְפוֹת (ב"ב ד.) שֶׁדְנִיָּאל נִהְרַג

על ידי המון, כשראה המון שהוא מקשר בין מרדכי לאסתר. ומבאר שם את הגמרא שדניאל נענש משום שנתן עצה לנבוכדנאצר (דניאל ד, כד) **"וחטאך בצדקה פרק ועזיתך במחן ענין הו תהוה ארכה לשלותך"**. והענש בא לו על ידי המון שהוא היה הלעמת זה שלו, ולמד מעצתו לתת צדקה, כמובא במפרשים שהמון שקל עשרת אלפים ככר כסף לתת לעניים. ומבאר לדברינו פיון שהמון הרגיש שהניצוץ הקדוש שלו קשור עם דניאל ויונק מדניאל שהיה ממלכות בית דוד, והאדמוני דקלפה של עשו ועמלק יונקים מהאדמוני דקדשה של מלכות בית דוד כפי שבארנו על אותו האיש. לכן הוא הרגיש בעמק הענינים שהוא חיב להרוג את דניאל ממה נפשך, אם מצד הקלפה שלו ברור שדניאל מתווד בין מרדכי לאסתר נגד הגזרה שלו בודאי שהוא צריך להרוג אותו, וגם מצד הניצוץ קדשה שקשור עם דניאל באותה גימטריא ושניהם בסוד ממוכן שפועלים מתחת לפני השטח להביא את ישועת פורים לעולם, הרי צד הקדשה שלהם אומר שצריך למסר נפש כדי להביא פורים לעולם, מן הראוי שדניאל ימסר נפש על זה כמו שכביכול הוא משיך לו במח מצד הקדשה שהוא, היינו המון, צריך לקחת סכון ולמסר נפש על זה, לכן הוא הרג אותו ממה נפשך. וזה טמון במה שכביכול דניאל נתן עצה לתת צדקה, כי כמו שהוא נתן עצה לקלפה לתת צדקה, הוא כביכול אחראי על העצה שהניצוץ הקדוש נתן להמון לעשות גזרה כדי להביא את הפורים לעולם, שזה היום שעם ישראל מרבים בנתינת צדקה, ומזה השתלשל שהמון הרג אותו כביכול לשיטתו שצריך למסר נפש על זה. וכן **דניאל"ל המ"ן** מופיעים בממצא יחיד באות שניה בכתוב שנאמר על פסח שני: (במדבר ט, ז) **"ולאמרו האנשים ההמה אליו אנחנו טמאים לנפש אדם למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה' במעדו בתוך בני ישראל"**. כי בפסח שני מתר לאכל חמץ יחד עם המצה, ויש כאן בחינה של כורף שהוא מצרף את הרשע הגמור שגרמז בחמץ לתקנו. וכן **פסח שני** בגימטריא **שאור** עם הכלל. כי כולל מסמל את השרש ופסח שני נוגע בשרש של הרשע שגרמז בשאור לתקנו. והוסיף הרה"ג ר' פנחס ל. שליט"א שבתבת **נגרע** מרמז **רנ"ג** נצוצות של שרש נשמות המלכות שהן בחינת **נפש**, ולפעמים נמצאים בבחינת **טמאה** ודרך רחוקה בגלל סכת דוד הנופלת בזמנים קשים. ונשמות אלו באות לבקש את הארת פסח שני **"למה נגרע"**. והוסיף הרה"ג ר' יהודה שליט"א שבפרשת פסח

שני מזכרת ג' פעמים תבת "לִנְפִי" ר"ת למה נִגְרַע פֶּסַח שְׁנֵי. והוסיף הרה"ג ר' א. י. שליט"א ש"נִגְרַע" מרמז על "ראשית גוים עמלק".

מוֹבָא בְּסֵפֶר הַגְּלָגוּלִים לְהָאֲרִיז'ל (פרק ס"ז) שֶׁהַכְּתוּב (ויקרא כד, טז) "וְנִקְבַּ שְׁם הוֹי"ה מוֹת יוֹמֵת רְגוּם יִרְגְּמוּ בוּ כָּל הָעֵדָה" ר"ת יִשׁוּ, וְהָאוֹת הַשְּׁנִיָּה בְּאוֹתָן מַלִּים וּבְאוֹתוֹ סֵדֶר יוֹצֵא הַמִּן: "וְנִקְבַּ שְׁם הוֹי"ה". וְכֵן הֵמֵן הִיא סֵפֶר שֶׁל כָּפָר קְרָצוּם, כְּמוֹבָא בְּגִמְרָא (מגילה טז). וְכֵן עַל יִשׁוּ מְצִינּוּ שְׂאֵמוֹ הִיְתָה קוֹלְעַת שְׁעַר נָשִׁים, כְּמוֹבָא בְּגִמְרָא (גיטין צ. ובתוספות חגיגה ד.) שְׂאֵמוֹ שֶׁל יִשׁוּ הִיְתָה מְרִים מְגֻדְלָא נְשִׂיאָ הִיא. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (ב"ב צא.) אָמַר רַב חֲנַן בְּרַב רַבָּא אָמַר רַב אִימִיה דְּהֵמֵן אִמְתְּלָאִי בֵּת עוֹרְבָתָא. וּמוֹבָא בְּסֵפֶר רְגֵל יִשְׂרָאֵל מִבְּעַל ה'בְּנֵי יִשְׂשַׁכָּר' (ערך עורב וערך ישו הנוצרי) עוֹרְבָּ הוּא קְלַפַּת עִשׂוֹ וְהוּא יִשׁוּ הַנוֹצְרִי. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ל. שְׁטְרִית שְׁלִיט"א שֶׁהַשְּׁתַּלְשֵׁל אֶצְל הַנוֹצְרִים שְׁנִקְרָאִים מִיָּנִים מְלִשׁוֹן הֵמֵן, שֶׁהֵם מְנַגְנִים בְּעֵגֶב בְּבֵתֵי הַתְּפִלָּה שֶׁלֵּהֶם, וְיֵשׁ כָּאֵן רְמֵז שֶׁהֵם יוֹנְקִים מִהַפְּסוּק "הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעִגְבִּי". וְרָאָה זֶה פְּלֵא: עִגְ"ב בְּא"ת ב"ש זר"ש, וּבְא"ל ב"ם הַמִּן. וְזֶה מְרָאָה שֶׁהָעִגְבִּי מִתְחַלֵּף לְאוֹתִיּוֹת שֶׁל הֵמֵן וְזֶרֶשׁ שֶׁהֵם הַקְּלַפָּה שִׁיּוֹנְקִים מִמֶּנּוּ דְרָךְ חֲלוּף אוֹתִיּוֹת, וּבְפֶרֶט חֲלוּף א"ל ב"ם שֶׁקְשׁוֹר עִם אֹר הַפּוֹרִים. וְכֵן עִגְ"ב בְּא"ט ב"ח חֲז"ל שֶׁמֵּהֵם יִשׁוּ יִנְק וְלַעַג לְחֲז"ל כְּיָדוּעַ. וְכֵן הָאוֹתִיּוֹת לְפָנֵי עִגְ"ב הֵן סִבָּא שֶׁמְסַמֵּל אֶת אֹר הַפְּתָר שֶׁל פּוֹרִים. וְהָאוֹתִיּוֹת אַחֲרֵי עִגְ"ב הֵן גִּד"ף שֶׁמְסַמֵּל אֶת הַקְּלַפָּה שֶׁמְחַרְפִּים וּמְגַדְפִּים. וְכֵן עִגְבִּי בְּגִימְטְרִיא הַדְּסָה הַשֵּׁם שֶׁל אֶסְתֵּר שֶׁמִּמֶּנָּה הֵם יוֹנְקִים. וְכֵן עוֹגֶב בְּגִימְטְרִיא אֵף שֶׁמְסַמֵּל אֶת הַחֲבוּר שֶׁל הֵמֵן וְשֶׁר הָאוֹפִים כְּדִלְעִיל.

וְכֵן מוֹבָא בְּתֵרְגוּם יוֹנָתָן (אסתר ד, יב) וְכַד חֲזָא הֵמֵן רְשִׁיעָא יֵת הַתָּךְ דְּשָׁמִיָּה דְּנִיָּאֵל אֵעִיל וְנִפְק לּוֹת אֶסְתֵּר וְתִקִּיף רוּגְזִיָּה בֵּיה וְקִטְלִיָּה. וּבְסֵפֶר יְיִוִשֵׁט הַמֶּלֶךְ שׁוֹאֵל מִדּוּעַ הַתְּרָגוּם אוֹמַר דְּשָׁמִיָּה דְּנִיָּאֵל מָה הַקְּשֶׁר לְשֵׁם שְׁלוֹ, וּמִבְּאֵר שֶׁהֵמֵן יָדַע שֶׁדְּנִיָּאֵל בְּגִימְטְרִיא הֵמֵן וְהוּא הַלְעַמֵּת זֶה שְׁלוֹ לְכֵן הוּא הַקְּפִיד עָלָיו בְּמִיחָד, וּמִבְּאֵר לְדְבָרֵינוּ שֶׁהוּא הֵרַג אוֹתוֹ לְשִׁיטְתוֹ לְפִי מָה שֶׁשָּׁדַר לוֹ הַנִּיצוּץ הַקְּדוֹשׁ שֶׁצָּרִיךְ לְמַסַּר נַפְשׁ עַל זֶה.

וְכֵן הַתּוֹרָה מְרַמֵּז בְּכַתּוּב שְׂאֵמֶר מְרַדְּכִי לַהֲתָדָּ: (אסתר ד, ז) "וַיִּגְדַּל לוֹ מְרַדְּכִי אֶת כָּל אֲשֶׁר קָרְהוּ וְאֵת פְּרִשְׁת הַכֶּסֶף אֲשֶׁר אָמַר הֵמָּן לְשָׂקוֹל עַל גִּנְזֵי הַמֶּלֶךְ בַּיְהוּדִים לְאַבְדָּם". הַיֵּינוּ שְׂמֵרַדְּכִי רִמְזוּ לוֹ שְׂיֵשׁ עָלָיו דִּין בְּגִלְל פְּרִשְׁת הַכֶּסֶף שֶׁהֵמָּן לָמַד מִמֶּנּוּ לַתַּת צְדָקָה. וְכֵן שְׂמַעְתִּי מֵהֶרֶה"ג ר' יוֹסֵף סוֹפֵר שְׁלִיט"א שֶׁהָאוֹתִיּוֹת לִפְנֵי קָרְה"ו, הֵן צְדָקָה. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ שְׂמֵרַדְּכִי רִמְזוּ לוֹ שְׂיֵשׁ עָלָיו דִּין בְּגִלְל פְּרִשְׁת הַכֶּסֶף שֶׁהֵמָּן לָמַד מִמֶּנּוּ לַתַּת צְדָקָה. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר הַפְּלִיאָה שֶׁמֶּלְכֵי הַיָּמִים הָיוּ אוֹתִיּוֹת לְאַדְנִי. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ דְּדִנְיָאֵל מְשַׁפֵּיעַ אֶת הַשְּׁפַע לְשֵׁם אֲדֹנָי הַמְּסַמֵּל אֶת הַמְּלָכוּת. וְכֵן כְּשֶׁדִּנְיָאֵל הִתְפַּלֵּל לֵה' שִׁבְנָה אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, כְּתוּב (דְּנִיָּאֵל ט, יז) **"וְהָאֵר פְּנִיךָ עַל מִקְדָּשְׁךָ הַשָּׁמַיִם לְמַעַן אֲדֹנָי"**. דְּדִנְיָאֵל הִתְפַּלֵּל שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִבְנֶה אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, כְּדִי שְׁשֵׁם אֲדֹנָי יִיכַל לְקַבֵּל אֶת הַשְּׁפַע. וְכֵן מְצִינוּ בְּאַבּוֹת דְּרַ"נ' (ה, ה) **דְּנִיָּאֵל הֵיךָ מִתְקַן אֶת הַפֶּלֶא וּמְשַׁמְחָה וְנוֹתֵן פְּרוּטָה לְעֹנֵי וּמִתְפַּלֵּל**. וְרוֹאִים שְׂדִנְיָאֵל הֵיךָ מְשַׁפֵּיעַ לְכָל וְלְעֹנֵי הַמְּסַמְלִים אֶת הַמְּלָכוּת. וְהוֹסִיף הֶרֶה"ג ר' א. י. שְׁלִיט"א שֶׁהַתּוֹרָה בְּגִמְטְרִיא שֵׁם כַּד"ת כִּי הוּא הֵיךָ מְזַרַע דוֹד וְהָאִיר בּוֹ הַשֵּׁם כַּד"ת, כְּמוּבָא בְּסֵפֶר 'קַהֲלַת יַעֲקֹב' כַּד"ת ר"ת כ"ד תְּכַשִּׁיטִין, וְהֵם סוּד כ"ד צְרוּפֵי אֲדֹנָי, וּבְהֵן מִתְקַשֵּׁט מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ, וְשֵׁם זֶה [כַּד"ת] חֲקוּק עַל מִצְחוֹ.

כְּתוּב (דְּנִיָּאֵל יב, יא) **"וּמַעַת הוֹסֵר הַתְּמִיד וְלַתַּת שְׂקוּיָ שְׁמִים יָמִים אֶלְף מְאֵתִים וְתִשְׁעִים: אֲשֶׁרִי הַמְּחַפָּה וְיָגִיעַ לְיָמִים אֶלְף שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שְׁלֹשִׁים וְחַמְשָׁה: וְאַתָּה לָךְ לַקֵּץ וְתִנּוּחַ וְתַעֲמַד לְגַרְלָךְ לַקֵּץ הַיָּמִין"**. וְשְׂמַעְתִּי מֵהֶרֶה"ג ר' א. י. שְׁלִיט"א שְׂכָאֵן ה' מְרַמֵּז לְדִנְיָאֵל עַל הַתְּקוּן הַשְּׁלָם בְּגֵאֵלָה הַעֲתִידָה כְּשִׁיתְקַן הַנִּיצוּץ שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵיךָ קָשׁוּר אֶתוֹ בְּגִלְגוּלוֹ הָרֵאשׁוֹן שֶׁהוּא הֵיךָ הֵמָּן. לָכֵן הוּא אוֹמֵר לוֹ **"לָךְ לַקֵּץ וְתִנּוּחַ"** הַיֵּינוּ תַּחֲפָה וְתַסְתַּפֵּק כַּעַת עִם הַמְּנוּחָה שֶׁל פּוּרִים שְׁשֵׁם נֶאֱמַר: (אסתר ט, כב) **"כִּי־יָמִים אֲשֶׁר נָחַו בָּהֶם הַיְהוּדִים מֵאוֹיְבֵיהֶם וְהַחֲדָשׁ אֲשֶׁר נִהְפְּדוּ לָהֶם מִיָּגוֹן לְשִׂמְחָה"**. **"וְתַעֲמַד לְגַרְלָךְ"** הַיֵּינוּ שִׁיחֲזַר שׁוּב הָאוֹר שֶׁל פּוּרִים שֶׁהוּא בְּסוּד גּוֹרֵל שֶׁפּוּר הֵמָּן נִהְפְּדוּ לְפּוּרֵינוּ, **"לַקֵּץ הַיָּמִין"** כְּשִׁיתְבָּרַר הַנִּיצוּץ שֶׁל הֵמָּן וַיִּצְאוּ שְׁתֵּי הָאוֹתִיּוֹת יוֹד שְׂמַסְמָלוֹת אֶת הַנִּיצוּץ הַקְדוֹשׁ שֶׁבְּתוֹךְ הֵמָּן אֲזִי יִהְיֶה קֵץ הַיָּמִין". וְהוֹסִיף הֶרֶה"ג ר' אֶהֱרֹן בְּרִדָּה שְׁלִיט"א שֶׁהַמִּין אוֹתִיּוֹת אֲמִין בְּחִלּוֹף א' בֵּה', רִמְזוּ שֶׁהֵיךָ לוֹ אֶת הַנִּיצוּץ שֶׁל סוּד אֲמִין כְּמִנְזֵן שְׁנֵי

השמות הַנְיָ"ה אַדנִי שְׁמִסְמָלִים אֶת הַיְחִוּד הַעֲלִיּוֹן, לְכֵן הַנִּיצוּץ נִרְמַז בְּשֵׁנֵי אוֹתֵיּוֹת יוֹ"ד שְׁמִסְמָלוֹת אֶת שְׁנֵי הַשְּׁמוֹת הַנְיָ"ה אַדנִי כַּיְדוּעַ. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ל. שְׁטְרִיט שְׁלִיט"א שֶׁזֶה הֵינּוּ סוּד הַחֲבוּר שֶׁל מְרַדְכֵי וְאַסְתֵּר: "וַיְהִי אִמֵּן אֶת הַדְּסָה". וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'וַיִּוָּשֵׁט הַמֶּלֶךְ' שֶׁדְּנִיָּאל אוֹ הֶמֶן בְּגִימְטְרִיא 95 שֶׁזֶה הַמְּסַפֵּר שֶׁל צְרוּף הַשְּׁמוֹת יוֹהִי"ה אַדנִי שֶׁיֵּאִירוּ בְּגֵאֲלָה הַעֲתִידָה. כְּמוּבָא בְּסֵפֶר הַלְקוּטִים לְהַאֲרִיז"ל (זְכַרְיָה) עַל הַפְּסוּק "בַּיּוֹם הַהוּא יְהִיָּה הוֹי"ה אֶחָד וְשְׁמוֹ אֶחָד". וְכֵן דְּנִיָּאל הֶמֶן בְּגִימְטְרִיא קָץ.

וְכֵן מוּבָא מֵהַרְה"ג ר' אֵלִיָּהוּ שְׁטְרֵן זצ"ל שֶׁאַרְוֵר הֶמֶן בְּמַלּוּי הָאוֹתֵיּוֹת עוֹלָה 1335 זְמַן הַקָּץ בְּדְנִיָּאל. וְבְרוּךְ מְרַדְכֵי בְּגִימְטְרִיא רְגִילָה עִם הַמְּסַתֵּתֵר עוֹלָה 1290 זְמַן הַקָּץ בְּדְנִיָּאל וְהַגִּימְטְרִיא שֶׁל רְגִיל עִם מְסַתֵּתֵר זֶה גַּם סוּג שֶׁל מַלּוּי הָאוֹתֵיּוֹת, הֵינּוּ הַמְּסַתֵּתֵר שְׁמַמְלָא אֶת הָאוֹתֵיּוֹת וְהַפְּרָשִׁים בֵּינֵיהֶם. וְכֵן רוֹאִים שֶׁאַרְוֵר הֶמֶן יוֹתֵר גְּבוּהָ מִבְּרוּךְ מְרַדְכֵי. כִּי הַקָּץ שֶׁל 1335 הוּא שְׁלֵב יוֹתֵר גְּבוּהָ מִ1290 כְּפִי שְׂרוּאִים בְּפְסוּקִים בְּסוּף דְּנִיָּאל, וְכֵן רוֹאִים קָשֶׁר בֵּין אַרְוֵר הֶמֶן לַקָּץ שֶׁל 1335 כְּפִי שֶׁבְּאַרְנוֹ שֶׁהַתְּקוּן שֶׁל הַנִּיצוּץ שֶׁנִּמְצָא בְּהֶמֶן נִרְמַז בְּפְסוּק הַזֶּה בְּסוּף דְּנִיָּאל. וְאֵף עַל פִּי שֶׁאַרְוֵר הֶמֶן בְּאִת"ש ב"ש עוֹלָה 595, וְבְרוּךְ מְרַדְכֵי בְּאִת"ש עוֹלָה 596 וְרוֹאִים שֶׁבְּחֻלּוֹף אִת"ש ב"ש בְּרוּךְ מְרַדְכֵי יוֹתֵר גְּבוּהָ. כִּי חֲלוּף אִת"ש ב"ש מְסַמֵּל אֶת הַמְּצַב בְּעוֹלָם הַקְּלָפוֹת בְּזְמַן הַגְּלוּת שֶׁשׁוּלְטִים הַקְּלָפוֹת שֶׁהֵם בְּסוּד אִת"ש ב"ש, הֵינּוּ הוֹפְכִים כָּל דְּבַר מֵא' לַת', וּב' לַש' וְכוּ'. וְהַיּוֹם יֵשׁ לָנוּ רַק אֶת הָאֶרֶץ פּוּרִים, וְעַדִּין לֹא זָכִינוּ לְמַחֲיַת עֲמֶלֶק וְלְאַרְוֵר הֶמֶן, אֲבָל בְּגֵאֲלָה הַעֲתִידָה כְּשִׁיתְבָּרַר הַנִּיצוּץ מֵהֶמֶן, נִזְכֶּה לְאַרְוֵר הֶמֶן בְּשְׁלָמוֹת, וְלְמַחֲיַת עֲמֶלֶק, וְאֵז נִגְלָה שֶׁאַרְוֵר הֶמֶן יוֹתֵר גְּבוּהָ מִבְּרוּךְ מְרַדְכֵי בְּסוּד 1335 שֶׁנֶּאֱמַר לְדְנִיָּאל עַל הַגֵּאֲלָה הַעֲתִידָה. וְכֵן שְׁמַעְתִּי מֵהַרְה"ג ר' ל. שְׁטְרִיט שְׁלִיט"א שֶׁבְּכָל הַתְּנִיָּךְ מוֹפִיעָה תַּבַּת כְּתוּר רַק 3 פְּעָמִים, וְכָל הֵן כְּתוּר מַלְכוּת בְּמַגְלַת אֶסְתֵּר: (אֶסְתֵּר א, יא) "לְהַבִּיא אֶת וְשֵׁנֵי הַמַּלְכָּה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ בְּכְתוּר מַלְכוּת לְהַרְאוֹת הָעַמִּים וְהַשָּׂרִים אֶת יְפִיָּה כִּי טוֹבֵת מְרָאָה הִיא". (אֶסְתֵּר ב, יז) "וַיִּאָּהֵב הַמֶּלֶךְ אֶת אֶסְתֵּר מִכָּל הַנְּשִׂים וַתִּשָּׂא חוֹן וְחֶסֶד לִפְנֵינוּ מִכָּל הַבְּתוּלוֹת וַיִּשֶׂם כְּתוּר מַלְכוּת בְּרֵאשִׁיהָ וַיְמַלִּכָהּ תַּחַת וְשֵׁנֵי". (אֶסְתֵּר ו, ח) "בִּיָּאוּ לְבוּשׁ מַלְכוּת אֲשֶׁר לְבַשׁ בּוֹ הַמֶּלֶךְ וְסוּס אֲשֶׁר רָכַב עָלָיו הַמֶּלֶךְ וְאֲשֶׁר נָתַן כְּתוּר מַלְכוּת בְּרֵאשִׁיו". וַיֵּשׁ כָּאֵן ג' כְּתוּרִים כְּתוּר וְשֵׁנֵי, כְּתוּר אֶסְתֵּר, וְכְתוּר מְרַדְכֵי. וְכְתוּר

ושתי בגימטריא 1335 עם הכולל. **וכתר אסתר** עם האותיות והמלים בגימטריא 1290. ושוב רואים שמרדכי ואסתר קשורים עם המספר 1290. ובקלפה היה טמון המספר 1335 כפי שבארנו. וכן **מגילת הכתר** עם האותיות והכולל בגימטריא **"שמע ישראל הוי"ה אלהינו הוי"ה אחד"**.

וכעת רואים בשנת תש"פ שהסינים בני בריתם של הפרסים הרשעים קלפת המון, קבלו ענש מה' מגפת קורונה, שיש לחידקים צורת **כתר**, והם קראו לזה קורונה על שם **כתר** שנקרא בלטינית קורונה. ואחר כך שנו את שם המחלה ל**כוויד 19** ושמעתי מהרה"ג ר' שלמה זלמן ליברמן שליט"א שכוויד **י"ט** בגימטריא שם **אדנ"י** שמסמל את המלכות, הינו יש פאן רמז על אור **כתר המלכות** שמשתלשל במגפה הזאת שה' נוגף את הגויים הרשעים. וכן שמעתי מהרה"ג ר' ל. שטרית שליט"א שנגיף קורונה בגימטריא **ברוך מרדכי** או **ארור המון** עם המלים. וכן **מרדכי המון** עם המלים והכולל בגימטריא הקורונה.

והכל התחיל בתחלת השנה הלועזית 2020 אותן ספרות של 220 שנת תש"פ מסוף האלף. כי **עשרים** בגימטריא **כתר**. וכן האות **י"ד** במלוי שמסמלת את הכתר בגימטריא 20. וכן מצינו במדרש (אותיות דר"ע' אות כ') שהאות **כ"ף** שמספרה 20 יש לה צורת כוס, דהיא מסמלת את המלכות שהיא בחינת **כוס וכסא וכתר** המתקשרים לאות **כ"ף**. וכן מצינו בזהר (משפטים קכג.) שהאות כ' מתקשרת למלכות, ולכן היו מושחים את המלך כעין **כ"ף**. וכן מובא בספר 'סודי רזא' (אות כ') שהאות **כ"ף** מתקשרת ללבנה המסמלת את המלכות ולכן ללבנה יש צורת **כ"ף** ועוד. וכן **שנת שבע מאות שמונים** עם המלים והכולל בגימטריא 2020. והוסיף הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א שנגיף הקורונה בגימטריא גדולה עולה **כתר חכמה בינה דעת**. ובגימטריא רגילה עולה 515 ואם נחשב את האותיות לפני ג' ספירות ראשונות **כתר חכמה בינה**, עולים בגימטריא 515, ואם נחשב את האותיות אחרי **כתר חכמה בינה**, גם יוצא 515 לפי חשבון של א' רגילה אחרי ת'. וכן **נגיף הסיני** בגימטריא גדולה עם המלים עולה 1000 המספר של הגאלה העתידה. וכן **סין נגף הקורונה** בגימטריא **כתר**. וכן **קורונה** עם הנקוד בגימטריא **קרן היובל** שמסמל את הכתר. וכן

שמעתי שעל הדגל של סין יש 5 כוכבים, ו-5 פעמים כוכב עולה עמלק. ואם נוסף לזה את הגימטריא של סין עם ה-7 אותיות של סין ועמלק עולה קורונה. והוסיף הרה"ג ר' ל. שטרית שליט"א שסי"ן נרמזת בפסוק של מלחמת משה בעמלק: (שמות יז, טו) "ויבן משה מזבח ויקרא שמו ה' נסי: ויאמר כי יד על כס יה מלחמה לה' בעמלק מדר דר".

שמעתי מהרה"ג ר' א. י. שליט"א שהכתוב (אסתר ג, ד) "ויגידו להמן לראות היעמדו דברי מרדכי כי הגיד להם אשר הוא יהודי" בגימטריא פתח. כי הארת מרדכי היא הארת עטרת היסוד שנקרא עטרה מלשון פתח בסוד פתח המלכות. ועמידת דברי מרדכי מרמזת על עמידת היסוד שקם להשפיע למלכות כידוע. ושם נמצאת הארת הפתח. וכן איש יהודי מרדכי בגימטריא פתח. הינו שיש כאן חלקה יעמדו דברי בגימטריא איש יהודי ויחד עם מרדכי עולים פתח. וכפי שמובא בלק"ת להאריז"ל שאיש מסמל את היסוד: (בלק ע' רכח) "וקם שבט מישראל", שהוא היסוד, ושבט גימטריא איש, כי יסוד זעיר אנפין נקרא איש. וכן אי"ה שמסמל את אור הפתח ר"ת "אשר הוא יהודי", ור"ת "איש יהודי הנה" שנאמר על מרדכי. וכן "היעמדו דברי מרדכי כי הגיד להם אשר הוא יהודי" עם האותיות בגימטריא 1335. הינו מרדכי הוא סוד המספר 1290 כדלעיל. וכשבאים לומר להמן: "ויגידו להמן לראות היעמדו דברי מרדכי" זה מגיע למספר 1335 כדלעיל. וכן "כי הגיד להם" ר"ת כל"ה שמסמלת את המלכות, הינו נרמז כאן השפעת עטרת היסוד שהיא הארת פתח המלכות, הארת מרדכי.

וכן "כי הגיד להם אשר הוא יהודי" ס"ת אדירי"ם שמסמלים את הארת אבא ואמא שהיא הארת מרדכי שמאירה את עטרת יסוד דאבא, וכפי שמובא ב"שער הפונות" להאריז"ל (שבת א) "מקלות מים רבים" אלו הקולות הם נמשכין מן אבא ואמא הנקראים מים רבים וזהו "מקלות מים רבים", ולכן נרמזו בר"ת אבא ואמא. "אדירים משברי ים" שהוא אמ"י, "אדיר במרום ה'" הוא אב"י. וכן המשך הכתוב שם "ישאו נהרות דכ"ם" בגימטריא אסתר. וכן האותיות דכ"ם נמצאות במרדכי והן בגימטריא הדסה שעולה 74 שזה חלק מהמספר של מרדכי שעולה 274. וכן "מים רבים" מרמזים על הארת פורים שמרבים בשמחה, כפי שמעתי מהרה"ג ר' א. ה. שליט"א שמרבים"ם נרמז בפתוב (שיה"ש

ח, ז) "מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה" כי המרבים קשור לפורים שקבלו את התורה מאהבה. וזה היה תקון על המרבים שפגמו בסעדת אכשורוש (אסתר א, ד) "ימים רבים שמונים ומאת יום". וכן מרבי"ם נרמז בנבואת בלעם על שאול שזרעו בא נס פורים ממרדכי ואסתר (במדבר כד, ז) "וזרעו במים רבים וירם מאגג מלכו ותנשא מלכתו". וכן מרבי"ם נרמז יחד עם שרש אסת"ר בכתוב (תהילים לב, ו) "רק לשטף מים רבים אליו לא יגיעו: אתה סתר לי מצר תצרני רני פלט תסובבני סלה". וכן מובא בשפת אמת' (ליקוטים לראש חודש אדר) וזה ענין החדש אשר נהפך, וזה עצמו היה בקריעת ים סוף שנתגבר בחינת ימינה על ידי "ברוח אפיק נערמו מים" וכו', ויש לרמז "ברוח אפיק" על חדש אדר סוד "יתהלתי אחרטם לך" רוח הבא מן המזרח להחטם על ידי זה נערמו מים, שהוא "מקלות מים רבים כו' אדיר במרום ה'", כנודע בדברי האר"י ז"ל שחדש אדר חטמא דדכורא. וכן מרדכי אותיות ל"ם דר"ף, שמסמל יחוד יסוד ומלכות שהיה בקריעת ים סוף, כמובא בעץ חיים' להאר"ז"ל (שער ל"ו פ"ו ח"ב ריד) בחינת דרך הבא מן היסוד אל הנוקבא בסוד "הנותן בים דרך ובמים עזים נתיבה". ומצינו בגמרא על קריעת ים סוף שקשור עם "מים רבים אדירים": (מנחות נג.) פתח ואמר "יבוא אדיר ויפרע לאדירים מאדירים באדירים". "יבוא אדיר" זה הקדוש ברוך הוא, דכתיב "אדיר במרום ה'". "ויפרע לאדירים" אלו ישראל דכתיב "ואדירי כל חפצי בם". "מאדירים" אלו מצרים דכתיב "צללו כעופרת במים אדירים". "באדירים" אלו מים דכתיב "אדירים משברי ים".

ומצינו עוד קשר בין מרדכי לקץ של 1290, לפי מה ששמעתי מהרה"ג ר' א. י. שליט"א על הכתוב: (אסתר ב, כב) "וינדע הדבר למרדכי ויגד לאסתר המלכה ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי: ויבקש הדבר וימצא ויתלו שניהם על עץ ויכתב בספר דברי הימים לפני המלך". ומצינו במשנה (אבות ו, ו) כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם, שנאמר "ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי". ורואים שהחבור של גאלת פורים לגאולה העתידה וכל הגאלות טמון בפסוק הזה שממנו לומדים איך באה גאלת פורים, ואיך מביאים עוד גאלות לעולם על ידי אמירת דבר

בשם אומרו. והפסוק הזה "אֶסְתֵּר לְמַלְךְ בְּשֵׁם מְרֻדְכָי" ר"ת א"ל ב"ם לפי הסדר, ויש כאן רמז שצריך לבדק תבנות אלו בחלוף א"ל ב"ם, ואכן תבנות אלו "אֶסְתֵּר לְמַלְךְ בְּשֵׁם מְרֻדְכָי" בחלוף א"ל ב"ם עולות בגימטריא 1290 סוד הקץ האחרון בדניאל, וכמו שבדניאל כתוב שאחרי 1290 יש עוד 45 כמנזן גאולה להגיע ל1335, כך כאן בזכות "אֶסְתֵּר לְמַלְךְ בְּשֵׁם מְרֻדְכָי" וכל מי שאומר דבר בשם אומרו זוכים להביא גאולה בגימטריא 45 לעולם. וכן האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם עם המלים והכולל בגימטריא 1335. וכן חלוף א"ל ב"ם בגימטריא הדסה היא אסתר. וכן מביא גאולה לעולם בגימטריא מרדכי. וכן מצינו שהגמרא מקשרת את חלוף א"ל ב"ם עם גן הדס: (שבת קד:) א"ל בם ג"ן ד"ס. להיכן אוליכם לגן הדס. ה"ע ר"ף א"מ ג"הנזם לפני הקדוש ברוך הוא, רבונו של עולם, עיף אנכי ז"ץ ח"ק הללו זרעו של יצחק. ט"ר י"ש כ"ת ט"ר יש לי פתות פתות של אומות העולם שאני נותן להן. והוסיף חכם אחד שהמשתף לחלוף א"ל ב"ם ולחלוף א"ת ב"ש הוא החלוף ר"פ, שמתחלף בשניהם, ומצינו שהחלוף הזה בא"ת ב"ש מסמל את ימי הפורים, כמובא בטור (או"ח תכח) סימן לקביעות המועדים א"ת ב"ש ג"ר ד"ק ה"ץ ר"פ פרוש ביום א' של פסח יהיה לעולם ט' באב, ביום ב' שבועות, ביום ג' ראש השנה, ביום ד' שמחת תורה, ביום ה' צום כפור, ביום ו' פורים. והוסיף הרה"ג ר' א. אֶלְבוּיִם שליט"א שא"ל ב"ם אותיות למא"ב שמשם נולדו דוד המלך ומלך המשיח.

בְּאַרְנוֹ באריכות במאמר 'שנת 3760 לבריאת העולם' שמשיח בן יוסף הוא בסוד שעיר לה', ומשיח בן דוד הוא בסוד שעיר לעזאזל, וגם המן ויש"ו שהיה להם ניצוץ ממשיח בן דוד, היתה לניצוץ שלהם בחינה של שעיר לעזאזל, וזה הסוד של 'פור המן נהפך לפורנו' שכל הספרים מקשרים את זה לפור השעירים של יום הכפורים, כי המן רצה שמרדכי שהוא בסוד משיח בן יוסף יהיה שעיר לעזאזל, וזה נהפך לפורנו שהמן נהיה שעיר לעזאזל כי שם שרש הניצוץ שלו, ולכן ה' מרמז לדניאל שאמנם הוא דניאל, היה בפורים בבחינה של שעיר לעזאזל, "ותעמד לגרלך לקץ הימין", הינו כשיתקן הניצוץ של המן אז יהיה "גרלך" שמשיח בן יוסף יהרג בזמן הגאולה העתידה בבחינה של שעיר לעזאזל והגורל

יהיה לטובת דניאל שיחיה כמובא במדרש שה' נותן חיים למשיח בן דוד לגאל את ישראל. וכן רואים כאן שההכרעה מי יהיה השעיר לעזאזל נעשית על ידי גורל, הינו שההכרעה בדבר הזה היא ביד ה' בלבד. לאפוקי מאלו שחושבים שפיון שנותנים שעיר לעזאזל לחיצונים שלא יקטרגו על ישראל, כביכול יש להם דעה בזה, אדרבה דוקא כאן ההכרעה היא על ידי גורל ביד ה' לבדו. ושמעתי מהרה"ג ר' יעקב מטר שליט"א שב' פעמים דניאל בגימטריא קץ, לרמז שדניאל יחזר בפעם השניה ויעמד לגורלו אז נזכה לקץ. ומובא בספר 'מכון שבתך' שהגורל נקרא פיס מלשון פיוס, שהוא מביא את הכפרה והפיוס בין ישראל לאביהם שבשמים, כמו שכתוב (משלי יח, יח) "ומדנינים ישבית הגורל", ולכן מכניסה המשנה ביומא את סדר ארבעה פיסות שהיו במקדש בתוך עבודת יום הכפורים, לרמז שהפיסות ענינם פיוס וכפרה. לכן מביא הפיס ביום הכפורים את הסליחה והמחילה לכל ישראל מהשעיר לעזאזל. ועין בגרי"ז (זבחים קיג:) שיש שיטות שהשעיר לעזאזל יש לו דין קרבן עד דחיתו לצוק. ושואלים הראשונים מדוע מכנה אותו התורה השעיר החי, אם ממיתים אותו במיתה משנה, ונאמרו בזה כמה באורים. ולפי דברינו מבאר שהוא ממשיך את החיים לכל העולם.

מובא בספר 'עשרה מאמרות' (ח"ב ס' כג) ולא זכה נבוכדנצר להקרא אריה אלא דמבית דוד קאתי מזרעו של שלמה ממלכת שבא אחרי שגירתה. וכן מובא בשל"ה (תענית מטות כב) "הנני מקים עליך רעה מביתך", נתקיים בנבוכדנצר שבא מזרע דוד הנקרא ארי, דהיינו כששכב שלמה אצל מלכת שבא נתעברה, ומזה הזרע יצא נבוכדנצר. רואים שנבוכדנצר הסבא של וּשְׁתִי נולד משלמה ומלכת שבא, ולפי זה נבוכדנצר היה נצר לדוד המלך, [דומה לנוצרי שהיה נצר לבית דוד מצד אמו], וּשְׁתִי היתה נכדתו של דוד המלך. והוסיף הרה"ג ר' ל. שטרית שליט"א שנבוכדנצר אותיות ב"ו נכ"ד נצ"ר. וכן שמעתי מהרה"ג ר' אשר טננבוים זצ"ל שלכן מצינו על נבוכדנצר בגמרא (סנהדרין צב:) שאלמלא לא בא מלאך וסטרנו על פיו, בקש לגנות כל שירות ותשבחות שאמר דוד בספר תהלים. פיון שהוא היה נכד של דוד והיה לו ניצוץ מהשירה של דוד. וכן מצינו בגמרא (סנהדרין צו:) מבני בניו של אותו רשע [נבוכדנצר] בקש הקדוש ברוך הוא להכניסו תחת כנפי השכינה. אמרו מלאכי השרת לפני

הקדוש ברוך הוא, רבונו של עולם, מי שהחריב את ביתך, ושרף את היכלך, תכניסו תחת כנפי השכינה. וכן מצינו בגמרא (תענית יח:) כשבקש טורינוס להרג את לוליאנוס, ואת פפוס אחיו בלודקיא, אמר להם, אם מעמו של חנניה מישאל ועזריה אתם, יבא אלהיכם ויצילכם מידי, כדרך שהציל לחנניה מישאל ועזריה מיד נבוכדנאצר. אמרו לו, חנניה, מישאל ועזריה צדיקים גמורים היו, וראוין לעשות להם נס, ונבוכדנאצר מלך הגון היה וראוי לעשות נס על ידו. ורואים שאמרו על נבוכדנאצר מלך הגון.

לפי זה יוצא שגם ושתי היתה חלק מהשעיר לעזאזל של ישועת פורים שבאו מניצוצות נשמות שהיו משרש משיח בן דוד והיו קשורות עם דניאל כמו הניצוץ של המן. וכשם שהמן הרג את דניאל כדלעיל, כך הוא גרם להריגת ושתי, שהכל השתלשל דרכו כי יש קשר בין המות של שלשת אלו שהיו בסוד שעירים לעזאזל של ישועת פורים. וגם לפי השיטה השניה שדניאל הוא ממוכן והוא גרם להריגת ושתי, רואים את הקשר בין שלשתם שדניאל גרם להריגת ושתי, והמן גרם להריגת דניאל, כי המן הוא הניצוץ קדשה שקשור עם דניאל באותה גימטריא ושניהם בסוד ממוכן שפועלים מתחת לפני השטח להביא את ישועת פורים לעולם.

ויתכן שזה גופא היה הטעם הפנימי שאחשורוש בקש להביא את ושתי ערמה לעיני כל העולם להתגאות ולהראות את הכלי שמשתמש בו, באותה בחינה שהוציא את כלי המקדש להשתמש בהם, כי ושתי יש בה ניצוץ לבית דוד, והניצוצות של בית דוד הם בסוד כלי המקדש כידוע. וכפי שמובא בגמרא (מגילה יב:) **"ביום השביעי כטוב לב המלך ביום" וכו', הללו אומרים, מדיות נאות, והללו אומרים, פרסיות נאות.** אמר להם אחשורוש, כלי שאני משתמש בו, אינו לא מדי ולא פרסי, אלא כשדי. רצונכם לראותה אמרו ליה, אין, ובלבד שתהא ערמה. וביתר עמק הרי כל הסעודה והשמחה של אחשורוש היתה על זה שלפי החשבון שלו לא התקיימה הנבואה של חזרה לירושלים אחרי 70 שנות גלות בבל. לכן היה ענש גדול על היהודים שנהנו ושמחו אתו באותה שמחה, ולכן הוא הוציא את כלי המקדש להנות מהם לסמל שכלי המקדש כביכול בידיים שלו והוא שולט על העולם. ומאותה סבה רצה

להראות את ושתי לכלם פי גם ושתי היתה ניצוץ מבית דוד שהיה שבוי בקלפה באותה בחינה. ולכן כתוב "אחר הדברים האלה גדל המלך אחשורוש את המן", ולכאורה מה הקשר למה שהיה מקדם, ומבאר לדברינו שזה הפל אותו ענין כיון שהמן היה לו גם ניצוץ מבית דוד לכן "אחר הדברים האלה" התבקש לגדל גם אותו להראות שהניצוצות של בית דוד בידיים שלו ואין בית המקדש. וכן דניאל והמן ושתי עם האותיות והמלים והכולל בגימטריא פורים בגימטריא רגילה וגדולה יחד. פי הם היו השעירים לעזאזל שהביאו את גאלת פורים. וכן ושתי המן נרמזים בס"ת בפסוק של שתית היין לצרף הולדת שרש הנשמות של מלכות בית דוד: (בראשית יט, לד) "ותאמר הבכירה אל הצעירה הן שכבתי אמש את אבי נשקנו יין גם הלילה ובאי שכבי עמו". וכן ושתי המן נרמזים בס"ת בפסוק של הגאולה העתידה: (דברים לב, לה) "פי קרוב יום אידם וחש עתדת למו: פי ידיו יהו"ה עמו ועל עבדיו יתנחם".

הבאנו לעיל מהרה"ג ר' ל. שטרית שליט"א שבכל התנ"ך מופיעה תבת כתר רק 3 פעמים, וכל הן כתר מלכות במגלת אסתר, כתר ושתי, כתר אסתר, וכתר מרדכי. וכתר ושתי בגימטריא 1335 עם הכולל. וכתר אסתר עם האותיות והמלים בגימטריא 1290. ושוב רואים שמרדכי ואסתר קשורים עם המספר 1290. ובקלפה היה טמון המספר 1335 הסוד של הגאולה העתידה שאז יחזר הכתר לבית דוד. וכן מגילת הכתר עם האותיות והכולל בגימטריא "שמע ישראל הוי"ה אלהינו הוי"ה אחד". וזה גם הסוד של הארת פורים לפי האריז"ל מעטרת סוד דאבא, פי עטרה היא סוד הכתר.

מצינו בגמרא (סנהדרין צו.) פד רהיט [נבוכדנצר] ארבע פסיעות אתא גבריאל ואוקמיה. אמר רבי יוחנן אלמלא בא גבריאל והעמידו, לא היה תקנה לשונאי ישראל. רואים שגבריאל עצר את נבוכדנצר אחרי הפסיעה הרביעית שרץ לכבוד ה', ואלמלא היה עוצרו לא היתה תקנה לשונאי ישראל. וכן מצינו במדרש (ילקוט מלכים ב, רמד) פי רהט שלש פסיעות אתא גבריאל ואוקמיה, אמר הקב"ה אתה פסעת שלש פסיעות בשביל כבודי חידך שאני מעמיד ממך שלשה מלכים קוזמוקטורין שליטין מסוף העולם ועד סופו ואלו הם: נבוכדנצר ואויל מרוך

ויבלשאצור, אמר רבי יוחנן אלמלי לא בא גבריאאל והעמידו לא הנה תקנה לשונאיהם של ישראל. ובאר ה'חפץ חיים' שאותו גבריאאל שעצר את נבוכדנצר באמצע הפסיעה הרביעית, הוא גם עצר את ושת' שהיתה בת של בלשצר הנכד של נבוכדנצר, היינו היא הדור הרביעי של מלכות נבוכדנצר, ולכן בא גבריאאל והצמיח לה זנב לעצר את המלכות שלה באמצע שלא תוכל ללכת, כשם שעצר את הסבא שלה שלא יוכל ללכת באמצע הפסיעה הרביעית. והוסיף הרה"ג ר' שלום המאירי שליט"א שזה נרמז בטעמי הפסוק קדמא ואזלא רביעי על המלים "אשר לא תבוא ושת'" הינו התקדמה והלכה עד הפסיעה הרביעית ושם נעצרה בפסיעה הרביעית ובמלכות הרביעית: (אסתר א, יט) "אם על המלך טוב יצא דבר מלכות מלפניו ויכתב בדתי פרס ומדי ולא יעבור אשר לא תבוא ושת' לפני המלך אחשוורוש ומלכותה יתן המלך לרעותה הטובה ממנה". והוסיף הרה"ג ר' ל. שטרית שליט"א שנבוכדנצר נענש שנעשה ממנו חיה ביער בזמן שנטרד ממלכותו, וגם ושת' נענשה שצמח לה זנב כמו חיה ביער כשנטרדה ממלכותה.

והבאור מדוע הניצוצות של שעירים לעזאזל מבית דוד יורדים למקום כל כך נמוך להתלבש בהמן וושת', נראה לבאר שאדרבה כיון שהם מענינים שהישועה תהיה שלמה ותהיה שמחה על נפילתם והריגתם לכן חזבים להתלבש במקום הנמוך הזה, אחרת כל השמחה של פורים לוקה בחסר שכביכול צדיקי עולם נאלצו ללכת כפורה בסוד שעיר לעזאזל, ועוד הוסיף הרה"ג ר' ל. שטרית שליט"א שושת' מרמזת בשמה על נקדת השתיה של פורים שתכליתה להביא את האדם למצב של 'עד דלא ידע', הינו כשמתבוננים בכל הענין של ושת' שמצד אחד היתה נקדת דוד המלך ושלמה המלך, ומצד שני היתה מרשעת גדולה וכו', מבינים שיש נקדה שאי אפשר להשיג שם, וזה תכלית אור הפורים להביא את האדם לתכלית הידיעה שלא נדע: "כי לא מחשבותי מחשבותיכם", ובכל השתיה של היין שנעשה מענבים בסוד הענוה, זוכים לענוה להגיע לדרגה הזאת להבין שאני לא מבין ולא יודע, והבריאה כלה נשגבת מבינתי.

לכן אמר הקמן (אסתר ה, יג) **"וְכָל זֶה אֵינָנוּ שׁוֹה לִי בְּכָל עֵת אֲשֶׁר אָנִי רֹאֵה אֶת מְרַדְכֵי הַיְּהוּדִי יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמְּלָךְ"**, כי הניצוץ שלו משרש מלכות בית דוד השתוקק לקבל שפע ממרדכי שהוא שרש משיח בן יוסף, לכן הוא חשב שאם מרדכי ישתחוה לו הוא יקבל את ההארה ממשיח בן יוסף שאליה הוא משתוקק, וזה כמו אשה שיש לה כל טוב העולם אם אין לה בעל אין לה כלום. וכן **שׁוֹה** בגימטריא **האשה**. וכן שמעתי מהרה"ג ר' ל. שטרית שליט"א שהכתוב (אסתר ז, ח) **"וְהָמֵן נָפַל עַל הַמָּטָה אֲשֶׁר אָסְתֵּר עָלֶיהָ"** עם המלים בגימטריא **מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד**. וכן **"וְהָמֵן נָפַל עַל הַמָּטָה"** ר"ת **עוֹנֵה**. וכן **הָמֵן שְׁעִיר** עם האותיות והמלים והפולל בגימטריא **1335** המספר של הגאולה העתידה. וכן מובא בספרים שאסתר נקראת אילת השחר בסוד האילה שרחמה צר, והמן שיש לו את האות נו"ן סופית, הוא סוד הנחש שהחטיא בעץ הדעת, "המן העץ", הוא הכיש את אסתר כשנפל על המטה שאסתר עליה, כדי שעם ישראל יעשו תשובה ויזכו לגאולה.

וְכֵן שם הוי"ה נרמז בס"ת בהפוך אותיות במה שאמר הקמן (אסתר ה, יג) **"וְכָל זֶה אֵינָנוּ שׁוֹה לִי בְּכָל עֵת אֲשֶׁר אָנִי רֹאֵה אֶת מְרַדְכֵי הַיְּהוּדִי יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמְּלָךְ"**, כי כאן היה טמון שהמן בעצמו הבין שבלי **ההשתחויה** של מרדכי הכל אינו **שׁוֹה** כלום. וזה הצרוף של **חדש תמוז שיוצא משם הוי"ה** בס"ת האלו בהפוך אותיות הינו דין שאין חוד, לרמז שטמונה כאן זעקת השכינה בימים של בין המצרים, שהשכינה זועקת על כך שאין חוד וכל זה איננו שׁוֹה לי בלי חוד קב"ה ושכינתיה שהוא סוד היחוד של משיח בן יוסף עם משיח בן דוד. וכן התבה **שׁוֹה** מופיעה בכל התנ"ך רק שש פעמים, פעם אחת בחמשה חמשי תורה בענין הצלת לוט כדי להוליד את **דוד ומשיח**: (בראשית יד, יז) **"עַמֶּק שׁוֹה הוּא עַמֶּק הַמְּלָךְ"**, ועוד שלש פעמים במגלת אסתר בקשר להמן: (אסתר ג, ח) **"וְלַמֶּלֶךְ אֵין שׁוֹה לְהַנִּיחֵם"**. (אסתר ה, יג) **"וְכָל זֶה אֵינָנוּ שׁוֹה לִי"**. (אסתר ז, ד) **"כִּי אֵין הֵצֵר שׁוֹה בְּנֶזֶק הַמְּלָךְ"**. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א ש"שׁוֹה לִי" עם האותיות והמלים בגימטריא **מְשִׁיחַ**. וכן הכתוב **"וְלַמֶּלֶךְ אֵין שׁוֹה לְהַנִּיחֵם"** ר"ת **שׁאו"ל** הסבא של מרדכי שהוא גם כן משרש עטרת היסוד שכל השפע תלוי בה ובלעדיה הכל אינו **שׁוֹה** כלום. וכן מובא בספר 'זרע קדש' שהס"ת של **"ויגש אליו**

יהודה", שו"ה, הן האותיות שנוספו לג' אבות, ה' לאברהם, ש' ליצחק, ש'עלה לישראל. ו' ליצחק שלוקח מאליהו, כיון שהפסוק "ויגש אליו יהודה" מרמז על חברו יהודה ליוסף בזמן הגאולה כשיחברו ב' משיחים, לכן הס"ת הם אותיות שו"ה. כפי שהבאנו שיצחק יהיה ישחק בזמן הגאולה, וכן יעקב מקבל את האות ו' מאליהו לצד הגאולה. וכן אברהם קבל ה' לצד הולדת יצחק שבזכותו תבא הגאולה. ובזמן הגאולה נזכה שיהודה יהיה שו"ה ליוסף כשיחברו ב' משיחים. וכן שו"ה בגימטריא איש, שנאמר על מרדכי, "איש יהודי", "איש מיני". והוסיף הרה"ג ר' א. י. שליט"א שכלן תקנו משלוח מנות איש לרעהו, כי שו"ה בגימטריא איש ובגימטריא לרעהו, ויש כאן רמז שהתקון יהיה כשיחברו המשיחים בסוד שוה בשוה. וכן המן אמר "וכל זה איננו שוה לי בכל עת" אותיות תשוע"ה בגימטריא תשפ"א הזמן שמסגל לזה. וכן הצרוף של חדש תמוז יוצא משם הו"ה הזה, כי י"ז תמוז בגימטריא עת.

מצינו בגמרא (מגילה טו.) ואמר רבי אלעזר אמר רבי חנינא מאי דכתיב "וכל זה איננו שוה לי". מלמד שכל גנזיו של אותו רשע היו חקוקים לו על לבו, וכשראה את מרדכי יושב בשער המלך, היה אומר "וכל זה איננו שוה לי". וכי משום דרואה מרדכי יושב בשער המלך אומר "וכל זה איננו שוה לי", אין, כדאמר רב חסדא זה בא בפרוזבולי וזה בא בפרוזבוטי. 'בולי' אלו עשירים שנאמר "ושברתי את גאון עוזכם", ותני רב יוסף אלו בולאות שביהודה. 'בוטי' אלו עניים וכן הוא אומר "והעבט תעביטנו". אמר רב פפא, וקארו ליה עבדא דאזדבן בטולמי דנהמא, ואמר רבי אלעזר, אמר רבי חנינא עתיד הקדוש ברוך הוא להיות עטרה בראש כל צדיק וצדיק, שנאמר "ביום ההוא יהיה ה' צבאות לעטרת צבי" וגו'. ורואים שהמן אמר "וכל זה איננו שוה לי" כי מרדכי היה מראה לו את השטר שהמן נמכר לו לעבד בעבור כפר לחם בזמן המלחמה, וכל הנכסים של המן שיכים למרדכי. ועדן קשה הרי ברור שמרדכי לא יכול היה לשעבד את המן במציאות שהיתה אז, כשאחשורוש גדל את המן וכו'. וכל השטר הזה ערכו היה כחפא בעלמא, ומדוע הפריע השטר הזה כל כך להמן, עד שהכל איננו שוה לי. ומבאר לדברינו כיון שהמן היה לו ניצוץ של מלכות בית דוד שהוא בחינת נקבה של מרדכי שהיה בבחינת

משיח בן יוסף, לכן על פי אמת הוא הרגיש שהכל שיגד למרדכי, כי מה שקנתה אשה קנתה בעלה, ולכן השתלשל שהמן יהיה עבד של מרדכי, כמובא בגמרא (גיטין לט.) שעבד כנעני הוא בחינת אשה, לכן הוא צריך גט שחרור כמו אשה, ואם האדון מת והוא גר שאין לו יורשים, העבד יוצא במיתת האדון כמו שאשה יוצאת במיתת הבעל ואינו צריך גט שחרור. וכשיש יורשים יש למוד מיוחד מ"והתנחלתם אתם לבניכם אחריכם", שאינו יוצא לחירות. ואף על פי שעבד כנעני יוצא בעוד אפנים, כמו כסף וראשי אברים, פי אחרי הכל שעבודו לאדונו הוא פחות חזק משעבוד אשה לבעלה, אבל כיון שבחינתו דומה לאשה, במה שאשה יוצאה הוא ודאי יוצא, ולכן הלשון של הגמרא עבדו פי אשתו, מה אשתו משתלחה בלא גט [כשהבעל מת], אף עבדו משתלחים בלא גט וכו'. וכן עבד כנעני חייב במצוות כאשה, כמובא בגמרא (חגיגה ד.). וכן מצינו בגמרא (ב"מ צט.) שעבד כנעני הוא בבחינת מקל של אדונו. ובארנו במאמר 'חשמל מטה' שיסוד האשה הוא בבחינת מקל. וכן נראה דרבי סדר את הלכות עבדים במסכת קדושין לרמז שהם בבחינת אשה. וכן מובא בפרוש רבינו יוסף בכור שור ששור שנגח עבד כנעני משלם שלשים שקלים, פי ערך האשה הוא שלשים שקלים, ועבד כנעני הוא בחינת אשה. וכן מצינו בגמרא (גיטין לח:) שהמוציא עבד כנעני לחרות יורד מנכסיו, דכשם שאשה נוהגת לבעל את הברכה בנכסיו, פי הוא מקבל את השפע להעביר לה, כך עבד שהוא בחינת אשה נותן ברכה לאדון, ואם משחררו הוא מפסיד את הברכה.

ולכן מסמיכה הגמרא את הענין שאמר המן "וכל זה איננו שוה לי" בגלל השטר שמרדכי היה מראה לו, למימרא: עתיד הקדוש ברוך הוא להיות עטרה בראש כל צדיק וצדיק. לרמז על עטרת היסוד שמחברת את הניצוץ של המן למרדכי בסוד חבור שני המשיחים. וזה מה שגרים להמן שהכל איננו שוה לי, לא השטר בעצמו כדבארנו שהשטר היה כחספא בעלמא, אלא המהות הפנימית של השטר שמגלה את המציאות שהניצוץ של המן אין לו כלום מעצמו רק מה שמקבל ממרדכי שהוא בחינת משיח בן יוסף. וכן זה בא בפרוזבולי וזה בא בפרוזבוטי בגימטריא שבת שמסמלת את עטרת היסוד שמחברת את המשיחים. וכן פרוזבולי פרוזבוטי בגימטריא אסתור שהיה לה את סוד

החבור הזו, כי היא הייתה אשתו של מרדכי באותה בחינה. וכן זה בא בפרוזבולי וזה בא בפרוזבוטי ר"ת זבוב שמסמל את יניקת עמלק מהניצוץ ששבוי אצלם. כמובא ב'בעל הטורים' (שמות יז, יד) "זכרון בספר ושים באזני" ר"ת זבוב שרץ אחר דמן של ישראל כזבוב. "מחה אמה" בגימטריא זה המן. רואים שעמלק הוא בחינת זבוב שמנסה למצוץ דמן של ישראל, והיניקה שלהם מהניצוץ של מלכות בית דוד היא יניקה מבחינת דם, הינו עמלק שהוא האדמוני דקלפה, יונק משרש דוד האדמוני דקדשה. והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א ש"ש"ץ נרמז בפסוק שנאמר על המן "איש צר ואויב", וכן זר"ש אותיות ש"ש"ץ, אם נחליף ז' בצ'. וכן מצינו בגמרא שהמן אמר: (מגילה יג:) "ולמלך אין שנה להניחם", שאם נפל זבוב בכוסו של אחד מהם זרקו ושותהו. ואם אדוני המלך נוגע בכוסו של אחד מהם, חובטו בקרקע ואינו שותהו.

מצינו במדרש (במדב"ר יח, כב) לעתיד לבא עתיד הקב"ה לפרע מן האמות על ידי דברים קלים שנאמר "והיה ביום ההוא יהוא יהו"ה לזבוב אשר בקצה יארי מצרים ולדבורה אשר בארץ אשור". ורואים שה' יעניש את העמים לעתיד לבא על ידי דברים קלים ובריות פחותות כמו יתוש וזבוב, ואין לה זבוב קל וקטן יותר מהקורונה שאינו נראה לעין מלב קטנותו. וכפי שבארנו שה' יוציא את הניצוץ ששבוי בידי הזבובים של עמלק, והם יפלו כמו זבובים. והוסיף הרה"ג ר' אהרן שפיצר שליט"א שבריה קלה עם האותיות והמלים בגימטריא קרונה. וכן הכתוב (ישעיה ז, יח) "והיה ביום ההוא יהו"ה לזבוב" בגימטריא ה'תש"פ שהתחילה מגפת הקורונה. וכן מצינו בגמרא (עירובין יג.) שהסופר שכותב ספר תורה צריך לחשש מזבוב שיהפך את הד' שבספר תורה לר', היינו שיפגם את היחוד שנקרא באחד ויהפך אותו לאחר, המסמל את הסטרא אחרא בעולם.

והוסיף הרה"ג ר' א. י. שליט"א שמספר ההרוגים בגנס פורים בשני הימים היה 75810, הינו ביום הראשון הרגו 75000 ועוד 500 בשושן ועוד 10 בני המן, וביום השני הרגו עוד 300 בשושן. והמספר הזה 75810 יוצא במדיק 399 פעמים קץ. ואם נוסיף את הגימטריא של המן דניאל שגם נהרגו בנוסף לכל אלו נקבל עוד פעם קץ שמשלים ל400 פעמים

קץ. וכפי שמצינו בגמרא (סנהדרין צט.) שה' ישמח אותנו בימות המשיח כימות עניתנו במצרים: ימות המשיח רבי דוסא אומר, ארבע מאות שנה, שנאמר, "שמחנו כימות עניתנו", וכתוב, "ועבדום וענו אתם ארבע מאות שנה". וכן מצינו בגמרא (ע"ז ט): אמר רבי חנינא אחר ארבע מאות לחרבן הבית אם יאמר לך אדם קח שדה שוה אלוף דינרים בדינר אחד לא תקח. והוסיף הרה"ג ר' ש. רייסקין שליט"א שארבע מאות בגימטריא אליהו הנביא זכור לטוב. וכן 810 זה גם המספר של אכילת פרס עם האותיות והכולל. לרמז על מה שאכלנו מקלפת פרס. וכן 810 בגימטריא שמן זית עם המלים והכולל, כפי שבארנו שהארת פורים קשורה עם שמן המשחה.

מצינו בגמרא (מגילה טז.) "ויתלו את המן על העץ אשר הכין למרדכי וחמת המלך שככה" שתי שכיכות הללו למה, אחת של מלכו של עולם. ואחת של אחשוורוש. ורואים שתלית המן המתיקה את הדינים מעל עם ישראל, והשכיכה את חמת ה'. ומצינו במדרש (לקח טוב אסתר א, יב) "ויקצף המלך מאד". אמר רב חנינא באותה שעה רמז הקב"ה למלאך הממנה על החמה, והבעיר בו חמה ולא שככה עד שנצלב המן. ולכאורה קשה מדוע לא נאמר במגלה שהתשובה שעם ישראל עשו וקבלת התורה מאהבה השכיחה את חמת ה', ודוקא תלית המן, וכן רואים שאף על פי שתמיד במגלה כשכתוב "המלך" מרמז על מלכו של עולם, וכפי שמצינו בזהר (ח"ג קט.) אמר רבי שמעון, "ותעמוד בחצר בית המלך הפנימית נכח בית המלך", ובכל אתר המלך סתם דא קדשא בריך הוא. כאן הוסיפו עוד רמז שכתבו שככה בלשון רבים לומר שאכן הכונה גם למלכו של עולם. ומבאר לדברינו שהיתה כאן בחינת שעיר לעזאזל שכפר על עם ישראל בגלל הניצוץ הקדוש שהיה בהמן והיה מערב בכל המלך, וכמו שרואים בעבודת יום הכפורים שכל מה שהכחן גדול עושה בקדש הקדשים זה לכפר על טמאת מקדש וקדשיו, אבל מה שמכפר על כל עם ישראל זה השעיר לעזאזל ולא שאר העבודות כפי שמפרש בפסוקים שם. כך גם כאן במגלה דוקא תלית המן שהיתה בבחינת שעיר לעזאזל, השכיחה את חמתו של מלכו של עולם ולא שאר הענינים. "וחמת המלך שככה" ס"ת הת"ף שהוא דניאל שגם היה בבחינת שעיר לעזאזל בישועת פורים. וכן ככה נרמז בפסוק "שככה". והגמרא (מגילה יט.)

דורשת את כל עקר הפורים בפסוק (אסתר ט, כו) "על כן קראו לימים האלה פורים על שם הפור על כן על כל דברי האגרת הזאת ומה ראו על ככה ומה הגיע אליהם". וכן מובא ב'תפארת שלמה' על פי הבעש"ט שסוד גאלת פורים טמון בתבת "ככה" כי ככה ר"ת פתח כל הכתרים. וכן ככה בגימטריא גאולה ובגימטריא אד"ם שהוא ר"ת אדם דוד משיח, ששרש נשמתם מעולם אדם קדמון שהוא פתח כל הכתרים פידוע. היינו שפכה מסמל רצון שהוא פתח. ועטרת היסוד שמסמלת את ישועת פורים היא פתח המלכות. וכן אותיות ככה מתחלפות לאותיות ל"ץ גם בא"ת ב"ש וגם בחלוף אח"ס בט"ע, לרמז שהקלפה שלו היא עמלק שנקראת ל"ץ, כמובא במדרש (תנחומא יתרו ג) "לץ תפה" זה עמלק.

שמעתי מהרה"ג ר' אדם מ. שליט"א שהלשון "מי הוא זה", מופיע בשני מקומות, אחד נאמר על הקב"ה (תהילים כד, י) "מי הוא זה מלך הכבוד ה' צבאות הוא מלך הכבוד סלה". והשני נאמר, להבדיל, על המן. (אסתר ז, ה) "מי הוא זה ואי זה הוא אשר מלאו לבו לעשות כן". ד"זה" מסמל את חדש אדר השנים עשר כמנן ז"ה, ויש כאן בחינה של "זה לעמת זה". ובפורים לא יודעים "מי הוא זה" ולא מבחינים בין קדשה לקלפה. והוסיף הרה"ג ר' אליהו נחמני שליט"א ש"הוא" גם בגימטריא כמנן ז"ה, אלא ש"הוא" הוא בחינת נסתר, ו"זה" בחינת נגלה. לכן בפורים הפסוק ממשיך "ואי זה הוא" היינו בתחלה "הוא" לפני "זה", ואחר כך "זה" לפני "הוא". שלא יודעים מה לפני מה. וכן "מי הוא זה" בגימטריא עד, לרמז על דרגת פורים 'עד דלא ידע'. 'עד דלא ר"ת ע"ד. וכן "מלך הכבוד" שמופיע פעמים באותו פסוק, בגימטריא 127 כמנן המדינות עליהן אחשורוש מלך. וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א על הפתוב (בראשית כח, טז) "ויקץ יעקב משנתו ויאמר אכן יש הוי"ה במקום הזה ואנכי לא ידעתי". "יש הוי"ה" בגימטריא פורים, ולכן "ואנכי לא ידעתי" בבחינת 'עד דלא ידע'. וכן "אכן יש הוי"ה במקום הזה" בגימטריא "ואנכי לא ידעתי".

מובא מהאדמו"ר ר' יואל מסטמר זצ"ל (הובא בספר 'מושיען של ישראל' ח"ו) הנה פליאה גדולה במגלת אסתר שהשם הקדוש והנכבד יוצא בר"ת מהפתוב "בוא המלך והמן היום" ר"ת שם הו"ה, הנה יש לפעמים קלפה גדולה

שאי אפשר להכניעה בשום אופן והעצה היחידה רק לקרבה אל הקדשה ומחמת גדל אור הקדשה לא תוכל הקלפה לסבל ולהתקיים, ולכך קרבה אסתר את המן אל הקדשה הכי גדולה, שם הו'ה, בכדי שיתבטל וישרף. ומבאר לדברינו שאסתר קרבה את הניצוץ קדשה שבהמן לשם הו'ה, ובכך היא בררה אותו מקלפת עמלק שבהמן לתקן אותו ולהכניעו. יוצא לפי זה שפניו שבחבור של אסתר והמן היה תקף ההתגלות של הניצוץ שבהמן, לכן דוקא כאן מתגלה שם הו'ה שבמגלת אסתר.

מובא בספר 'יערות דבש' (ח"א יז) שבזמן שהמן מכר את עצמו למרדכי לעבד, מרדכי עשה להמן ברית מילה והטבילו לשם עבדות, וחלו על המן כל דיני עבד כנעני. ומבאר לדברינו שה' סובב שהמן ימכר לעבד למרדכי, לרמז למרדכי שבהמן יש ניצוץ קדוש שהוא קשור אתו בבחינת אשתו, היינו המן היה בבחינת אשתו של מרדכי על פי תורה, כמובא בגמרא (גיטין לט.) שעבד כנעני הוא בחינת אשה, לכן הוא צריך גט שחרור כמו אשה, ואם האדון מת והוא גר שאין לו יורשים, העבד יוצא במיתת האדון כמו שאשה יוצאת במיתת הבעל ואינו צריך גט שחרור. וכפי שבארנו במאמר 'חשמל נגעים' מדוע עבד כנעני חיב במצוות כאשה, כמובא בגמרא (חגיגה ד.), דעבד כנעני גם כן מתקשר דרך היסוד לאדונו, וממילא הוא לא גרע מאשה שמתקשרת לבעלה דרך היסוד. לכן דבר זה מעלהו בדרגה ומחילו במצוות כאשה, דעבד עברי אף על פי שנהיה בבחינת אשה של האדון אינו יכול להיות חיב במצוות כאשה מאחר שכבר היה חיב במצוות כאיש, לכן הוא רק יורד בדרגתו הרוחנית, מה שאין כן עבד כנעני בזה שנתחייב במצוות כאשה ונהיה בבחינת אשה של האדון זאת עליה עבדו ולא ירדה. וכן רבי סדר את הלכות עבדים במסכת קדושין לרמז שהם בבחינת אשה. מובא בפרוש רבינו יוסף 'בכור שור' ששור שנגח עבד כנעני משלם שלשים שקלים, כי ערך האשה הוא שלשים שקלים, ועבד כנעני הוא בחינת אשה. וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גינזבורג שליט"א שהאותיות בתוך הכתוב (אסתר ז, ו) "איש צר ואויב המן הרע הזה" הן בגימטריא מרדכי. לרמז שבפנים יש ניצוץ של מרדכי, מאידך מבחינת האותיות של "איש צר ואויב המן הרע". ר"ת צו"ה שבה נדון יש"ו הנוצרי. וכמו שהשתלשל שבתו של המן שפכה עליו את הצואה.

וְזֶה גַם הַסוּד מְדוּעַ ה' סוֹבֵב שֶׁהֵמֵן יְכִין עַץ שֶׁגְבוּהַ **חֲמִשִּׁים אַמָּה** וְקִשּׁוּר עִם שַׁעַר הַחֲמִשִּׁים שֶׁל הַבֵּינָה שֶׁאֲפִילוֹ מִשָּׁה רַבִּינוֹ לֹא הִשִּׁיג אוֹתוֹ, כַּמּוֹבָא בְּזֵהר (תיקונים נח.) שֶׁמִּקְשָׁר בֵּין הָעֵץ גְּבַה **חֲמִשִּׁים אַמָּה** לְשַׁעַר הַחֲמִשִּׁים שֶׁהוֹצִיא אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם. וּב'פְּרָקֵי דְרַבֵּי אֱלִיעֶזֶר' (מט) מוֹבָא שֶׁהָעֵץ שֶׁל הֵמֵן הָיָה מִקְדָּשׁ הַקְּדוּשִׁים. שֶׁשָּׁם סוּד שַׁעַר הַחֲמִשִּׁים, כִּי מֵה שֶׁקָּנָה עֶבֶד קָנָה רַבּוֹ, וְה' רָצָה שֶׁמֶרְדֳּכִי יִשִּׁיג אֶת שַׁעַר הַחֲמִשִּׁים לְכֹן זֶה יֵרֵד אֲצֶל הֵמֵן שֶׁהִקְלִפָּה לֹא תִפְרִיעַ וְאִז מֶרְדֳּכִי יִרְשׁ אֶת זֶה.

רְאִיתִי מְסַפֵּר עַל מֶרֶן ה'בֵּן אִישׁ חֵי' זצ"ל שֶׁבְּכָל שָׁנָה בְּפוּרִים אַחֲרֵי סִיּוּם הַדְּרָשָׁה הָיָה מְנַהֵג לְהִתְיָשֵׁב עַל כֶּסֶאוֹ, וְאִז הָיָה מְדַגֵּם בְּפָנָי הַקְּהֵל כִּיצַד הַחֲתִים מֶרְדֳּכִי הַצַּדִּיק אֶת הֵמֵן עַל סַנְדְּלוֹ, כַּאֲשֶׁר קִנְאוֹ לְעֶבֶד תְּמוּרַת כֶּכֶר לֶחֶם. הַקְּהֵל הָיָה מַחֲזִיק אֶל מוֹל תְּנוּעוֹתָיו שֶׁל הַרְבֵּי, וְאֵלּוֹ עַל פְּנֵי הַרְבֵּי עֲצָמוֹ לֹא נִרְאָתָה שׁוּם בֵּת צָחוּק. וּבְכָל שָׁנָה הָיָה מְזַכֵּיר לַקְּהֵל, כִּי יֵשׁ בְּכָד דְּבָרִים עֲמֻקִּים עַל פִּי כְּוֹנֵת הַסוּד.

מוֹבָא ב'רַבֵּנוּ בַחֲנִי' (שמות יז, יט) **"כִּי יָד עַל כֶּסֶף י'ה"** יֹאמֵר כִּי ה' יִתְבָּרַךְ מִשְׁבִּיעַ לְכָל מְלֹךְ יִשְׂרָאֵל שֶׁיִּשְׁבַּע עַל כֶּסֶף מַלְכוּת שֶׁיַּעֲשֶׂה מַלְחָמָה לֵה' בְּעַמְלֵק, כִּי הַמַּלְחָמָה וְהַשְּׁלָל הַכֹּל יִהְיֶה אֲסוּר בַּהֲנָאָה וְיִהְיֶה הַכֹּל לֵה' לֹא לְבְנֵי אָדָם, וּמִפְּנֵי זֶה בָּא הָעֲנָשׁ לְשֹׂאוֹל, וּמִדּוּרוֹ שֶׁל שֹׂאוֹל עַד דּוּרוֹ שֶׁל מֶרְדֳּכִי, וְיָדַע מֶרְדֳּכִי כִּי שֹׂאוֹל זָקֵנוּ נְעֻנְשׁ בְּעֲנָשׁ גְּדוֹל וּמִפְּנֵי זֶה נִזְהַר מֶרְדֳּכִי בַדְּבָר שֶׁלֹּא לְהַנּוֹת מִשְׁלַל הֵמֵן שֶׁהָיָה מְזַרַע עַמְלֵק כְּעִנְיָן שֶׁכְּתוּב בְּפָרְעֻנוֹת הֵמֵן **"וּבַבְּזָה לֹא שָׁלַח אֶת יָדָם"**, לְפִי שֶׁהַתּוֹרָה הַזֹּהִירָה בְּכָד. וְלִכְאוּרָה קִשָּׁה שֶׁמִּצִּינּוּ בַמֶּדְרָשׁ (תהלים עח) **שְׁלֹשָׁה חֲלָקִים נִחְלַק מְמוֹנּוֹ שֶׁל הֵמֵן; שְׁלִישׁ לְתַלְמִידֵי חֲכָמִים, שְׁלִישׁ לְמֶרְדֳּכִי וְאַסְתֵּר וְשְׁלִישׁ לְבְנֵי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ.** וְרוֹאִים שֶׁכֵּן נִהְנֶנוּ מִכֶּסֶפוֹ שֶׁל הֵמֵן. וְכֵן כְּתוּב (אסתר ח, א) **"בַּיּוֹם הַהוּא נָתַן הַמֶּלֶךְ אֶחָשׁוּרׁוּשׁ לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה אֶת בֵּית הֵמֵן צָרַר הַיְּהוּדִים"**. וְאִף שֶׁבַמְּפָרְשִׁים אָמְרוּ בְּזֵה כַּמָּה טַעְמִים, לְפִי דְּבַרֵּינוּ אֲפֹשֶׁר לְבֹאֵר שֶׁאִף שֶׁהַחֲרִימוּ אֶת כָּל הַשְּׁלָל, אֶת כֶּסֶפוֹ שֶׁל הֵמֵן עֲצָמוֹ לֹא הַחֲרִימוּ כִּי יָדְעוּ שֶׁהָיָה לוֹ נִיצוּץ קְדוּשׁ וְאִין דִּינּוֹ כְּשֹׂאֵר עַמְלֵק. כִּי הֵמֵן הָיָה עֶבֶד שֶׁל מֶרְדֳּכִי וּמֵה שֶׁקָּנָה עֶבֶד קָנָה רַבּוֹ. וְכֵן מִצִּינּוּ בַגְּמָרָא (מגילה יט:) **"וְיִסְפֹּר לָהֶם הֵמֵן אֶת כְּבוֹד עֲשָׂרוֹ וְרַב בְּנִיר"**. וְכַמָּה **"רַב**

בְּנֵי, רב אמר שלשים, עשרה מתו ועשרה נתלו ועשרה שמחזרים על הפתחים. רבנן אמרי אותם שמחזרים על הפתחים שבועים היו. ויש כן רמז שבסוף בניו של המן מחזרים על הפתחים היינו על מרדכי שנקרא פתחיה. כי הם היו עבדים שלו ותלויים בו. ומישב על פי זה מדוע השתלשל מנהג ישראל לאפות עוגיות לפורים ולכנותם אזני המן, כביכול אוכלים ונהנים מאכילת המן בעצמו.

מצינו ב'פרקי דרבי אליעזר' (מט) רבי פנחס אומר שני עשירים עמדו בעולם, אחד בישראל, ואחד באמות העולם, קרח בישראל, והמן באמות העולם, קרח שמצא אוצרות של זהב של יוסף, והמן שלקח כל אוצרות של מלכי יהודה ואת כל אוצרות של קדשי הקדשים. רואים שכל הכח והגדלות של המן באו לו מהניקה שהתעשר מאוצרות של מלכי יהודה וקדשי הקדשים, ומבאר לדברינו כיון שנגזר על אוצרות בית ה' שיפלו ביד הקלפה, הם נפלו בידיים של המן שהיה לו את הניצוץ הקדוש ממלכות בית דוד. וכן מובא בספר 'חומת אגד' (תהילים יג, ב) דוד המלך עליו השלום היה סבה גם כן לבטל גזרת המן, משום דבזכות עשרת אלפים כפר שנתן דוד לעבודת בית ה' בטלו עשרת אלפים כפרי כסף של המן. ולכך אמר "יגל לבי בישועתך" על גאלת מדי. ולפי פשוטו אמר יגל לבי בישועתך שכל עקר שמחתנו על השכינה שהיתה בגלות ובגאלה יקים ה' ספת דוד ולכן אמר יגל לבי בישועתך כנגד כל ישראל וגם בפרטות שהיא נקראת ספת דוד. ורואים שדוד המלך הפריש לבית המקדש עשרת אלפים כפר כסף, ובזכות זה נצלנו מעשרת אלפים כפר כסף של המן. ושוב רואים שהכסף של המן קשור עם הכסף של בית המקדש ודוד המלך שזה יונק מזה.

מצינו בגמרא (מגילה יג:) אמר ריש לקיש גלוי וידוע לפני מי שאמר והיה העולם, שעתיד המן הרשע לשקל שקלים על ישראל, לפיכך הקדים שקליהם לשקלי המן. והיינו דתנן באחד באדר משמיעין על השקלים ועל הפלאים. ולפי דברי ה'חומת אגד' יש כן עוד הקדמה שהקב"ה הקדים את העשרת אלפים של דוד המלך לעשרת אלפים של המן. וביתר עמק כיון שהמן היה לו את העשרת אלפים מאוצרות מלכי יהודה, יתכן שזה אותם עשרת אלפים ממש

שְׁדוּד הַמֶּלֶךְ הַצָּפוֹן עָבוּר בְּגִזְזוֹן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וְכַפִּי שְׁמָצִינוּ בַּמִּדְרָשׁ (יְלִקוּט מַלְכִים א' קפ"ו) שֶׁשְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ לֹא הִשְׁתַּמֵּשׁ בַּכֶּסֶף שֶׁל דָּוִד אָבִיו מִכֶּמֶה טְעָמִים, וּמִמִּילָא זֶה נִפְל בְּיָדִים שֶׁל הַמֶּן, וְהוּא בָּא עִם הָעֲשָׂרֵת אֲלָפִים הָאֵלֶּה מִמֶּשׁ לְכָלֹת אֶת יִשְׂרָאֵל, זֶה הַסּוּד שֶׁה' הַקָּדִים שִׁקְלִהוֹן לְשִׁקְלֵיו. וְנִבְיָא אֶת דְּבָרֵי הַמִּדְרָשׁ: "וְנִבְיָא שְׁלֹמֹה אֶת קֹדְשֵׁי דָוִד אָבִיו" וְלֹמָה לֹא נִצְרַךְ לָהֶם, יֵשׁ דּוֹרְשֵׁין לְשַׁבַּח וְיֵשׁ דּוֹרְשֵׁין לְגַנְאֵי. לְשַׁבַּח דָּוִד בְּקִשׁ עַל הַדְּבָר אָמַר לְפָנָיו רַבּוֹן הָעוֹלָמִים צוּפָה אֲנִי בְּנִבּוּאָתִי שֶׁסּוּף בֵּית הַמִּקְדָּשׁ עֲתִיד לִיחָרֵב וְכָל מָה שֶׁהִפְרָשְׁתִּי מִבְּתֵי עֲבוּדַת אֲלִילִים שֶׁהֵייתִי מִחֲרִיב, שְׁלֹא יְהִי הָעֵבֶדִי אֲלִילִים אוֹמְרִים מָה הָיָה דָּוִד סְבוּר הַחֲרִיב בְּתֵי אֲלֵהֵינוּ וְעָשָׂה בֵּית לְאֵלֵהֵינוּ, נִנְעָרוּ אֲלֵהֵינוּ וְגָבוּ נִקְמַתָם וְהִחֲרִיבוּ בֵּית אֲלֵהֵינוּ. לְכֹךְ נִתְפַּלֵּל שֶׁלֹּא יִצְטָרַךְ לָהֶם שְׁלֹמֹה. וּמִי שֶׁדּוֹרְשׁ לְגַנְאֵי עַל שֶׁבָּא הָרַעֵב בְּיַמֵּי דָּוִד שְׁלֹשׁ שָׁנִים, וְכִמָּה תִסְבְּרִיּוֹת הָיוּ לוֹ לְדָוִד צְבוּרִין מִכֶּסֶף וְזָהָב מָה שֶׁהָיָה מִתְקִין לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ, הָיָה צָרִיךְ לְהוֹצִיאָו וְלִהְחִיּוֹת בּוֹ אֶת הַנִּפְשׁוֹת וְלֹא עָשָׂה כֵן, אָמַר לוֹ הַקַּב"ה בְּנֵי מַתִּים בְּרַעֵב וְאַתָּה צוּבֵר מָמוֹן לְבָנוֹת בּוֹ בְּגִזְזוֹן חֲטִיף אֵין שְׁלֹמֹה נִצְרַךְ מֵהֶם כְּלוּם. וְעֵינֵי בְּתוֹסְפוֹת (מַגִּילָה טז. וּבַהֲגָהוֹת הַב"ח ש"ם) שֶׁעֲשָׂרֵת אֲלָפִים כֶּסֶף שְׁוִים לְסָכוּם שֶׁל 15 מִלְיוֹן שֶׁקֶל, שְׁזֶה הַסָּכוּם שֶׁשְׁשִׁים רִבּוּא יִשְׂרָאֵל נוֹתְנִים מִחֲצִית הַשֶּׁקֶל בְּמִשְׁךְ 50 שָׁנָה מִגִּיל עֶשְׂרִים עַד גִּיל שִׁבְעִים.

הַבְּאֵנוּ אֶת דְּבָרֵי הַגְּמָרָא (ב"ב ד.) שֶׁדְּנִיָּאל נִהְרַג עַל יְדֵי הַמֶּן, כְּשֶׁרָאָה הַמֶּן שֶׁהוּא מִקְשֵׁר בֵּין מִרְדְּכִי לְאַסְתֵּר. וּמִבְּאֵר שֶׁם אֶת הַגְּמָרָא שֶׁדְּנִיָּאל נִעְנָשׁ מִשׁוּם שֶׁנִּתְּנָה עֲצָה לְנְבוּכַדְנֶאצַּר (דְּנִיָּאל ד, כד) "וְחִטָּאָךְ בְּצַדְקָה פָּרַק וְעוֹנֵתְךָ בְּמַחֵן עֵינֶיךָ הִנֵּה תִהְיֶה אֲרָכָה לְשִׁלּוֹתְךָ". וְהַעֲנֵשׁ בָּא לוֹ עַל יְדֵי הַמֶּן שֶׁהוּא הָיָה הַלְעָמַת זֶה שְׁלוֹ, וְלִמַּד מִעֲצָתוֹ לְתַת צְדָקָה, כְּמוֹבָא בְּמִפְרָשִׁים שֶׁהֵמֶן שִׁקֵּל עֲשָׂרֵת אֲלָפִים כֶּסֶף לְתַת לְעַנְיִים. לְפִי זֶה אֲכֹן הַכֶּסֶף הָיָה קְדוּשׁ לְכֹן הוּא הִגִּיעַ בְּסוּף לְעַנְיִים. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'עֲרוֹת דְּבִשׁ' (ב, יד) הַמֶּן אָמַר אֶתְיָא מְלֵא קִמְצָא דִּידְכֹן וְדַחֵי יו"ד אֲלָפִים כֶּסֶף דִּידִי, הָעֵנִין כִּי אָמַר "הַכֶּסֶף נִתּוֹן לְךָ וְהָעֵם לְעֲשׂוֹת בּוֹ כְּטוֹב בְּעֵינֶיךָ", כִּךְ פְּרוּשׁוֹ הַכֶּסֶף וְהָעֵם, שֶׁבְּשִׁנְיָהֶם תַּעֲשֶׂה כְּטוֹב בְּעֵינֶיךָ, וְתִכְלִית הַטוֹב לְחִלְקָם לְעַנְיִים. וְכֵן אֲמוֹת הָעוֹלָם יוֹדְעִים כִּי מִצּוֹת צְדָקָה רַבָּה, וְלִמְדוֹ מִנְבוּכַדְנֶאצַּר מְלִכָא, "וְחִטָּאָךְ

בצדקה פרק", וכן עשה המון וחשב שזהו יותר מפל קרבנות, דכתיב ונבחר לה' מזבח, ולכך תמה שאיך מלא קמצא קרבן ידחה יו"ד אלפים כפר כסף לעניים, שהוא טוב בעיני ה' מפל הקרבנות, ולכך השיב מרדכי כי הצדקה מיחסת לי, כי הכל שלי, עבד שקנה נכסים וכו'. ומפל מקום גרמה זכות צדקה להמון שלא נכלה זרעו, רק בניו חזרו על פתחים, כי צדקה תציל ממות, ועל ידי כך זכה שיצאו ממנו גרים.

מצינו בגמרא (ב"מ עח:) **רבי אליעזר** אומר מגבת פורים לפורים ואין העני רשאי לקח מהן רצועה לסנדלו. ורואים שהמגבת של פורים נקראת בלשון חז"ל **מגבת**. ושמעתי מהרה"ג ר' א. ה. שליט"א שיש כאן רמז על אור הפורים שהוא בבחינת **מגבת**, כמו שמצינו מנהג ירושלים שזורקים **מגבות** על חתן במוצאי שבת שבע ברכות, לרמז לו שהחיים הם כמו מגבת שמיעדת מראש להתלכלך ואין דואגים מזה. כך לא ישים לב על הדברים שאינם נעימים שבחיים, כי בסוף מכבסים את המגבת והכל מסתדר. וזה היסוד של פורים, שהרי כלנו בפורים בבחינת עניים שפושטים יד לשמים לקבל מהמגבת של פורים. וחז"ל מרמזים לנו שהמגבת נקראת **מגבת** מלשון **מגבת**, שאחרת אי אפשר להיות בשמחה, אם כל אחד יסתכל על החלקים המלכלכים שבמגבת שלו. ועל ידי שמחה באים לתשובה מאהבה כמו שזכו בפורים, וזוכים שגם הקב"ה אינו מתבונן בלכלוך ובעוונותינו, והמגבת שאנחנו עושים בשמים מצליחה מאד, וזוכים למגבת חדשה ונקיה. וראה זה פלא המלה **מגבת** נרמזת במגלה בשני מקומות במגלה ושניהם אצל המון דוקא, בפסוק (אסתר ג, יג) "להשמיד להרג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן טף ונשים ביום אחד". וכן בכל מקום שכתוב "המון בן המדתא האגלי" באות שניה מסוף המלים. וכפי שבארנו הניצוץ של המון שמלכלך בתוך הקלפות המתיק את הדינים בשמים, ובזכותו זכינו לאור המגבת של פורים. וכן **מגבית** בחלופי א"כ ב"י יוצא לפי הסדר **שטיבל**, כפי שמשתלשל שעושים מגביות בשטיבל.

מצינו במדרש (ילקוט שמות רסו) "**מחה אמה**" מחה בעולם הנה אמה לעולם הבא. "זכר" זה המון. "עמלק" כמשמעו. דבר אחר "**מחה**" לו ולכל תולדותיו, "**אמה**" לו ולכל משפחתו דברי ר' יהושע. ר' אליעזר המודעי

אומר "זכר" אגג. עמלק כמשמעו. "מחה" לו ולכל תולדותיו. "אמחה" לו ולכל הדור ההוא. "מתחת השמים" שלא יהא נין ונכד לעמלק תחת השמים. ורואים שלומדים רבוי מיחד לרבות את אגג והמן לדין מחית עמלק, ולכאורה אם הם עמלקים מדוע צריך רבוי מיחד, ולמרות שמובא בספר 'ערות דבש' שהמן היה עמלקי רק מצד אביו ולא מצד אמו: (ח"א דרוש ח) שאול הכרית כל זרע עמלק מאיש ועד אשה ולא נשאר רק אגג, והוא בלילה בא על אשה והקים זרע, אשר משרש נחש יצא צפע המן האגגי, ואם פן המן מצד אביו היה מזרע עמלק ועשו, ומצד אמו היה משארי עמים, וכן נח יש לו שאר אם גם פן, דעל פרוח אשה זאת היתה משארי עמים, דלא היה שריד לבית עמלק, רק אגג, וכן בנו של אגג על פרוח לקח אשה משארי אמות. עדין קשה על אגג שהיה עמלקי לגמרי, וגם על המן לא צריך לרבות כי גוי מתיחס אחרי אביו ולא אחרי אמו. ומבאר לדברינו בגלל שהיה כלול בהם הניצוץ הקדוש צריך רבוי מיחד לרבות אותם שלמרות הניצוץ הקדוש הם נכללים בדין מחית עמלק.

עוד מישבת לדברינו הקשיא איך יתכן שהפיט מקשר את תלית המן הרשע ביום ט"ז בניסן, לכתוב שנאמר על המן שנסתפקו ממנו עד יום ט"ז בניסן (יהושע ה, יב) "וישבת המן ממחרת", וכמו שאומרים בסליחות לתענית אסתר כתב הסתר אסתיר ומר דרור מפרדס. לשבות המן ממחרת. הרי המן היה בבחינת תורה ממש שהתגשמה להיות מן, כפי שהזהר (תיקונים מא) קורא לו מנא דאורייתא. ומבאר לדברינו שהניצוץ הקדוש של המן היה משרש המן שהוא התורה לכן בזכותו קבלו עם ישראל את התורה מאהבה.

מובא ב'רבנו בחיי' (שמות יז, טז) "כי יד על כס י'ה" יאמר כי ה' יתברך משביע לכל מלך ישראל שישב על כסא מלכות שיעשה מלחמה לה' בעמלק, כי המלחמה והשלל הכל יהיה אסור בהנאה ויהיה הפל לה' לא לבני אדם, ומפני זה בא הענש לשאול, ומדורו של שאול עד דורו של מרדכי, וידע מרדכי כי שאול זקנו נענש בענש גדול ומפני זה נזהר מרדכי בדבר שלא להנות משלל המן שהיה מזרע עמלק פענן שכתוב בפרענות המן "ובבזה לא שלחו את ידם", לפי שהתורה הזהירה בקד. ולכאורה קשה שמצינו במדרש (תהלים עח) שלשה

חלקים נחלק ממונו של המן; שלישי לתלמידי חכמים, שלישי למרדכי ואסתר ושליש לבנין בית המקדש. ורואים שכן נהנו מכספו של המן. וכן כתוב (אסתר ח, א) "ביום ההוא נתן המלך אחשורוש לאסתר המלכה את בית המן צרר היהודים". ואף שבמפרשים אמרו בזה כמה טעמים, לפי דברינו אפשר לבאר שאף שהחרימו את כל השלל, את כספו של המן עצמו לא החרימו כי ידעו שהיה לו ניצוץ קדוש ואין דינו כשאר עמלק. וכן מישב על פי זה מדוע השתלשל מנהג ישראל לאפות עוגיות לפורים ולקרא להם **אזני המן**, כביכול אוכלים ונהנים מאכילת המן בעצמו.

מצינו במדרש (תנחומא וישב א) **כשראה יעקב אבינו עשו ואלופיו נתירא אמר מי יוכל לעמוד לי כנגד אלו, אמר לו הקב"ה גץ שלך יכלה אותם וזה יוסף דכתיב "והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש ודלקו בהם"**. והוסיף הרה"ג ר' ל. שטרית שליט"א שה' רמז ליעקב שיצא ממנו ניצוץ אחד היינו אותו ניצוץ קדוש שמחיה את עמלק ויונק מיוסף יתברר מהם ואז יכלו כל אלופי אדום. וכן שמעתי מהרה"ג ר' ל. שטרית שליט"א שנגיף קורונה בגימטריא **ברוך מרדכי** או **ארור המן** עם המלים. וכן **מרדכי המן** עם המלים והכולל בגימטריא הקורונה. הינו נגיף הקורונה מרמז לנו שכבר התחיל לצאת הניצוץ הקדוש מעמלק ולכן הם נופלים. וכפי שמובא בספרים על הפסוק **"עת צרה היא ליעקב וממנה ישע"** (ירמ' ל, ז) **ממנה** אותיות **מהמן**.

והוסיף הרה"ג ר' מיכאל בלולו שליט"א **שמגבת** נרמזה בלשון חז"ל שמצינו בכמה מקומות **מגבת** ועד אנטיפרס, וכן באנטיפרס נרמז **פרי"ם**. בחלופי מ"ם בסמ"ך, וכביכול **מגבת** ועד אנטיפרס, מרמז **מפורים** עד **פורים**, ונראה לבאר את הקשר לפי מה שמצינו במדרש (שהש"ר א, ט) **"אף ערשנו רעננה"** מה מטה זו אינה עשויה אלא לנחת רוח כד עד שלא נבנה בית המקדש היתה השכינה מטלטלת ממקום למקום, הדין הוא דכתיב **"ואהיה מתהלך באהל ובמשכן"** משנבנה בית המקדש **"זאת מנוחתי עדי עד"**, דבר אחר **"אף ערשנו רעננה"** מה מטה זו אינה עשויה אלא לנחת רוח, כד ישראל עד שלא נבנה בית המקדש היו מטלטלין ממקום למקום **"ויסעו ויחנו"**, משנבנה בית המקדש **"וישב יהודה וישראל לבטח"**, דבר אחר **"אף ערשנו רעננה"** מה מטה זו אינה

אלא לפריה ורביה כד עד שלא נבנה בית המקדש "לכו ספרו את ישראל" כל הקהל כאחד ארבע רבוא, משנבנה בית המקדש "יהודה וישראל רבים", פרו ורבו דאמר רבי יוחנן מגבת ועד אנטופרס ששים רבוא עירות היו והיו מוציאות כפלים פיוצאי מצרים. ומצינו במדרש (ב"ר לד, טו) "ואתם פרו ורבו", אמר ריש לקיש ברית נחלקה לאוירות. ובמתנות כהנה' שם שכל אקלים אף על פי שאוירו לא טוב, חן יושביה עליו, ובחורים בישיבתו, שבאותה ארץ פרו ורבו. רואים שהקב"ה נותן חן המקום על יושביו, כי אויר של מקום זה מסגל עבורם לפרות ולרבות. וזה אומר המדרש ברית השפעת הלדה נחלקה לאוירות, לכל אחד יש את האויר שלו. וכן מצינו בזהר (ויגש ריא:) "וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד", שהרי צער לא שרה בהם ועמדו בתפנוקי עולם, ומשום כד "ויפרו וירבו מאד", רואים שבשביל לפרות ולרבות צריך להיות בתפנוקי עולם בלי צער. לפי זה יוצא שמגבת עד אנטופרס שהם גבולות הישוב של ישראל בזמן המקדש ששים פרו ורבו, קשור עם המצנה של פרו ורבו. ולכן זה קשור עם פורים, כמובא בספרים שפורים הוא זמן מסגל לפריה ורביה, דפורים הוא מלשון פרו ורבו, וכן מלשון פוריא - מטה, דפורים הוא זמן של השפעת היסוד, בסוד חייב איניש לבסומי בפוריא. ושמעתי מהרה"ג ר' רפאל שפר שליט"א שבמגלת אסתר הזכרו מטות כמה פעמים: "מטות זהב וכסף". "והמן נפל על המטה". [ר"ת עונ"ה] וכן מטה נקראת אפיריון מלשון פורים. ולכן גבולות הישוב בארץ ישראל בזמן בית המקדש, שבהם פרו ורבו מאד בזכות בית המקדש, היו מגבת ועד אנטופרס. בסוד מפורים עד פורים כדלעיל. וכן מגבת ועד אנטופרס בגימטריא שבת זכור. וכן מובא בספר 'מכון שבת' שפורים על שם הפור שהוא הגורל קשור לפריה ורביה, כי התרגום של גורל הוא עדבא הינו נחלה שהאב מוריש לבנו, ופורים על שם הגורל והפור גם מרמז על פריה ורביה, השפעת ההולדה של האב את הבנים.

מצינו במדרש (ילקוט אסתר תתרג"ח) כיון שרכב [מרדכי] על הסוס התחיל לקלס להקב"ה "ארוממה ה' כי דליתני ולא שמחת אויבי לי ה' אלהי שועתי אליך ותפאני ה' העלית מן שאול נפשי חייטני מירדי בור", תלמידיו

מה היו אומרים "זמרו לה' חסידיו והודו לזכר קדשו כי רגע באפו חיים ברצונו בערב ילין בכי ולבקר רנה". אותו רשע מה היה אומר "ואני אמרתי בשלוי בל אמוט לעולם ה' ברצונך העמדתה להררי עוז הסתרת פניך הייתי נבהל". אסתר מה היתה אומרת "אלהיך ה' אקרא ואל ה' אתחנן מה בצע בדמי ברדתי אל שחת היוךד עפר הנגיד אמתך". ישראל מה היו אומרים "שמע ה' וחנני ה' היה עוזר לי הפכת מספדי למחול לי פתחת שקי ותאזרני שמחה". ורואים שהמן השתתף באמירת המזמור פשהרפיב את מרדכי על הסוס. ופלא הוא. והוסיף הרה"ג ר' א. י. שליט"א שבדברי המן נרמז אור הפורים. "הסתרת פניך" מרמז על הסתרת פנים שהיה בפורים עד שהתגלתה הארת הפנים. "הייתי נבהל" ר"ת "בית המן נתתי לאסתר". וכן נבהל"ל אותיות לבנה השם של אסתר שנקראת אסתר השם של הלבנה. וכן מצינו במגלה לשונות של בהלה: "מבהלים ודחופים". ויבהל את מנותיה". וכן יש"ו יצא לתרבות רעה כשלקח לבנה ועבד עליה עבודה זרה, כמובא בגמרא (סוטה מז). יתיב וקא משתבח כמה נאה אכסניא זו אמר ליה אחד מתלמידיו רבי עיניה טרוטות, אמר ליה רשע בכך אתה עוסק, אפיק ארבע מאה שפורי ושמתייה כל יומא אתא לקמיה ולא קבליה, יומא חד הוה קרי קרית שמע אתא לקמיה הוה בדעתיה לקבוליה אחוי ליה בגדיה סבר מדחא דחי ליה אזל זקף לבינתא פלחא, אמר ליה חזור בד אמר ליה כד מקבלני ממך כל החוטא ומחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה, דאמר מר פשוף והסית והדיח והחטיא את ישראל. וכן רואים שהיה שם את ענין פרסום השופר שדומה להכרזת המן "ככה יעשה לאיש", וגם שופר הוא תחליף ללבנה כשהיא מכסה בראש השנה "בכסה ליום חגנו". וכן "בכסה" בגימטריא לבנה.

וכן שמעתי מהרה"ג ר' יהושע הפהן שליט"א שגם פורים היה בשושן מלשון שושנה כי שושן היתה עיר מקפת חומה שדומה לשושנה שיש לה צורת עלים שדומים לחומה. וכן אסתר היתה בסוד שושנה כמובא ב'שער הפונות' להאריז"ל (פורים ח"ב ע' שלג). שאסתר בגימטריא שושנה. וכן הפתוב (שה"ש ב, ב) "כשושנה בין החוחים" ס"ת המ"ו, כי להמן היה ניצוץ קדוש שהיה קשור עם השושנה רק שהוא היה בין החוחים של עמלק.

מְצִינוּ בזהר (הקדמה ב:) שְׁהָאוֹת ש' היא אות שֶׁל אֵמֶת וקְדוּשָׁה, וְג' הַקּוּיִם שְׁבָה הֵם כְּנֶגֶד ג' אָבוֹת. וְאוֹת זֹאת מִתְחַבֵּרֶת לַקְלָפָה לְתֵת יְנִיקָה לַקְלָפָה. הֵינּוּ שְׁיִנִּיקַת הַקְלָפָה הַשְּׂיִכָּת לְאוֹתֵי ק' ור' הֵיא מֵהָאוֹת ש', שֶׁהֵיא אוֹת שֶׁל קְדוּשָׁה, וְזֶה סוּד הַשֶּׁקֶר שֶׁהַקֶּר יוֹנְקִים מֵהַשִּׁי"ן. וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁעַר הַפְּנוּת' לְהַאֲרִיז'ל (בֵּין הַמְצִרִים ח"ב ע' רה) שְׁחֲלוּפֵי שֵׁם הַיְוִ"ה הַמְאִירִים בִּימֵי בֵּין הַמְצִרִים וּמְרַמְזִים עַל הַהִשְׁפָּעָה שִׁיּוּרְדַת מִשֵּׁם הַיְוִ"ה לַקְלָפָה, הֵם בְּסוּד הָאוֹת שִׁי"ן, דְּג' הַחֲלוּפִים טוּדַה"ד, כוּז"ו, מַצַּפ"ץ הֵם בְּגִימְטְרִיא שִׁי"ן. וְכֵן צָרָה עִם שֵׁם אַדנ"י בְּגִימְטְרִיא שִׁי"ן, וְזֶה הַסוּד שֶׁל בֵּין הַמְצִרִים, בֵּין שְׁתֵּי אוֹתֵי שִׁי"ן, אֶחָד שֶׁל הַג' חֲלוּפִים, וְהַשֵּׁנִי שֶׁל צַר"ה אַדנ"י. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ' (עֵרֵךְ חֲמִס) בְּשֵׁם הַבַּעַש"ט וְהַגְר"א שְׁאוֹתֵי שִׁי"ן שֵׁשׁ בְּתַבּוֹת שְׁטוֹן וְנַחֲשׁ, הֵן אוֹתֵי הַקְדְּשָׁה שְׁלֵהֵן, וְאוֹתֵי ח"ט הֵן אוֹתֵי הַטְּמֵאָה שְׁלֵהֵן. (עֵינן בַּפְּרוּשׁ הַגְר"א עַל תִּיקוּנֵי זֶהר תִּיקוּן יט) נִרְאֶה דְלָכֵן עָשׂוּ נוֹשֵׁף בְּשֵׁנֵינוּ, אֶת צְוֹאָרוֹ שֶׁל יַעֲקֹב, דְּמְצִינוּ בְּמִדְרַשׁ אוֹתֵי שִׁי"ן. (עֵינן בַּפְּרוּשׁ דְּר"ע' (אוֹת ש') שֶׁהַשֵּׁן הֵיא בְּבַחֲיַנַת אוֹת שִׁי"ן. וְכֵן לִשְׁן יַחַד עִם הַשְּׂרָשִׁים שְׁלֵהָ יֵשׁ צוּרַת אוֹת שִׁי"ן. וְכֵן מוּבָא בְּפְרוּשׁ ה'מְתוּק מִדְּבַשׁ' עַל הַזֶּהר (בַּהֶעֱלַתֵךְ קַנְדֵּ): שֶׁשִּׁי"ן בְּגִימְטְרִיא הָאֲחוּרִים שֶׁל שְׁמוֹת ע"ב ס"ג. **קפ"ד קס"ו**. וְאֲחוּרִים מִסְמָלִים אֶת הַשְּׁפַע שִׁיּוּרְדַת לַקְלָפָה. מִמִּילָא הַשְּׁנִיִּים שֶׁל עָשׂוּ מִסְמָלוֹת אֶת הָאוֹת שִׁי"ן שֶׁלּוֹ שֵׁשׁ בָּהּ נִיצוּצוֹת קְדוּשָׁה, וְדַרְךְ הַקְדְּשָׁה שֵׁשׁ בְּשֵׁנֵינוּ הוּא מְנַסֵּה לְכַנֵּס לְחוּט שֶׁל יַעֲקֹב לִינֹק מִמֶּנּוּ. וּמְרַמֵּז בְּשֵׁעַר מֵאֲמָרֵי רַז"ל לְהַאֲרִיז'ל (ע' מ') **"וַיֵּאָהֵב יַצְחָק אֶת עָשׂוֹ כִּי צִיד בְּפִירוֹ", לְהִיּוֹת כִּי הָיָה לוֹ צִד נִיצוּצֵי הַקְדְּשָׁה מִחֶלֶק הַגְּבוּרָה שֶׁל יַצְחָק אָבִינוּ נְתוּנִים בְּפִיו. וְכֵן מוּבָא בְּמִדְרַשׁ (ב"ר סג, ח) **"וַיִּקְרָאוּ שְׁמוֹ עָשׂוֹ" הָא שְׁוֹא שְׁבַרְאֵתִי בְּעוֹלָמִי**. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'פְּרִי צְדִיק' (פּוּרִים) מִבֵּיא בְּשֵׁם הַגְּאוּנִים עַל רַב שְׁמוּאֵל בַּר שִׁילַת שֶׁשִּׁילַת הָיָה שֵׁם אָמוֹ, כִּי אָבִיו הָיָה מִבְּנֵי בְּנֵי שֶׁל הֶמֶן וְהָיָה גוֹי שְׂאֵנִס אֶת אָמוֹ. וְהוּא הָיָה מִבְּנֵי בְּנֵי שֶׁל הֶמֶן שֶׁלְמַד תּוֹרָה בְּבְנֵי בְּרַק. וְכֵן שְׁמוּאֵל וְשִׁילַת הָאוֹת הָרֵאוּשׁוֹנָה שְׁלֵהֶם הֵיא שִׁי"ן, לְרַמֵּז שֶׁהִיָּתָה לַקְלָפָה יְנִיקָה מֵהֶם. וְלָכֵן מְצִינוּ בְּגִמְרָא (מִנְחוֹת סד): שְׁמַרְדְּכִי נִקְרָא **בְּלִשְׁוֹן** אוֹתֵי **ל"ב ש"ן**, כִּי הָיָה לוֹ פֶּחַ לְהִתְגַּבֵּר עַל הַשְּׁנִיִּים שֶׁל הֶמֶן וְעַל הַנִּיצוּץ הַקְדוּשׁ שֶׁהָיָה טְמוּן בּוֹ.**

שְׁמַעְתִּי מהרה"ג ר' אברהם פֿלדמן שליט"א **שְׁסִלְוֵלִי** בגימטריא **פּוּרִים**. וכן **פֿלאפּוֹן** בגימטריא **פּוּרִים** לפי חשבון של גימטריא גדולה. וכן פורים דפֿרזים בגימטריא **פֿלאפּוֹן**. וכן **רְדִי"ו** נרמז בפסוק של עשרת בני המן, (אסתר ט, ט) "ואת ארְדִי ואת ויזְתֵא". ומבאר לדברינו שכל אלו מרמזים על הניצוץ הקדוש של הגאולה ששבוי בתוך הקלפה, כי גלוי חכמת הטכנולוגיה היא הלעמת זה בגשמיות של גלוי פנימיות התורה בדור האחרון. כמוכא בזהר (וירא קטז): **בְּשֵׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה לְאַלְף הַשָּׁשִׁי יִפְתָּחוּ שַׁעֲרֵי הַחֲכָמָה לְמַעְלָה וּמַעֲיָנוֹת הַחֲכָמָה לְמַטָּה, וַיִּתְכַּוְּנוּ הָעוֹלָם לְהַפְנִיט בְּשַׁבְּיָעִי, כְּבֹן אָדָם שְׁמַתְכוֹנֵן בְּיוֹם שָׁשִׁי מִשְׁמַעְרִיב הַשָּׁמֶשׁ לְהַפְנִיט בְּשַׁבָּת**. ורואים שמשנת ת"ר התחילה תקופת ההכנה לגאולה בהתגלות פנימיות התורה מצד הקדשה, וחכמת הטכנולוגיה מצד הקלפה. וכן מצינו בגמרא (תענית כה): **אָמַר רַבָּה, לְדִידִי חֲזִי לִי הָאִי רְדִיָא, דְּמִיָא לְעַגְלָא תַלְתָּא, וּפְרִיטָא שְׁפוּתִיָּה. וְקִימָא בֵּין תְּהוּמָא תַתְּאָה לְתְּהוּמָה עֵילָאָה. לְתְּהוּמָא עֵילָאָה אָמַר לִיָּה, חֲשׂוֹר מִימִידָה, לְתְּהוּמָא תַתְּאָה אָמַר לִיָּה, "אַבְעֵ מִימִידָה. שְׁנֵאמַר, "הַנְּצָנִים נִרְאוּ בְּאַרְצָא, עַת הַזְּמִיר הַגִּיעַ, וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאַרְצָנוּ"**. ומבאר רש"י (יומא כא. ד"ה וי"א) שהמלאך הממנה לחבר שמים וארץ, היינו להעלות את האד מלמטה למעלה, ולהוריד את הגשמים מלמעלה למטה, נקרא רְדִיָא. ויש כאן רמז על כח הרדיו הגשמי שעולה ויורד בכל העולם הגשמי. ונראה דלכן נראה המלאך כמו **עַגְלָא מְשַׁלְּשָׁתָה**, דעגלא משלשת מסמלת את מתן תורה מאהבה שקבלו עם ישראל בפורים. כמוכא בגמרא (פסחים סח): **רַב יוֹסֵף, בְּיוֹמָא דְּעַצְרָתָא אָמַר, עֲבָדוּ לִי עַגְלָא תַלְתָּא. אָמַר, אֵי לָאו הָאִי יוֹמָא דְּקָא גְרִים, כְּמָה יוֹסֵף אִיכָא בְּשׁוּקָא. וְלִכּוֹן הַמְּלָאךְ רְדִיָא מַחְבֵּר שָׁמַיִם וְאַרְצָא שְׁזָה הַסּוּד שֶׁל הַתּוֹרָה שְׁמַחְבֵּרֵת שָׁמַיִם וְאַרְצָא, וּבִפְרִט פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה שֶׁהִיא הַלְעַמַּת זֶה שֶׁל חֲכַמַת הַטֵּכְנֹלוֹגְיָה, וְלִכּוֹן הוּא אוֹמֵר אֶת הַפְּסוּק "הַנְּצָנִים נִרְאוּ בְּאַרְצָא, עַת הַזְּמִיר הַגִּיעַ, וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאַרְצָנוּ"**. כפי שמצינו במדרש שזה נאמר על תורתו של משיח, פנימיות התורה: (שהש"ר ב, לג) **"עַת הַזְּמִיר הַגִּיעַ" הַגִּיעַ זְמַנּוֹ שֶׁל יִשְׂרָאֵל לְהַגְאֵל, הַגִּיעַ זְמַנּוֹ שֶׁל עַרְלָה לְהַזְמֵר, הַגִּיעַ זְמַנּוֹ שֶׁל מַלְכוּת כּוֹתֵם שֶׁתְּכַלֶּה הַגִּיעַ זְמַנּוֹ שֶׁל מַלְכוּת שָׁמַיִם שֶׁתְּגַלֶּה**. "וקול התור נשמע בארצנו" זה קולו של מלך המשיח.

מצינו בגמרא (סנהדרין צט:) תמנע בת מלכים הואי דכתיב "אלוף לוטן אלוף תמנע", וכל, אלוף' מלכותא בלא תגא היא, בעיא לאיגיורי באתה אצל אברהם יצחק ויעקב ולא קבלוה, הלכה והיתה פלגש לאליפז בן עשו. אמרה מוטב תהא שפחה לאמה זו, ולא תהא גבירה לאמה אחרת. נפק מינה עמלק דצערינהו לישראל. מאי טעמא דלא איבעי להו לרחקה. ורואים שתמנע שהולידה את שרש עמלק בעולם היתה לה תאוה להדבק בזרעו של אברהם, ובאה לאברהם יצחק ויעקב להתגיר, וכשלא קבלוה נהיתה פלגש לאליפז בן עשו להדבק במשפחתו של אברהם והולידה את עמלק. כמו שכתוב: (בראשית לו, יב) "ותמנע היתה פלגש לאליפז בן עשו ותלד לאליפז את עמלק". ומבאר רש"י "ותמנע היתה פלגש" להודיע גדלתו של אברהם כמה היו תאבים לדבק בזרעו, תמנע זו בת אלופים היתה, שנאמר "ואחות לוטן תמנע", ולוטן מאלופי ישבי שעיר הנה מן החורים שישובו בה לפנים, אמרה איני זוכה להנשא לך, הלואי ואהיה פלגש. ובאר הרה"ג ר' לובלינג שליט"א שכלן היא נמשכה למשפחת אברהם כיון שהיה לה בפנים את הניצוץ הקדוש שבליע בהמן ועמלק והוא משך אותה למשפחת אברהם יצחק ויעקב. וכן מובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (תהילים רמו) ר"ת של 'תמימה משיבת נפש עדות, הוא תמנע', ירמז אל מה שאמרו רז"ל, כל התורה שמותיו של הקב"ה. כי אפלו פסוק אחד, של "ואחות לוטן תמנע", שהוא מפלל המקראות, שהיה מנשה דורשן לדפי, ואומר שהם מיתרים שלא לצרה, הוא מפלל תורת ה' תמימה, ולא נכתבה אלא לצרה. ורואים שתמנע נרמזת בר"ת הכתוב שמרמז על קבלת התורה מאהבה שהתורה משיבת נפש.

וכן תבת אנכי שעם ישראל שמע במתן תורה מפי הגבורה היא בלשון מצרי. כמובא במדרש (ילקוט שמות רפ) אמר רבי נחמיה מהו אנכי לשון מצרי. ופלא שגם חג הפורים בו קבלנו את התורה מאהבה נקרא פורים שהוא לשון פרסי (עיין רשב"ם שמות טז, טו), וכידוע שפורים בגימטריא המן עמלק עם הפולל לסמל את שרשם ממנו הם יונקים, כי ניצוץ פורים היה שבוי בקלפת פרס, ומרדכי ואסתר הוציאו משם, וכן מובא בספר 'שפת אמת' (פורים תרנ"ט) כמו שלאחר

מלחמת עמלק ברפידים באו להר סיני לקבל התורה. כן פורים זמן קבלת התורה [מאהבה], כי לעולם אחר מפלת עמלק יש קבלת התורה. ומבאר לדברינו שיש כאן רמז שהכנעת עמלק מוציאה את הניצוץ ממנו וזוכים לתורה. וכן מצינו בגמרא (שבת פח.) **אמר רבא אף על פי כן הדור קבלוה בימי אחשורוש. דכתיב "קִיְמוּ וְקִבְלוּ הַיְהוּדִים" "קִיְמוּ" מה שקבלו כבר.** ורואים שהגמרא מיחסת את הקבלוה מאהבה לאחשורוש ולכאורה מה זכה אחשורוש להפגס בתוך הסוגיא של מתן תורה, הנה צריך לומר שקבלו **בימי מרדכי ואסתר.** כמו שאומרים בנסח על הנסים **בימי מרדכי ואסתר.** ומבאר לדברינו שהוציאו הניצוץ ממנו. לפי זה נראה לבאר המדרש (אגדת אסתר) **"בהראתו את עשר כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו" ספר תורה הוציא להם.** אחשורוש רמז להם שזכו להוציא ממנו את הספר תורה, שהוא חג הפורים בו קבלנו את התורה מאהבה. והוסיף הרה"ג ר' פ. ל. שליט"א **שתורה"ה נרמזת בתבת "בהראתו".** והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א שאחשורוש היה מלך פרס אותיות **ספ"ר** תורה, לרמז שהניצוץ היה בתוכו. וכן רואים שהשתלשל בקלפת פרס שהתעסקו הרבה עם **ספרים:** "וישלח ספרים אל כל מדינות המלך": "ויכתב בספר דברי הימים לפני המלך": "ונשלוח ספרים ביד הרצים": "ויאמר להביא את ספר הזכרונות": יכתב להשיב את הספרים מחשבת המן: "וישלח ספרים אל כל היהודים אשר בכל מדינות המלך": ובבאה לפני המלך אמר עם הספר: הלוא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי מדי ופרס". וכן הר"ת וס"ת של ספר תורה הוא **הסת"ר** שמסמל את האור של פורים של גלוי ההסתור. וכן המן היה ספר של כפר קרצום, כמובא בגמרא (מגילה טז.). וכן רואים שהמן היה מספר ספורים, כמו שכתוב (אסתר ה, יא) **"ויספר להם המן את כבוד עשרו".** (אסתר ו, יג) **"ויספר" המן לזרש אשתו.** וכן פורים נרמז בספורים, וכפי שרואים שמגלת אסתר והארת פורים השתלשלה בספור. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שיש רמז בכתוב (אסתר ג, ז) **"הפיל פור הוא הגורל לפני המן".** האותיות ש"לפני המ"ן". הן אותיות **למ"ד.** וכן שמעתי מהרה"ג ר' עזרא פולק שליט"א שהמ"ן ר"ת התורה מאהבה נתקבלה.

וְכֵן האות הראשונה והאחרונה של **אַחְשֵׁרֹשׁ** היא **א"ש**, ובפנים יש אותיות **שְׁחֹרְה**, לרמז על **הא"ש שְׁחֹרְה** של התורה שהיתה אצלו. כמובא בירושלמי (שקלים כה): שהתורה נתנה **אש שְׁחֹרְה על גבי לבנה**. וכן **המן** מרמז על האש ה**לבנה**, כמובא בסליחות לתענית אסתר **כתב הסתר אסתיר ומר דרור מפרדס. לשבות המן ממחרת**. רואים שהפיט מקשר את תלית **המן** הרשע ביום ט"ז בניסן, לכתוב שנגמר על **המן** שנסתפקו ממנו עד יום ט"ז בניסן (יהושע ה, יב) **"וישבת המן ממחרת"** והמן היה **"כזרע גד לבן"**. והוא היה בבחינת תורה ממש שהתגשמה להיות מן, כפי שהזהר (תיקונים מא.) קורא לו **מנא דאורייתא**. והוסיף הרה"ג ר' פנחס שליט"א שהמן הוא מ"זרע גד" בגימטריא **אנג**. וכן מובא בגליוני הש"ס' (ירושלמי חלה ח) שנהגו לאפות לפורים מאפה בצורת פיס ממלא שנקרא **המן טאש**, ורואים שהשתלשל מאפה על שם **המן** שהיה בצורת **המן** שהיה מכסה בטל מלמעלה ומלמטה כמו פיס. וכן מובא שם שהמאפה היה בצורת **משלש** שהשפיץ לכוון מטה דוקא, ונראה שיש כאן סמל על הקשר של פורים עם מתן תורה בסיני, כפי שרואים שהשתלשל במפה של מדבר סיני שהיא בצורת **משלש**, דמדבר סיני נמצא בין ים סוף המזרחי לים סוף המערבי, וזה יוצר במפה צורת **משלש**. והשפיץ של מדבר סיני במפה פונה לכוון מטה ביחס לארץ ישראל, וה**משלש** מרמז על דברי הגמרא (שבת פח.) **ברוך רחמנא דיהב אוריין תליתאי, לעם תליתאי, על יד תליתאי, ביום תליתאי, בירחא תליתאי**. וכן מצינו במשנה (כלאים ב, ז ובפירוש הרמב"ם שם) שחזר ה**משלש** נקרא **'ראש תור'**, ותור הוא שם של התורה, כמובא בזהר (ויחי רטו:) שהכתוב **"וקול התור נשמע בארצנו"** מרמז על קול התורה. וכן **ת"ר** נרמז במגלת אסתר, ובפרט בפסוק (אסתר ב, טו) **"ובהגיע תר אסתר"**. וכן **ראש תור** הוא **ראש של שור** שצורתו **משלש**, וגם אצל השור השפיץ של המשלש פונה ללמטה. וכן **מן** נרמז במשלוח מנות, ומתנות לאביונים. וכן הכתוב שנגמר על **המן**: (במדבר יא, ח) **"שטו העם ולקטו וטחנו ברחים או דכו במדכה ובשלו בפרור"**. מרמז על פורים. **"שטו"** מרמז על החטא שנקרא רוח **שטות**, **"העם ולקטו"** מרמז על **עמלק**, כי המלקטים סתם בלי זכוה החמר, מתחברים לרוח שטות של עמלק. מאידך אלו ש"וטחנו ברחים או דכו במדכה" היינו המזככים וטוחנים את החמר בבחינת **מרדכי** שנקרא על שם רח הבשמים, **מירא דכיא**, הם זוכים ל"ובשלו בפרור" המרמז על פורים.

וְכֵן רוּאִים בְּגִמְרָא שְׁמַחֲפֵשֶׁת רְמִזִּים בְּתוֹרָה עַל גֵּס פּוּרִים: (חולין קלט:) הֵמֵן מִן הַתּוֹרָה מִנִּין, אֲסִתֵּר מִן הַתּוֹרָה מִנִּין, מְרַדְּכִי מִן הַתּוֹרָה מִנִּין. וְכֵן מִצִּינוּ בְּגִמְרָא (מגילה ז.) שְׁלַחָה לָהֶם אֲסִתֵּר לַחֲכָמִים כְּתוּבוֹנֵי לְדוֹרוֹת וְכוּ', עַד שְׁמַצְאוּ לָהּ מִקְרָא מִן הַתּוֹרָה, שְׁנֵאֲמַר "כָּתַב זֶה זְכָרוֹן בְּסִפְרָא". "כְּתוּב זֹאת", מֵה שְׁכָתוּב כָּאֵן וּבְמִשְׁנֵה תוֹרָה. "זְכָרוֹן", מֵה שְׁכָתוּב בְּנְבִיאִים. "בְּסִפְרָא", מֵה שְׁכָתוּב בְּמַגְלָה. וְכֵן שְׁמַעְתִּי מֵהֵרָה"ג ר' אֲבֵרָהִם מִיִּזְעֵלְס שְׁלִיט"א שֵׁישׁ צ"א תְּבוֹת כְּמִנִּין שְׁמוֹת הוּי"ה אֲדִנִי שְׁקִשׁוּרִים עִם הַנִּיצוּץ שֶׁל הֵמֵן כְּדִלְעִיל, בְּפִרְשֵׁת מַחֲזִית עֲמֶלֶק עַד "זְכָרוֹן בְּסִפְרָא". וְכִנְגְדוּ יֵשׁ צ"א פְּסוּקִים מִתְּחִלַּת הַמַּגְלָה עַד הַפְּסוּק "לְהִבִּיא אֶת סֵפֶר הַזְּכָרוֹנוֹת". וְהוֹסִיף הֵרָה"ג ר' פ. ל. שְׁלִיט"א שְׁמַסְכַּת מַגְלָה מִתְּחִילָה עִם הַהֲלָכָה שֶׁל בְּנֵי הַכְּפָרִים שְׁמַקְדִּימִים אֶת קְרִיאַת הַמַּגְלָה לַיּוֹם שֶׁבּוּ הֵם מִתְּכַנְסִים לְקְרִיאַת הַתּוֹרָה. וְרוּאִים קֶשֶׁר בֵּין סֵפֶר תּוֹרָה לְגֵס פּוּרִים. וְלָכֵן מְבַטְלִין תְּלִמוּד תּוֹרָה לְמִקְרָא מַגְלָה.

וּבִיְתֵר עֲמֵק נִרְאָה לְבָאָר עַל פִּי הַזֹּהַר (תולדות קלח.) שֶׁהִתְעַנּוּג בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה בָּא מֵהִיָּצֵר הָרַע וְאֵלְמָלָא יִצְרֵר הָרַע חֲדוּתָא דְשְׁמַעְתָּתָא לֹא הִיָּה. וְכֵן מִצִּינוּ בְּזֵהַר (לד לך פ:) אֲפִלוּ לְהֵהוּא יִצְרֵר הָרַע כּוֹפֵהוּ בְּעַל כְּרָחוּ, וּמִמְתִּיק אוֹתוֹ כְּפִאוֹת. וְכֵן בְּזֵהַר (תולדות קמד:) כְּאֲשֶׁר הוֹלֵךְ אָדָם בְּמַצּוֹת הַתּוֹרָה גַּם אוֹיְבָיו יִשְׁלִים אֹתוֹ, זֶה יִצְרֵר הָרַע וְהִבָּא מִצְדוֹ. וְרוּאִים שֶׁהִתְעַנּוּג בְּתוֹרָה בָּא מֵהִיָּצֵר הָרַע, וּמִי שֶׁזוֹכֵה לְהַפְּךְ אֶת הָרַע שֶׁבּוּ לְטוֹב, זוֹכֵה לְתַעֲנוּג מִלִּמּוּד הַתּוֹרָה שֶׁבָּא מִצְד הָרַע שֶׁבּוּ שְׁנֵהֲפֹךְ לְטוֹב, וְזֶה הַסּוּד שֶׁל קְבֻלַּת הַתּוֹרָה מֵאֲהָבָה מִתּוֹךְ תַּעֲנוּג וְשִׁמְחָה שֶׁהָיוּ בְּפוּרִים שֶׁהוֹצִיאוּ אֶת הַנִּיצוּץ שֶׁל הַתַּעֲנוּג מֵהָרַע וְהִפְכוּ אוֹתוֹ לְטוֹב, כִּי תִקְנוּ אֶת הַהֲנָאָה וְהַתַּעֲנוּג שֶׁנִּהְנְנוּ מִסְעֲדָתוֹ שֶׁל אֲחִישׁוּרוֹשׁ. (בביאור זֶה סִייעֵנִי הֵרָה"ג ר' א. ה. שְׁלִיט"א).

מוֹבָא בְּשִׁפְתֵי אֲמַת' (וארא תרל"ז) ד' מַלְכוּתֵי הֵם נִגְדֵי אַרְבַּע פְּרוּשִׁים שְׁבַתּוֹרָה פְּרָד'ס. וְהֵם הַד' לְשׁוֹנוֹת שֶׁל גְּאֻלָּה. יוֹצֵא שֶׁהַמְּלָכוֹת הַרְבִּיעִית אֲדוּם הִיא כְּנִגְדֵי הַסּוּד, וְרַק בְּלִמּוּד הַסּוּד אֲפִשֶׁר לְהַכְנִיעַ אוֹתָם. וְכֵן קְבֻלָּה בְּגִימְטְרִיא עֵשׂו, לְפִי הַחֲשׁבוֹן שְׁאוֹת ש' הִיא מִסְפֵּר 60. וְכֵן אֲדוּם בְּגִימְטְרִיא תּוֹרָה. וְכֵן מוֹבָא בְּתַרְגוּם יוֹנָתָן (בראשית נ, יג), שְׁרֵאִשׁוּ שֶׁל עֵשׂו נִקְבֵר בְּמַעַרַת הַמְּכַפְלָה, וּמִזֶּה רוּאִים שֶׁהִרְאֵשׁ יָדַע אֶת הַתּוֹרָה, וְהִיָּה רְאוּי לְהִקְבֵר שֵׁם. וְכֵן מוֹבָא בְּפְרִי עֵץ חַיִּים'

להאריז"ל (ר"ח ע' תס'), שבראשו של עשו היתה קדשה לכן הוא נקבר במערת המכפלה. וכן עשו היה תאום של יעקב שהוא עמוד התורה. וכן מצינו בגמרא שהמן ידע את ערך התורה, (מגילה טז) "ויקח המן את הלבוש ואת הסוס", אזל אשפחיה דיתבי רבנן קמיה ומחוי להו הלכות קמיצה. אמר להו אתא מלי קומצי קמחא דיזכו, ודחי עשרה אלפי כספא דידי. וכן מצינו בגמרא (גיטין נז:) מבני בניו של המן למדו תורה בבני ברק. וכן המספר המסתתר בין אותיות עש"ו הוא 524 כמנן תלמוד בבלי. והוסיף הרה"ג ר' ש. דוסטר שליט"א שעמל"ק ר"ת עקר מפתו למוד קבלה. וכן מובא בעלון 'כי לה' המלוכה' שתור"ה בהכפלה ת' פעמים ו' פעמים ר' פעמים ה' עולה 240000 ומספר 240 בגימטריא עמלק.

מצינו קשר בין המן לשר האופים במדרש (ילקוט אסתר תתרנ"ו) "אף לא הביאה" לפיכך נצלב, פיו הכשילו שכן הוא אומר בשר האופים "אף אני בחלומי" ונצלב, אמר רבי חנינא בר פפא ארבעה הם שפתחו באף ואבדו באף. ואלו הן; הנחש ושר האופים וקרח והמן. וכן האותיות א"ף הן הר"ת של 8 מתוך עשרת בני המן: פרשנדתא דלפון אספתא: פורתא אדליא ארדתא: פרמשתא אריסי ארדי ויזתא. וכן א"ף נרמז בשר האופים.

וכן יוסף פתר את חלומו של שר האופים שיתלו אותו מפח יוסף בכל השלשה גלגולים שנרמזים בשלשה סלים, כי עוף שאוכל מהסלים שעל ראשו של שר האופים בגימטריא יוסף, וכן כתוב (הושע ט, יא) "אפרים כעוף יתעופף". רואים שאפרים שבא מיוסף, נמשל לעוף, ומובא בספר 'יסוד הבריאה' (ע' רל) שהעופות מסמלים את היסוד שמחבר שמים לארץ. כפי שרואים שהם נמצאים על הארץ ועולים לשמים וחוזרים וכו'. ויוסף רמז לשר האופים שהוא יתלה מפח יוסף בכל שלשת הגלגולים שלו שנרמזים בשלשה סלים. כי מרדכי שהיה בבחינת עטרת היסוד מבנימין שבאים מפח יוסף היסוד, דאג שיתלו את המן. והסנהדרין שהם בחינת יסוד, תלו את יש"ו.

והוסיף הרה"ג ר' יהושע ישראל שליט"א שרואים קשר בין שר האופים להמן, על פי מה שמובא ב'רוקח' שפרשת שמן זית למנוחה מרמזת על גס חנכה, ופרשת אפית לחם הפנים, מרמזת על סעדת פורים, ובארנו דבריו מדוע

לחם הפנים מרמז על פורים. מלבד האותיות הדומות, דמוּבא ב'פרע"ח להאריז"ל (פורים ח"ב ע' תסז) שהארת פורים מעוררת יחוד פנים בפנים להשפיע למלכות, ולבטל את הסתר הפנים של עמלק. וכן מובא ב'שער מאמרי רשב"י להאריז"ל (תצוה ע' קנג) שספירת היסוד היא בבחינת פנים בלבד ואין לה אחר, כמו שרואים באדם שהיסוד נמצא בצד הפנים. לכן הארת פורים שבאה מעטרת היסוד היא בבחינת פנים. וכן על לחם הפנים מובא בלק"ת להאריז"ל (אחרי ע' קצז) שלחם הפנים היה חם תמיד, דלחם זה מעורר את השפעת הזווג העליון להשפיע פרנסה דרך היסוד העליון. וכיון שהשפעת היסוד היא בחמימות, לכן היה הלחם חם תמיד. וכן רואים דמוי לשונות בגמרא (יומא נד.) שמרמזים על החם של לחם הפנים שהוא בבחינת זווג. וכן שמעתי מהרה"ג ר' ש. רייסקין שליט"א שהכתוב המרמז על הארת פנים בבית המקדש (שמות כג, טו) "ולא יראו פני ריקם" ר"ת פורי"ם. וכן השתלשל באנגלית שפנים נקראות פייס, המרמז על הפור והגורל של פורים שנקראים פייס. וכן לחם הפנים היה מנח על השלחן שנקרא פתורא אותיות פורתא שמרמזים על פורים. וכן אחד מבני המן נקרא פורתא. וכן פני"ם מרמזות בפסוקי ישועת פורים, (אסתר ה, א) "ותלבש אסתר מלכות ותעמד בחצר בית המלך הפנימית נכח בית המלך". (אסתר ז, ח) "ופני המן חפוי". (אסתר ח, ט) "ויכתב ככל אשר צוה מרדכי אל היהודים ואל האחשדרפנים". וכן השתלשל בפורים שמתעסקים עם הפנים, כמובא ברמ"א (או"ח תרצ"ו ח) מה שנהגו ללבש פרצופים בפורים וגבר לובש שמלת אשה ואשה כלי גבר אין אסור בדבר. וכן היין של פורים קשור לבחינת פנים. כמובא במדרש (ילקוט וישב קמו) מה הגפן הזו כל האוכל ממנה פניו מצהילות כד חכמת אדם תאיר פניו. וכן האותיות א"ף שקשורות עם המן ושר האופים כדלעיל ר"ת "פנים אל פנים".

וכן נראה שהשתלשל בקדשה שמזכירים את עשרת בניו של רב פפא בסיום מסכת, כי "פנים אל פנים" ר"ת פפ"א. והם בחינת הלעמת זה של עשרת בני המן, בסוד קבלת התורה מאהבה שזכינו בפורים. וכן רב פפא נקרא פפא בר אבא, ויש רמז על אור הפורים שבא מהארת הפנים של אבא. וכן השתלשל בצרפתית שקוראים לאבא בשם פפא. והבאנו לעיל את רבי חנינא בר פפא שדורש ארבעה הם שפתחו באף ואבדו באף. ואלו הן; הנחש ושר

האופים וקרח והמן. וכן שמעתי מהרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שיש רמז על עשרה לשונות של שבח ולפניהם יש ר"ת **פפ"א** בנסח התפלה וכלם פותחים את פיהם בקדשה ובטהרה. בשירה ובזמרה. ומברכים ומשבחים ומפארים ומעריצים ומקדישים וממליכים'. רמז שצריך ללמד את התורה בקדשה ובטהרה. בשירה ובזמרה וגם רמז שבסיום מסכת כלם פותחים את פיהם לאכול, וגם המתענים יכולים לאכול. וכן יש"ו שהיה הגלגול של שר האופים והמן, מובא ב'שיטה' להר"ן (שבת קד): שאמו של יש"ו הנוצרי היתה נשואה ל**פפוס** בן יהודה שהיה צדיק גדול, וזנתה עם גוי ששמו פנדירא ומהם נולד יש"ו. וכן **חנינא בר פפא רמי בר פפא נחמן בר פפא אחאי בר פפא אבא מרי בר פפא רפרם בר פפא רכיש בר פפא סורחב בר פפא אדא בר פפא דרו בר פפא** בגימטריא גדולה עולה 7173 וזה המספר של **פרשנדתא דלפון אספתא: פורתא אדליא ארידתא: פרמשתא אריסי ארדי וזתא: עשרת בני המן בן המדתא צרר** עם המלים והכולל עולה 7173. וכן רואים את האותיות מ"ר שהן בגימטריא **עמלק** ומכניעות אותו **ברמי בר אבא מרי בר פפא רפרם בר פפא**. והוסיף הרה"ג ר' א. י. שליט"א ש**רכיש בר פפא** מרמז על רוכבי ה**רכש** האחשתרנים.

במאמר המסגר שמעתי רמז נפלא מהרה"ג ר' אברהם מייזלעס שליט"א ש**חנינא רמי נחמן אחא אבא מרי רפרם רכיש סורחב אדא דרו ברי דפפא** בגימטריא 2712 ומספר הדפים בכל הש"ס תלמוד בבלי עולה 2711, לכן כשעושים סיום עולים למספר 2712].

והוסיף הרה"ג ר' ל. שטרית שליט"א שבלעמת זה הם מכנים את האפיפיור בשם **פאפא**. וכן יש"ע נרמז בפסוקים במגלת אסתר: **"יעשו עי", "ויעש העי"**. וכן יש"ו בגימטריא 316 אותן ספרות כמו 613 שקבלו מאהבה בפורים. וכן מובא בספר 'דן ידיו' לרבי שמשון מאוסטרופליא (מאמר ג) על הכתוב (מ"א ב, ד) **"ויהי האחד מפיל הקורה ואת הברזל נפל אל המים ויצעק ויאמר אהה אדני והוא שאול: ויאמר איש האלהים אנה נפל ויראהו את המקום ויקצב עץ וישלך שמה ויצף הברזל"**. שתלמיד אלישע שהפיל את הקורה היה הנביא יונה בן אמת, והקורה

בג'ימטריא **יש"ו** או **האיש**, כי יונה בן אַמתי מכניע את קלפת יש"ו לעתיד לבא. לכן הוא רמז עליו בנפילת הקורה כמו אותו האיש שנעקר דרך ג'דום וקורה. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א **שיש"ו** קשור לעץ כי אביו היה יוסף הנגר. וכן הפתוב (אסתר ו, ו) "ויאמר המן בלבבו למי יחפץ המלך לעשות יקר יותר ממני" ס"ת **נוצר"י**. והוסיף הרה"ג ר' א. י. שליט"א שפיון שיש"ו נקרא אותו **האיש**, לכן המשיך ואמר שצריך לקרא לפניו: (אסתר ו, יא) "ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו" בג'ימטריא **יש"ו**. וכן בכל מקום שכתוב "המן צרר" יש רמז על הנצרי. וכן מובא ב'ספר הגלגולים' להאריז"ל (פרק ס"ז) שהפתוב (ויקרא כד, טז) "ונקב שם הוי"ה מות יומת רגום ורגמו בו כל העדה" ר"ת **יש"ו**, והאות השניה באותן מלים ובאותו סדר יוצא **המ"ן**: "ונקב שם הוי"ה".

וכן א"ף הוא שם של החטם, ופורים הוא בחינת חטם, כמובא בפרע"ח להאריז"ל (ר"ה תקנז) **אדר** הוא חטם הזכר. וכן נס פורים היה בזכות מרדכי שהוא בבחינת בשמים, כמובא בגמרא (מגילה י:) **מרדכי הצדיק שנקרא ראש לבשמים**, שנאמר, "ואתה קח לך בשמים ראש, מר דרור", ומתרגמינו, **מירא דכיא**. וכן נראה שבשמים נרמזים בשם של היין בפורים, כמובא בגמרא (מגילה ז:) אמר רבא מיחייב אינשי לבסומי בפוריא. וכן מובא בשל"ה (ספר שמות דרוש לשבת זכור) שהמן הוא בחינת החלבנה שבקטרת שריחה רע, והיא הסממן הנמוך ביותר בקטרת, ומרדכי הוא בחינת הקטרת, לכן הוא בבחינת מר דרור. וכן מובא בספר 'מגלה עמקות' (אופן קפטי) שהמן בג'ימטריא **חלבנה**. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שהקטרת היתה מנה לכל יום, אותיות המן. וכן הקטרת היתה פֶרס בשחרית ופֶרס בין הערבים, ומרמזת על מלכות פֶרס ששם היה נס פורים. וכן אף נרמז בפתוב (שמות טז, לו) "והעמר עשרית האיפה הוא". ומצינו במדרש (ויק"ר כח, ו) שבזכות מצות העמר נצחו את המן. והמן נתלה על העץ ביום הקרבת העמר. וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שאדר פורים ר"ת **א"ף**.

מצינו בגמרא (מגילה כא:) **תני רב שימי אין פוחתין מעשרה פסוקים בבית הכנסת, הני עשרה כנגד מי, רבי יוחנן אמר כנגד עשרה מאמרות שבהן נברא העולם, והי נינהו "ויאמר" דבראשית, הני תשעה הוו,**

"בראשית" נמי מאמר הוא, דכתיב "בדבר ה' שמים נעשו, וברוח פיו כל צבאם". רב יוסף אמר כנגד עשרת הדברות שנקאמרו למשה בסיני. ובתוספות שם ואם תאמר והרי פרשת עמלק דליכא אלא תשעה פסוקים יש לומר דשאני פרשת עמלק דסדרא דיומא הוא ומפסיק ביה, ומשום הכי אין לחוש. ובאר הרה"ג ר' א. ג. שליט"א שבפעשרת הדברות יש עשרה פסוקים לפי טעם עליון, אבל יש שיטה שאנכי ולא יהיה לך הם פסוק אחד, ולפי זה יש רק תשעה פסוקים. ויתכן שזה הסוד של קריאת התורה בפורים שהיא הקריאה היחידה בשנה שקוראים רק תשעה פסוקים. כיון שנמצאים במצב של עד דלא ידע בין ארוך המן לברוך מרדכי, יש את אותה בחינה באנכי ולא יהיה לך שמתאחדים לפסוק אחד בבחינת עד דלא ידע בין "אנכי" ל"לא יהיה לך". וכן מובא מבעל ה'תניא' שעד דלא ידע בין ארוך המן לברוך מרדכי היא בחינה של עד דלא ידע בין מצוות עשה למצוות לא תעשה. ושני פסוקים אלו אנכי ולא יהיה לך הם שרש מצוות עשה ומצוות לא תעשה שבתורה.

מובא בספר 'אגרא דכלה' (בראשית) והקשו בתוספות מפרשת עמלק דלא הוו רק ט' פסוקים. ויש לומר דבראשית נמי מאמר הוא, והוא סוד המחשבה תחלה טרם גלוי אותיות, והנה ישראל עלו במחשבה, מה שאין כן אמות העולם לא יחשב להו למאמר, וזהו "ראשית" גוים עמלק ואחריתו עדי אבד". ותתבונן בהלל המצרי "רם על כל גוים ה' על השמים כבודו" השמים נבראו במאמר הראשון שהוא המחשבה, ובמחשבה זו לא עלו לעקר מציאות רק ישראל בני מלכים. רואים שבפרשת עמלק קוראים רק תשעה פסוקים כי עשרה פסוקים הם כנגד עשרה מאמרות שבהם נברא העולם שבראשית הוא אחד מהם, ולעמלק יש ה"ראשית" שלו בצד הקלפה "ראשית גוים עמלק", ואינו נכלל ב"בראשית" שבתחלת התורה. ולפי דברינו אפשר להוסיף שכל הענין ש"בראשית" הוא מאמר, זה בכל השנה, כשיודעים להבחין בין "בראשית ברא אלהים" ל"ראשית גוים עמלק" ומבינים ש"בראשית" הוא מאמר בפני עצמו ובו נמצא פתח התורה. אבל בפורים כשיש 'עד דלא ידע בין "בראשית ברא אלהים" ל"ראשית גוים עמלק" אז אין חשיבות לבראשית לעשותו מאמר בפני עצמו, ולכן מספיקים תשעה פסוקים.

בַּאֲפֹן אַחַר נִרְאָה לְבָאֵר כִּיּוֹן שְׂמוּבָא בְּרִשׁ"י (דברים כה, יח) "אֲשֶׁר קָרָד בְּדַרְדָּר", לְשׁוֹן קָרִי וְטִמְאָה שֶׁהִיָּה מִטְמָאָן בְּמִשְׁכַּב זְכוּר. יוֹצֵא שְׁעֵמֶלֶק כּוֹפֵר בְּמֵאֲמַר הַעֲשִׂירֵי שֶׁל בְּרִיאַת הָעוֹלָם "וַיֹּאמֶר הוֹי" אֱלֹהִים לֹא טוֹב הָיִיתָ הָאָדָם לְבַדּוֹ אֲעֲשֶׂה לוֹ עֶזֶר כְּנִגְדּוֹ", לְכֵן פִּרְשֵׁת עֵמֶלֶק הִיא רַק תְּשֻׁעָה פְּסוּקִים כְּנִגְדֵי תְשֻׁעָה מֵאֲמָרוֹת. וְכַפִּי שְׂמוּבָא בְּפִרְקֵי דְר"א סֵדֶר הַמֵּאֲמָרוֹת בַּאֲפֹן שֶׁ"בְּרֵאשִׁית" אֵינּוּ מֵאֲמָר, וּמֵאִידָךְ "אֲעֲשֶׂה לוֹ עֶזֶר כְּנִגְדּוֹ" הוּא הַמֵּאֲמָר הָאֲחֵרוֹן (פֶּרֶק ג) בְּעֲשָׂרָה מֵאֲמָרוֹת נִבְרָא הָעוֹלָם וְאָלוֹ הוּן, "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר", "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ", "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקְוּ הַמַּיִם", "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׂא הָאָרֶץ", "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת", "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם", "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ", "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם", "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נִתַּתִּי לְכֶם", "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לֹא טוֹב הָיִיתָ הָאָדָם לְבַדּוֹ". וּבְמִדְרָשׁ מְצִינּוֹ שֵׁיטֵת מְנַחֵם בֵּר יוֹסִי שְׂמוּנָה גַם "בְּרֵאשִׁית" וְגַם "אֲעֲשֶׂה לוֹ עֶזֶר כְּנִגְדּוֹ": (ב"ר יז, א) תְּנִינּוּ בְּעֲשָׂרָה מֵאֲמָרוֹת נִבְרָא הָעוֹלָם וְאָלוֹ הוּן; "בְּרֵאשִׁית", "וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת", "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר", "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ", "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקְוּ הַמַּיִם", "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׂא הָאָרֶץ", "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת", "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם", "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ", "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם", מְנַחֵם בֵּר יוֹסִי מוֹצִיא "וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת" וּמְבִיא "וַיֹּאמֶר ה' אֱלֹהִים לֹא טוֹב הָיִיתָ הָאָדָם". אָמַר רַבִּי יַעֲקֹב בֶּן קוֹרְשָׁאִי מֵאֲמָר נִתַּן לְרוּחַ בְּפָנֵי עֲצָמָה.

וְכֵן מְצִינּוֹ בְּגִמְרָא (מְגִילָה יב): "וְהִקְרַב אֱלֹהֵי כְּרִשְׁנָא, שְׁתֵּר, אֲדַמְתָּא, תְּרִשִׁישׁ, מְרָס, מְרָסְנָא, מְמוּכָן". אָמַר רַבִּי לׁוֹי, כָּל פְּסוּקַי עַל שֵׁם קְרִבְנוֹת נֵאֶמֶר, "כְּרִשְׁנָא" אָמְרוּ מְלָאכֵי הַשְּׂרָת לְפָנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, כְּלוּם הַקְרִיבּוֹ לְפָנֵי גוֹיִם כְּרִיִּים בְּנֵי שְׁנָה, כְּדָרְדָּר שֶׁהַקְרִיבּוֹ יִשְׂרָאֵל לְפָנֵי, "שְׁתֵּר" כְּלוּם הַקְרִיבּוֹ לְפָנֵי שְׁתֵּי תוֹרִים, "אֲדַמְתָּא" כְּלוּם בְּנֵי לְפָנֵי, מְזַבַּח אֲדָמָה, "תְּרִשִׁישׁ" כְּלוּם שְׂמֵשׁוֹ לְפָנֵי בְּבִגְדֵי כְּהֵנָה, דְּכִתִּיב בְּהוּ, "תְּרִשִׁישׁ וְשֵׁהֶם וְשִׁפְהָ", "מְרָס" כְּלוּם מְרָסוֹ בְּדָם לְפָנֵי, "מְרָסְנָא" כְּלוּם מְרָסוֹ בְּמִנְחוֹת לְפָנֵי, "מְמוּכָן" כְּלוּם הַכִּינּוֹ שְׁלַחַן לְפָנֵי. רוֹאִים שֶׁהֵמֵן הוּא כְּנִגְדֵי הַשְּׁלַחַן שֶׁעָלִיו לְחֵם הַפָּנִים. וּמֵבֵאֵר לְדַבְרֵינוּ שֶׁהֵמֵן יוֹנֵק

מהניצוץ של מלכות בית דוד שהיא סוד השלחן שבבית המקדש. וכן המן נמפר למרדכי בעבור **כפר לחם**, ואמר (מגילה טו.) **אתא מלי קומצי קמחא דיכוכו, ודחי עשרה אלפי כפרי כספא דידי.** וכן יש רמז על השלחן שמכניע את המן שנקרא **צורר**, בזמן פורים כששוחטים לרונה: (תהילים כג, ה) **"תערוך לפני שלחן נגד צררי דשנת בשמן ראשי פוסי רונה".**

וכן **"דשנת בשמן ראשי פוסי רונה"**, ר"ת **בדר"ך** שמסמלת את **מרדכי** בסוד הכתוב **"הנותן בים דרך"**. **שמעתי** מהרה"ג ר' אדם מ. שליט"א שהלשון **"מי הוא זה"**, מופיע בשני מקומות; אחד נאמר על הקב"ה (תהילים כד, י) **"מי הוא זה מלך הכבוד ה' צבאות הוא מלך הכבוד סלה"**. והשני נאמר, להבדיל, על המן. (אסתר ז, ה) **"מי הוא זה ואי זה הוא אשר מלאו לבו לעשות כן"**. ד"זה" מסמל את חדש אדר השנים עשר כמנן ז"ה, ויש כאן בחינה של **"זה לעמת זה"**. ובפורים לא יודעים **"מי הוא זה"** ולא מבחינים בין קדשה לקלפה. והוסיף הרה"ג ר' אליהו נחמני שליט"א ש"הוא" גם בגימטריא כמנן ז"ה, אלא ש"הוא" הוא בחינת נסתר, ו"זה" בחינת נגלה. לכן בפורים הפסוק ממשיך **"ואי זה הוא"** היינו בתחלה **"הוא"** לפני **"זה"**, ואחר כך **"זה"** לפני **"הוא"**. שלא יודעים מה לפני מה. וכן **"מי הוא זה"** בגימטריא **עד**, לרמז על דרגת פורים **'עד דלא ידע'**. **עד דלא ר"ת ע"ד**. וכן **"מלך הכבוד"** שמופיע פעמים באותו פסוק, בגימטריא **127** כמנן המדינות עליהן אחשורוש מלך. וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א על הכתוב (בראשית כח, טז) **"ויקץ יעקב משנתו ויאמר אכן יש הוי"ה במקום הזה ואנכי לא ידעתי"**. **"יש הוי"ה"** בגימטריא פורים, ולכן **"ואנכי לא ידעתי"** בבחינת **'עד דלא ידע'**. וכן **"אכן יש הוי"ה במקום הזה"** בגימטריא **"ואנכי לא ידעתי"**. והוסיף הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א שמצינו במגלה עוד נסח דומה שמופיע פעם יחידה בתנ"ך: (אסתר ד, ה) **"ותצוהו על מרדכי לדעת מה זה ועל מה זה"**. ואם נעשה גימטריא **"מה זה ועל מה זה"**, **"מי הוא זה ואי זה הוא"** עולה פורים.

נביא כאן צלום מספר 'הלקוטים' לרמ"ד ואלי זצ"ל בו הוא אומר שיש"ו היה ניצוץ משיח בן יוסף. ובגלל שלא הגיע הזמן נאחז בו הס"מ והיה מה שהיה, דברים מבהילים.

מביי ומבייד – משה ויהושע
ענינים בדור האחרון

"דבר ה' אל משה פנים בפנים כאשר ידבר איש אל רעהו" זה
מבייד – פני משה פני חמה. שהוא סוד הוי"א, ולכן – "כאשר ידבר
איש אל רעהו" כי הוא רוגמתו למטה. "ומשרתו יהושע בן נון נער לא
ימיש מתוך האהלי" זה מביי – פני יהושע פני לבנה, ולכן נגלה לו
המלאך כמו שנגלה ליהושע שאמר לו "אני שר צבא ה' עתה באתי"
וכבר אמרו ז"ל: על עסקי עתה באתי, זהו ביטול תורה, ואתא לגלאה
ליה רזין טמירין. ח"ס "וילן בלילה הוא בתוך העמק" – שלן
בעומקה של הלכה. והיה "שר צבא" ממש, כי מביי הוא העושה
המלחמות, ומבייד בא לעשות שלום בעולם ולא מלחמה, הפך לישו
הנצרי שאמר מעצמו: לא באתי לעשות שלום בעולם אלא מלחמה. וגם
הוא בדאי היה סוד משיח בן יוסף, אע"פ שהיה ממור, כי ממור ת"ח
קודם לכהן גדול עם הארץ. אלא שלא היה אז העת הראוי, כי היתה
שנאת חנם בישראל, ולכן נתקלקל ותאחו בו ס"מ והשמירו ונצלבו.
ויהושע בן פרחיה רבו הוא גלגולו של יהושע דווקא, והיה לו לחקן זה
הישוע הנצרי, כי היה גם הוא משרשו, ואורבא דחפו בשתי ידים. אבל
כדור האחרון, מביי אינו נדחה, כי מתחבר עמו מבייד ויחיו שניהם
ישבו עולם לפני אלקים. אלא שמבייד וזכה אל מדרגת פנים בפנים ולו
משפט המלוכה – "כירח יכון עולם ועד בשחק נאמן טלה".

ועדיו צריך להבין איך יתכן שהניצוץ הקדוש שבהמן נתן לו את האפשרות להשמיד להרוג ולאבד שהרי אין ודאות
שיעשו תשובה ויזכו לישועה. ועל פי האמת כמו בכל ענין יש עמק, ויש עמק לפנים מעמק, ואף שלא תמיד אפשר לומר
דברים מכבשונו של עולם, כפעומדים לאחר מעשה, זה שונה. ראשית נקדים שגזירת המן היתה על רב כלל ישראל,
ולא על כלו ממש, כפי שמצינו במדרש (שמ"ר ט, ז. פרקי ד"א פ"י. ילקוט מלכים ריא) שאחשורוש מלך רק על חצי עולם, ולא על
כלו. ואם נתבונן במעשה ה' בדורנו, כשהתחילו המאה שנים של תהליך הגאולה בשנת ת"ש, רואים שהיתה כאן גזירה
נוראה על רב כלל ישראל, שהמן קם ובצע את זממו הלכה למעשה, ה' ירחם, וגם לאחר שכלה ששה מליון יהודים, עדן
לא נגאלנו, כבר למעלה משבעים שנה. זהו זמן שרב אלו שהיו מעל גיל עשרים, בר עונשין, בשנת ת"ש, כבר אינם אתנו
היום. היינו שהגזירה היתה על רב כלל ישראל כפשוטו ממש, ה", והתקיים בנו המלך קשה כהמן כפשוטו. ומכל זה אנו
רואים שבשביל הגאולה השלמה כדי לכפר על עונות כל הדורות, היו צריכים את כל זה.

ועתה נבין את העמק הגדול של הניצוץ שהיה בתוך המן ופעל דרכו את נס פורים: הרצון הפנימי של הניצוץ הזה היה להביא את הגאולה השלמה כבר אז, והיה מוכן לכלות את רב עם ישראל כפשוטו ה"י כבר אז, העקר שכבר תבא הגאולה השלמה שאין אחריה גלות, כי ידע שאין דרך אחרת, וכפי שרואים בימינו ה"י. אלא שאז עדין לא הגיע הזמן, והניצוץ פעל בסופו של דבר שיעשו תשובה ויזכו למדרגת פורים לקבל את התורה מאהבה, ואחר כך זכו לבית המקדש השני. אבל הרצון הפנימי של הניצוץ היה, להביא את הגאולה השלמה שאין אחריה גלות, כבר מאז. וכן רואים שביום טוב ראשון של פסח שהוא היום של הגאולה העתידה, המן הכין את העץ ויצא שמח וטוב לב לאחר משתה היין הראשון. היינו שביום הזה היתה ההתנוצצות הגדולה ביותר של הניצוץ של המן. וכן מצינו בגמרא (סנהדרין צז:) **רבי אליעזר** אומר, אם ישראל עושין תשובה נגאלין, ואם לאו אין נגאלין. אמר לו רבי יהושע, אם ישראל אין עושין תשובה, אין נגאלין? אלא הקדוש ברוך הוא מעמיד להן מלך, שגזרותיו קשות כהמן, וישראל עושין תשובה, ומחזירן למוטב. ורואים שהמן אחראי שעם ישראל יעשו תשובה ויזכו לגאולה. וכן מובא בספרים על הפסוק "עת צרה היא ליעקב וממנה יושע" (ירמ' ל, ז) ממנה אותיות מהמן, היינו שהישועה יוצאת מתוך גזירת המן, ובעקבותיה. וכן שואה עם האותיות בגימטריא יש"ו הגלגול של המן. והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א שדברי המן "וכל זה איננו שנה לי" ר"ת וס"ת שוא"ה. וכן "שנה" בגימטריא שואה. והוסיף הרה"ג ר' א. י. שליט"א ששר האפים המן ישוע בגימטריא "שמע ישראל הוי"ה אלהינו הוי"ה אחד". ואם נוסיף גם את המקלל שגם התגלגל ביש"ו עם האותיות עולה 1335 זמן הקץ בסוף דניאל.

ועוד נבין מכל זה את דברי חז"ל במדרש (לקוט ישעי' תצט) אמר רבי יצחק שנה שמלך המשיח נגלה בו, מלך פרס מחריב את כל העולם, וכל אמות העולם מתרעשים ומתבהלים ונופלים על פניהם ויאחז אותם צירים כצירי יולדה, וישראל מתרעשים ומתבהלים ואומר להיכן נבא ונגלה, להיכן נבא ונגלה, ואומר להם בני אל תתיראו כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם מפני מה אתם

מתיראים אל תיראו הגיע זמן גאלתכם. ורואים שבזמן הגאלה הפרסיים יפעלו. וכאן מדבר בדין שה' יעשה באמות העולם, וכפי שבארנו שמאחורי הפרסיים יש את הניצוץ שרוצה את הגאלה השלמה, ואת בית המקדש, ומוכן להחריב את כל העולם לצרף זה. וכן רואים שפרס הם הקלפה היחידה שנתנה רשות וסיעה לבנות את בית המקדש. [הבית השני]. וכן שמעתי מבני משפחתו של הג"ר זאב חשין זצ"ל, שהיה שואל את בנו מידי פעם אם איראן אמרו משהו נגד ישראל, ואף על פי שלא היה מתעניין בעניני העולם כלל, שאלה זו היתה שגורה על לשונו מידי פעם כבר לפני עשרות שנים. (הערה: מי שקשה לו לקבל דברים אלו יתייחס אליהם כ"פורים תורה", ועמו הסליחה).

וכן נראה שיש רמז על ושת בכתוב (שמות כג, לא) **"ושת** את גבלך מים סוף ועד ים פלשתים וממדבר עד הנהר כי אתן בידכם את ישבי הארץ וגרשתמו מפניך" דכתוב זה מדבר על לעתיד לבא שנוצה לכל גבולות הארץ בזכות האור של פורים. וכן ים סוף שמזכר בכתוב אותיות פורים, דאותיות ס' ור' מתחלפות באותיות השנים. וים סוף היה השלב הגבה ביותר בגאלת מצרים.

מצינו במדרש (תנחומא וישב א) **כיון שראה יעקב אלופי בני עשו נתירא אמר מי יוכל לעמוד כנגד אלופים אלו,** משל למה הדבר דומה, לגמלים הרבה שהיו טעונון פשתן היה עומד הנפח ותמה ואמר: היכן יכנס כל הפשתן הזה, פקח אחד היה שם אמר לו מה לך לתמה ניצוץ אחד יצא ממפוח שלך ויכלה אותו, אף כך כשראה יעקב אבינו עשו ואלופיו נתירא אמר מי יוכל לעמוד לי כנגד אלו, אמר לו הקב"ה גץ שלך יכלה אותם וזה יוסף דכתיב **"והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש ודלקו בהם"**. והוסיף הרה"ג ר' ל. שטרית שליט"א שה' רמז ליעקב שיצא ממנו ניצוץ אחד היינו אותו ניצוץ קדוש שמחיה את עמלק ויונק מיוסף יתברר מהם ואז יכלו כל אלופי אדום. וכן שמעתי מהרה"ג ר' ע. צ. שליט"א שמפר"ח בא"ת ב"ש יוס"ף. וכן שמעתי מהרה"ג ר' ל. שטרית שליט"א שנגיף קולנה בגימטריא ברוח מרדכי או ארור המן עם המלים.

כַּעֲיִן זה מצינו אצל לאה האמא של מלכות בית דוד שהיתה בעצמה שבויה בידי הקלפה עד שהניצוץ שלה יצא מהם והולידה שבטים, כמובא ב'שער מאמרי רז"ל' להאריז"ל (מאמר פסיעותיו של אברהם אבינו) **שופריה דיַעֲקֵב כַּעֲיִן שופריה דְאָדָם, וְכִמּוֹ שְׁהִיּוּ לְאָדָם ב' נָשִׁים חֲוָה א' וּב', כִּךָּ לְיַעֲקֹב לְאֹה וְרַחֵל, כִּי חֲוָה הָא' הִיא הַקְּלֵפָה הַחוֹפֶפֶת עַל לְאֹה שֶׁבְקֻדְשָׁה, וּלְפִי שֶׁחֲשַׁב יַעֲקֹב כִּי הִיְתָה דוּגְמַת חֲוָה א' לֹא הִיְתָה חֲפֵץ לְקַחְתָּהּ, וְזֶה סוּד "כִּי שָׁנוּאָה לְאֹה", כִּי כִּפִּי מַה שֶׁחֲשַׁב הוּא הִיְתָה שֶׁתִּנָּתֵן לַעֲשׂוֹ דוּגְמַת חֲוָה אַחַת לִילִית חֲנֻבְתָּא כְּלֵתָא דְסַמְאָל שָׂרוּ שֶׁל עֲשׂו, אֲלֵא שְׁעַל יְדֵי תְּפִלוּתֶיהָ וְדַמְעוּתֶיהָ לְקַחְתָּהּ יַעֲקֹב. וְכֵן מוּבָא ב'שְׁעַר הַפְּסוּקִים' לְהַאֲרִיז"ל (ויצא ע' עג) **שופריה דיַעֲקֵב מַעֲיִן שופריה דְאָדָם, וְהִיּוּ לְאָדָם שְׁתֵּי נָשִׁים: חֲוָה א', שֶׁהִיא לִילִית, וְחֲוָה ב', שֶׁעֲלֶיהָ נֶאֱמַר: "זֹאת הַפַּעַם עָצַם מַעֲצָמִי". גַּם יַעֲקֹב הָיָה לוֹ לְאֹה וְרַחֵל וְכוּ'. וְלָכֵן אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל עַל "וַעֲיִנִּי לְאֹה רַכּוֹת", שֶׁהִיְתָה עֲתִידָה לִפְּלֵ בְּגוֹרְלוֹ שֶׁל עֲשׂו, כִּי הוּא סַמְאָ"ל, שָׂרוּ שֶׁל עֲשׂו, בְּעֵלָה דְלִילִית, וְעַל יְדֵי דַמְעוּתֶיהָ נִתְקַנָּה וְנִתְנָה לְיַעֲקֹב. וּמוּבָא ב'עֵץ חַיִּים' לְהַאֲרִיז"ל (שער ל"ח פ"ב) וְאִמְנָם חֲוָה רַאשׁוֹנָה עֲלִיוֹנָה הִיא בְּחִינַת לְאֹה וְחֲוָה תַּחְתּוֹנָה רַחֵל, וְהֵנָּה לְהִיּוֹת כִּי בְּחִינַת לְאֹה הִיא בְּחִינַת דִּינִין קָשִׁים אֲף עַל פִּי שְׁשָׁם לְמַעְלָה בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן שֶׁל אֲצִילוֹת הִיא בְּחִינַת קְדוּשָׁה גְּמוּרָה, עִם כָּל זֶה בְּעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן הִזָּה שֶׁהוּא חֲמָרִי לֹא יִכְלֶה בְּחִינַת לְאֹה לְצֵאת מִמִּתְקַת בְּסוּד הַקְּדוּשָׁה בְּעַת בְּרִיאַת אָדָם הָרִאשׁוֹן וַיִּצְאָה בְּחִינַת דִּינִין קָשִׁים מְאֹד בְּסוּד קְלִיפָה חוּיָא בִּישָׂא, וְזֶהוּ בְּחִינַת לִילִית חֲוָה רַאשׁוֹנָה שֶׁהִיְתָה מְזֻדְגָּת עִם אָדָם קִדְּם שֶׁנִּבְרָא חֲוָה שְׁנִיָּה. וְאַחַר כִּךָּ יִצְאָה חֲוָה שְׁנִיָּה מִמִּתְקַת וְזוֹ נִשְׁאַרָה לְאִשְׁתֵּי אָדָם וְהֵאֲחֵרַת נִסְתַּלְקָה כִּי הִיְתָה עֲדִין מְעַרְבֵת בְּקַלְפוֹת בְּתַכְלִית, אֲשֶׁר לָכֵן נִקְרָאת חֲוָה רַאשׁוֹנָה לִילִית, אֲבָל אַחַר כִּךָּ כִּאֲשֶׁר בָּא יַעֲקֹב שׁוֹפְרִיהָ מַעֲיִן שׁוֹפְרִיהָ דְאָדָם וְתִקֵּן פָּגַם הָעֲרִיּוֹת שֶׁל אָדָם הָרִאשׁוֹן כִּנְזָכַר זֶהר קְדוּשִׁים וּבְפִרְשֵׁת תּוֹלְדוֹת, בְּעֲנֵן הַבְּרָכוֹת שֶׁלְקַח בְּמַרְמָה מִן עֲשׂו אָחִיו אִז לְקַח שְׁנִיָּהוּ כִּי אִז נִתְמַתְקָה לְאֹה וְהִיְתָה בְּסוּד הַקְּדוּשָׁה וְנִסְתַּלְקָה מִן הַקְּלֵפָה. וְזֶה סוּד שֶׁאֲרִיז"ל עַל "וַעֲיִנִּי לְאֹה רַכּוֹת" מְדַמְעוֹת שֶׁהִיְתָה בּוֹכָה עַל שֶׁהִיְתָה עֲתִידָה לְהִיּוֹת בְּחֵלְקוֹ שֶׁל עֲשׂו וְעַל יְדֵי תְּפִלוּתֶיהָ וְדַמְעוּתֶיהָ****

זעקת השכינה. [הדברים נכתבו בהתייעצות עם גדולי תורה].

איך יתכן שכבר באו כל הסימנים שכן דוד בא עד האחרון שבהם, ועד בכלל, ועדין לא תיקנו בכל הכוללים לימוד חובה של לפחות כמה דקות ביום בספר הזהר להצלת עם ישראל?

איך יתכן שדם ישראל נשפך כמים ואין מנסים את העצה היחידה שמובאת בחז"ל שיכולה להציל את עם ישראל גם בדור שכולו חייב להביא את הגאולה ברחמים?

האם מחכים חס ושלום לנהרות של דם ואז יתעוררו, ומדוע אין מנסים לכל הפחות להראות לקב"ה שרוצים את העצה היחידה שכתובה בתורה שבעל פה מפי חז"ל, ולהתחיל לכל הפחות עם לימוד נגלות הזהר.

היכן הם בני עדות המזרח שאבותיהם ואבות אבותיהם עסקו בעיקר בחכמה הזאת, ובזכות זה זכו שהיטלר ימ"ש לא נכנס למדינותיהם, מדוע עדין לא תיקנו לימוד ברבים בכל כולל, בספר הזהר ובשאר הספרים שעוסקים בפנימיות התורה?

איך יתכן שרובבות לומדי התורה הגיעו למצב של דוחק גדול בפרנסה שרק הולך ומחריף ח"ו, ועדין לא עשינו שום חשבון נפש על מה באה עלינו הצרה הזאת, ומה הקב"ה דורש מאיתנו, ולא עשינו שום תקנה של לימוד ספר הזהר ברבים שהובטח לנו מפי חז"ל שיתן לנו מחסה ושובע ופרנסה בהרחבה גם בזמנים הקשים?

איך נוכל להתעלם מזעקת השכינה על בניה התינוקות שנשבו שנמצאים בסכנת חיים ובידינו להצילם, האם נוכל לומר ידינו לא שפכו את הדם הזה? כדברי הזהר בפרשת נשא, **וּבְגִין דְּעֵתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמִטְעָם מְאִלְנָא דְּחַיֵּי דְּאִיהוּ הָאֵי סִפְרֵי הַזֶּהר יִפְקֹון בֵּיה מְגֻלוֹתָא בְּרַחֲמֵי.**

רבי יעקב צמח זצ"ל: (בהקדמה לספרו 'קול ברמה', על אידרא רבא) "רחל מבכה על בניה" שאינם עוסקים
בחכמה הזאת הממהרת את הקץ, ולזה אין משיח בא, כי אין מדרש קבוע בכל עיר ועיר כמו
שיש בעסק התלמוד, ולכן "איננו", אין בניה מושכים וממהרים את המשיח.
בעל הגוב"י על 'עץ חיים' (בהסכמתו לספר 'איפה שלימה' על אוצרות חיים). העניינים וההרוגים בזמן הגלות
תובעים בבית דין של מעלה את התלמידי חכמים שלא למדו קבלה, ומענישים אותם על כך.
רבנו ה'אור החיים' הקדוש (ויקרא כה, כה) "כי ימוך אחיך וגו'", פרשה זו תרמוז ענין גדול, והערה
ליושבי תבל, "ימוך", כשהתחוננים מטין מדרך הטוב מסתלקים ההשפעות, ומתמסכן עמוד
הקדושה, כי העיקר תלוי בהתחוננים. "ומכר מאחוזתו", ירצה על המשכן משכן העדות אשר
בעונותינו נמכר הבית ביד האומות, והודיע הכתוב כי גאולתו היא ביד הצדיק אשר יהיה
קרוב לה', הוא יגאל ממכר אחיו, ובזה יגאל ה' ממכרו, ועל זה עתידין ליתן את הדין כל אדוני
הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' עלבון הבית העלוב.

מצינו במדרש (ילקוט שמואל קו) א"ר שמעון בר מנסיא אין ישראל רואין סימן גאולה לעולם עד שיחזרו ויבקשו
שלשתם, הדין הוא דכתיב "אחר ישבו בני ישראל ויבקשו את ה' אלהיהם" זו מלכות שמים, "ואת דוד
מלכם" זו מלכות בית דוד, "ופחדו אל ה' ואל טובו" זה בית המקדש. והרמח"ל (דרך עץ חיים) מבאר שבקוש מלכות
ה' פרושו ללמד חכמת האמת.

מסקנת הדברים: כל ראש כולל, מגיד שיעור, ואדם שיש לו השפעה על רבים, יתקן אצלו במסגרת
שלו, בכל יום, חובת לימוד בספר הזוהר למשך כמה דקות להצלת עם ישראל. מתוך אמונה פשוטה בדברי
חז"ל שזה הפתרון כמובטח. ועדיף לימוד ברבים בשיעור עם הבנה וכו'. ומי שבמקום לימודו עדין לא
תיקנו את התקנה, יציל את נפשו בלימוד באופן פרטי כפי יכלתו.

חדש מסוד החשמל

סדנא של 9 שיעורים הדרכה בענייני מצות הבית
והמסתעף על פי פרד"ס התורה, בסדנא הרבה דברים
שלא ידועים בעניינים אלו, ויביאו בעז"ה לחיזוק שלום בית
ושיפור בחיי הנישואין.

ניתן לשמוע את הסדנא לנשואים בלבד במערכת
הטלפונית של ארגון שלמות הבית 0747962978

להרשמה ניתן לפנות בין 8 – 10 בערב אברהם

0533124355

שמעו ותחי נפשכם.

ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

fish@neto.net.il

לפי הוראת גדולי ישראל שליט"א אנו מנויים על שירות מייל בלבד ללא גישה לאינטרנט ניתן לפנות אלינו דרך מייל חוזר בלבד או

בפקס 15326537343

קישור כשר לשיעורי וידאו ביום עיון לתורת הרמז ט"ו באב תשע"ה במכון רמח"ל הר נוף ירושלים

<https://drive.google.com/open?id=0B8vad60OFCnuRktK0XBBVXp6SoE>

קישור כשר לשיעורי וידאו שנתנו בראשי חודשים בקבר דוד המלך ועוד

<https://drive.google.com/open?id=0B8vad60OFCnuaHdrRWZXSgtJVlk>

חדש קישור להורדת 5 כרכים של ספר סוד החשמל

<https://beta.hebrewbooks.org/reader/reader.aspx?sfid=53606#p=403&fitMode=fitwidth&hlts=&ocr>

חדש קישור להורדת כל עלוני סוד החשמל

[https://drive.google.com/drive/folders/1ERuCjKKmAWXyD6Q9Xu7JHo\]s19bumlHE?usp=sharing](https://drive.google.com/drive/folders/1ERuCjKKmAWXyD6Q9Xu7JHo]s19bumlHE?usp=sharing)

בעזהש"ת

אנו שמחים להודיע על קו טלפון של סוד החשמל

מספרי הטלפון של הקו במחיר שיחה רגילה

026647979 > 4

קישור להורדת השיעורים

<http://sod1820.co.il/?p=503>

שימו לב לשיעורים חדשים שנכנסים למערכת